A. STEPHANIE

Alekzandre

Volumul 2

BOOKZONE

Poate că drumul de la cine naiba ești până la te iubesc nu e chiar atât de lung, dar Alek și Zhavia au pornit de fiecare dată cu stângul. Oricât de mult și-au dorit până acum să depună armele unul în fața celuilalt, niciodată nu au făcut-o în același timp.

Și, cu toate astea, când sunt unul în preajma celuilalt, Zhavei nu îi mai pasă de siguranța inimii sale și uită să o mai protejeze, iar Alek realizează că ura nu e singurul sentiment care-i curge prin vene.

Zhavia îi amintește lui Alek de persoana care era înainte să aibă inima frântă.

Alek își dă seama că fata cu veștile proaste s-ar putea, de fapt, să fie miracolul la care a încetat să mai spere.

Zhavia decide să nu mai lupte împotriva singurului om care o face să se îndoiască de toate credințele și principiile sale.

Alek își dă seama că poate și-a consumat toată ura, iar acum nu i-a mai rămas decât dragostea și că, dacă încearcă, ar putea să se împace cu trecutul.

E nevoie de o inimă frântă ca să recunoască o alta și poate că tot așa se și vindecă, făcând schimb de bucăți până când cioburile uneia se potrivesc în cealaltă.

Alek și Zhavia decid să depună armele.

Și, dacă o fac în același timp, poate că ar putea fi fericiți.

BOOKZONE

ISBN 978-606-9008-45-4(general)
ISBN 978-606-9008-47-8(vol. 2)
9 786069 008478

A. STEPHANIE

Alekzandre

Volumul 2

Bookzone
BUCUREŞTI, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

A. STEPHANIE

Alekzandre / A. Stephanie. - București : Bookzone, 2019

2 vol.

ISBN 978-606-9008-45-4

Vol. 2. - 2019. - ISBN 978-606-9008-47-8

821.135.1

Grafică de copertă: Maria Stoian

© Bookzone, 2019

pentru prezenta ediție

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4 Bucureşti

Comenzi şi informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Playlist

Fleurie – Hurts like hell

Fytch – Promise

Jessie Ware – Selfish love

Gnash – Kiss, fight

Daughtry – Dead of me

Khalid – Stay

JOY. – Need you

Matt Simons – We can do better

Daughtry – I'll fight

Khalid – Suncity

NF – You're special

Alef – Sol

Gustavo Santaolalla – Babel

Jaymes Young – Don't you know

Rihanna – Skin

Andy Grammer – Don't give up on me

Safetysuit – Never stop

Jaymes Young – Black Magic

Ruben – Lay by me

Lukas Graham – Love someone

Adevărul e că Alek ar putea fi oriunde

Pentru că alor mei chiar le place să facă lucrurile pe ultima sută de metri, nu e nici măcar ora zece şi sunt deja extenuată. Ieri, m-am înarmat cu zeci de metri de hârtie de împachetat, sclipici, felicitări, markere colorate şi... răbdare. Azi, am început să mai pierd din ea, dar ştiu că nu am terminat nici măcar jumătate din lucrurile pe care vrea mama să le facă şi încerc să nu cedez nervos.

Deşi sunt acasă de câteva zile şi am insistat să facem cumpărăturile şi să decorăm casa din timp, mama a spus că nu e nicio grabă. Până azi dimineaţă, când şi-a dat seama că nu a terminat mâncarea, că nu a cumpărat cadouri şi că nici măcar brad nu avem. Aşa că eu şi tata trebuie să mergem peste câteva ore să căutam un brad, dar momentan o ajut pe mama în bucătărie. Sunt plină de făină din cap până în picioare, de-a dreptul plină. Mamei nu îi place să guste mâncarea înainte sa fie gata, aşa că toată sarcina degustării a căzut asupra mea. Am stomacul plin de compoziţie de prăjituri şi, dacă o ţin tot aşa, tata va trebui să meargă singur după brad pentru că eu nu o să mai pot ieşi pe uşă.

Casa se va umple în curând şi e amuzant cum mama intră în panică abia acum. Fratele meu trebuie să sosească în câteva ore, iar bunicii şi mătuşile şi-au anunţat şi ei sosirea. Şi ştia asta din timp. Lumea nu şi-a anunţat sosirea abia astăzi ca să aibă o scuză.

A. Stephanie

— O să fim gata la timp, încerc să o calmez, deşi o parte din starea ei agitată mi s-a transmis şi nu mai sunt chiar atât de sigură.

Îşi suflă şuviţele rebele care i-au ieşit de sub coroniță şi mă priveşte neîncrezătoare. Mama mereu a fost o femeie frumoasă, înaltă, cu un păr bogat şi creț, dar moartea surorii mele a îmbătrânit-o zece ani în doar câteva luni. E frumoasă şi acum, dar obosită constant şi cu cearcăne sub ochi.

Nu prea mai vorbim despre asta. Nimeni din familia mea nu mai deschide subiectul morții lui Rylee. Poate că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care mi-a fost atât de uşor să îi vorbesc lui Alek despre asta. Pentru că simțeam nevoia să o fac, înainte să mă sufoce toată greutatea aia pe care o simțeam în piept. Fratele meu se enervează, mama începe să plângă, iar tata... ei bine, el doar suferă în tăcere.

— Fratele tău o să ajungă în curând, iar noi...

— Şi nu o să ne judece pentru că nu am terminat de decorat încă, o întrerup înainte să îşi ducă propoziția la capăt.

— Are dreptate, să ştii.

Tata intră în bucătărie şi se îndreaptă spre mine. Mă sărută pe frunte şi îi rămâne făină pe buze, ceea ce mă face să zâmbesc. Arunc o privire pe furiş şi prind momentul în care o sărută scurt pe mama. E un moment intim care îmi face stomacul să se strângă ghem. Părinții mei au rămas împreună, în ciuda greutăților prin care au trecut, iar asta mă face să îi admir.

Nu suntem o familie perfectă. N-am fost niciodată, dar e Crăciunul, iar în perioada asta sunt mereu mai emotivă şi dispusă să trec cu vederea tot ce s-a întâmplat şi toate lucrurile pe care le-am auzit de la ei.

Vreau doar un moment de liniște.

Nu am mai vorbit cu Alek de când a plecat. Nu mi-a dat niciun mesaj, nu m-a sunat și mă tot întreb dacă nu ar fi momentul să o fac eu. Însă, dacă avea nevoie de mine, ar fi sunat. Știe că indiferent ce s-ar întâmpla, sunt aici pentru el. Și da, poate că nu asta i-am dat de înțeles atunci când i-am spus că nu pot să îl aștept atât de mult timp și am plecat, dar idioata de mine tot speră că totul va fi bine în cele din urmă. E o prostie din partea mea să mai sper și știu asta.

E o prostie să aștept un om care nici măcar nu știe că îl aștept, nu?

Sper doar să fie fericit acum și în preajma unor oameni cărora le pasă de el. Nimeni nu merită să își petreacă perioada asta singur și morocănos, deși pare că Alek ar vrea asta.

Știu de la Serenity că până acum nu a fost într-o dispoziție prea bună, de parcă nu a plecat de bunăvoie. Dar, pe de altă parte, nici eu nu am mai fost fericită de când a plecat. Am tot încercat. Încerc chiar și acum. Vorbesc, râd alături de părinții mei, mi-am văzut în continuare de studii, dar e ciudat cum îmi lipsește ceva ce nici măcar nu știam că am nevoie până când nu l-am cunoscut pe Alek. Și am spus că nu-mi lipseau schimbările lui de atitudine și aroganța, dar am ajuns în acel punct în care totul a început să îmi lipsească.

Absolut totul!

Tata stă în fața mea, cu mâna întinsă. Îmi ia câteva fracțiuni să revin cu picioarele pe pământ și să îmi dau seama de ce zâmbește atât de înțelegător. Telefonul meu continuă să sune din palma lui întinsă.

— Mulțumesc! îi zâmbesc în timp ce îmi șterg mâinile de șorțul cu reni împrumutat de la mama.

A. Stephanie

Ies din bucătărie şi aş vrea să mă trântesc pe canapeaua din sufragerie şi să mă odihnesc măcar un minut, dar e din piele neagră şi nu vreau să îmi găsesc şi altceva de muncă.

— Hei! rânjesc, deşi Malakai nu e aici să mă vadă.

— Ce face o străină?

Chicotesc.

— Ştiu că am promis că sun, dar am avut atâta treabă, mă plâng. Până acum am fost în febra cumpărăturilor, iar azi a luat-o razna mama şi m-a sechestrat în bucătărie. Tu ce faci?

— Nu poți să spui că nu te-am invitat să petreci Crăciunul într-un anumit conac deprimant, într-o companie încântătoare.

Ştiu că a făcut-o. M-a invitat să îmi petrec Crăciunul acasă la el, dar chiar îmi place să îl petrec împreună cu familia mea. În plus, acasă la Malakai înseamnă în acelaşi oraş în care e şi Alek şi deşi nu există absolut nimic altceva între noi decât o prietenie platonică, nu cred că Alek ar înțelege.

Nu ar înțelege că nu sunt deloc atrasă de Malakai. Că pur şi simplu ne-am conectat într-un mod extrem de ciudat după ce el a plecat şi ne-am înțeles unul pe celălalt într-un mod în care aş fi vrut să o fac şi cu Alek.

— E valabil şi pentru tine, râd. Te-am invitat la o anumită familie nebună, dar ai refuzat.

— Ştii că am avut motive întemeiate.

Chiar ştiu, dar tot îmi place să îl tachinez. Malakai şi-a făcut un obicei din a petrece toate sărbătorile împreună cu Victoria, bunica Annei şi Marta, femeia care i-a fost dădacă încă de când s-a născut. Îl mai

dădăceşte şi acum, deşi are aproape douăzeci şi cinci de ani.

— Ce face bunica Annei?

— O, e în cârdăşie cu Marta şi plănuiesc să mă îndoape până când o să plesnesc. Cică sunt prea slab, auzi la ele!

Nu e slab. E înalt şi bine proporționat, dar în niciun caz Malakai nu e vreun schilod. Dar nu toate bunicile au impresia că nepoții lor sunt mult prea slabi?

— E bine, spune ceva mai serios. Ştii cum e... a murit odată cu Anna. Cu toții am făcut-o.

Acum înțeleg asta. Şi mai înțeleg că Alek nu o urăşte pe Hannah, aşa cum a spus. Urăşte faptul că a murit atât de tânără. Urăşte faptul că i-a murit cea mai bună prietenă. Cel mai bun confident. Urăşte faptul că nu a avut parte de un final fericit. Şi, cel mai tare se urăşte pe sine pentru că nu era el la volanul maşinii, crezând că ar fi putut-o salva. Iar Malakai, cu toate problemele pe care le are şi faptul că nu îşi poate gestiona sentimentele, nu l-a ajutat deloc.

— Dar anul ăsta e mai bine decât anul trecut, continuă el.

Timpul nu vindecă rănile. Nu cu adevărat. Doar le estompează. Le cicatrizează. Dar ceva rămâne alterat pentru totdeauna. Rămân fisuri în suflet. Dar tot pe acolo, în timp, intră lumina.

Îmi doresc să îşi dea şi Alek seama de asta.

Şi lui Malakai obişnuia să îi placă perioada asta a anului, înainte să îi moară părinții, iar fratele lui să ajungă la închisoare. O parte din mine s-a frânt în seara aia în care Malakai mi-a povestit despre el, despre Anna, despre Alek. Dar am înțeles lucruri pe care altfel nu aveam cum să le pun cap la cap.

Întrebarea e chiar acolo, pe vârful limbii, dar nu îi dau glas. Malakai nu mi-a mai vorbit despre Alek, dar asta doar pentru că nu am întrebat.

— Transmite-le salutările mele!

— O să vrea să te cunoască, râde scurt. Le-am povestit de tine şi de Alek.

Înghit în sec. Nu e nimic de povestit.

— Ştiu, ştiu, decid să nu-i atrag atenţia. Promit că o să vin în următoarea vacanţă.

— Zhavia?

Nu-mi place modul în care tonul i-a devenit serios dintr-odată, dar tot mormăi o încuviinţare.

— Alek nu e acasă!

Nu ştiu ce ar trebui să fac cu informaţia asta. Adevărul e că Alek ar putea fi oriunde. Poate că a pornit în vreo călătorie de descoperire de sine. De unde să ştiu eu?

Apoi îmi dau seama de ce îmi spune asta. Pentru că şi Alek îşi petrecea Crăciunul cu bunica Annei. Încă unul din motivele pentru care nu am vrut să accept invitaţia lui Malakai.

— Păi, îmi dreg glasul, oriunde e, sper să nu se simtă mizerabil şi să nu fie singur.

— Da, şi eu sper asta. Crăciun fericit, Zhavia!

— Crăciun fericit, Malakai!

Am cumpărat o felicitare pe care i-am trimis-o alaltăieri. I-am trimis una şi lui Seth, verişoarei lui Alek şi da, i-am trimis o felicitare şi lui Alek. De fapt, am şi un cadou pentru el, deşi nu i l-am trimis şi probabil că nici nu o voi face.

Malakai închide și mai zăbovesc câteva clipe cu privirea pe geam. Casele vecinilor sunt deja decorate cu lumini și știu că tata se ocupă de asta chiar acum, dar mă rog ca mama să nu se crizeze din nou.

— Am nevoie de ajutor! O aud pe mama țipând din bucătărie și mă îndrept într-acolo imediat.

Are nevoie de tot ajutorul din lume. Nu înțeleg de ce a lăsat totul chiar pe ultima sută de metri. Și nu înțeleg nici de ce eu și tata am lăsat-o, când știam prea bine ce avea să urmeze.

Fratele meu ajunge pe la două și mă salvează, în ciuda faptului că mama protestează și încearcă să îl atragă și pe el în bucătărie. Deși locuim amândoi în același oraș, nu ne intersectăm prea des, dar atunci când ne întâlnim, pierdem câteva ore vorbind despre absolut tot. Nu suntem nici în cele mai bune, dar nici în cele mai proaste relații. Doar suntem și atât. Suntem aici unul pentru celălalt, ne certăm, ne ajutăm și tot așa. Pentru că Rylee a fost preferata lui. Rylee a fost preferata tuturor, însă acum am rămas doar eu. Pentru că viața nu le-a dat de ales între mine și sora mea. Poate de asta eu am fost preferata surorii mele. Dintre toți oamenii din lume, ea m-a pus pe mine înaintea tuturor, inclusiv a sa.

Pe la ora cinci, tata ne ia pe mine și pe Jesse să-l ajutăm să găsească un brad. Deși nu avem zăpadă, e frig și mă înfofolesc din cap până în picioare. Mănuși, palton, cizme care îmi ajung până la genunchi și arunc și un fes în geantă, doar pentru situații extreme. Urăsc să port căciulă – îmi transpiră fruntea și mi se pleoștește părul. În plus, pentru că am o claie creață, îmi iese de sub fes ca un mop.

Ne rotim prin oraș mai bine de jumătate de oră înainte ca tata să se hotărască să oprească undeva. Are impresia că admiratul brazilor de la distanță, din spatele

geamului, ajută cu ceva. Până şi fratele meu începe să îşi piardă răbdarea, iar el chiar este unul dintre cei mai răbdători oameni pe care îi cunosc.

Tata parchează şi coborâm în faţa spaţiului imens, plin cu brazi.

– Eu o iau în stânga, fratele tău în faţă, iar tu cauţi în dreapta.

Îmi dau ochii peste cap. Nici măcar nu ştiu exact ce caută tata, dar sunt sigură că orice am alege, mama tot ar avea ceva de comentat.

Mă plimb printre brazi, încercând să îmi dau seama care ar încăpea în sufrageria noastră, să nu fim nevoiţi să îi tăiem vârful. Şi să fie suficient de stufos. M-am gândit la un brad artificial, dar nu i-am propus asta mamei. Nu vreau să îi provoc un atac de cord.

Găsesc doi care îmi plac, dar nu mă pot hotărî. Îmi rotesc privirea în jur, dar nu îl văd nici pe tata, nici pe Jesse şi sunt pe cale să îl caut pe vânzător, dar mă trece un fior ciudat dintr-odată şi rămân pe loc. O respiraţie fierbinte îmi încălzeşte urechea, făcându-mi părul de pe mâini să se ridice. Două braţe se strâng în jurul meu, iar inima mea începe să bată ca nebuna. Parfumul care pluteşte acum în jurul meu e unul mult prea familiar. Unul pe care l-aş recunoaşte oricând, la orice oră, în ciuda timpului care a trecut.

– Miroşi a prăjituri, Zhav, îmi şopteşte în ureche şi îşi împreunează mâinile pe abdomenul meu, sprijinindu-şi în acelaşi timp bărbia de umărul meu.

Dacă nu m-ar sprijini, probabil că mi-ar ceda picioarele.

Dacă s-ar îndepărta, cred că n-aş mai putea să respir.

Sunt suficient de idioată încât să risc din nou?

Mă tem să respir. Mă tem să mă mişc.

Mă tem că visez cu ochii deschişi.

— Visez?!

Nu-mi dau seama că m-am întrebat asta cu voce tare decât în momentul în care-i aud râsul şi îi simt răsuflarea în ureche. Inspir adânc, încercând să mă țin pe picioare. Nu aşa m-am aşteptat că o să ne întâlnim din nou şi în niciun caz nu aşa m-am aşteptat să reacționez în preajma lui. Credeam că... ce naiba credeam? Că dacă se va întoarce voi putea să rămân pur şi simplu indiferentă în preajma lui? După toate prin câte am trecut după ce a plecat? După cum m-am simțit după ce a plecat?

— Depinde, Zhav! E un vis frumos sau un coşmar?

E un coşmar. Modul în care trec de la o stare la alta în doar câteva secunde. Cum toate oasele par a mi se fi transformat în gelatină. Cum nu-mi mai amintesc nici cum să vorbesc, nici cum să respir.

— Depinde, Alek... Eşti în trecere sau ai de gând să rămâi?

Sunt fericită că e aici. Mai mult decât fericită. În al nouălea cer. Dar nu pot uita ce greu mi-a fost să mă obişnuiesc cu absența lui şi nu mai vreau să trec niciodată prin asta. Pentru că nu cred că aş mai rezista. Aşa că dacă a venit doar ca să-mi dea lumea peste cap şi

să dispară din nou, îmi doresc să nu o fi făcut. Ar trebui să mă bucur, nu să-mi pun o mulțime de întrebări, dar nu am cum. Îmi amintesc cât de ușor m-a rănit. Cum mi s-a mai fisurat inima în vreo douăzeci de locuri când a ales să plece. Și nu pot.

— Depinde, Zhav… Vrei să rămân sau să plec?

Închid ochii și inspir adânc. Sunt conștientă de faptul că mă sprijin de el, dar nu face niciun pas înapoi, ci doar mă susține în continuare, ca și cum își dă și el seama că m-a dat puțin peste cap. Încerc să mă adun și să nu mai fiu atât de încordată.

E doar Alek.

Alek!

Dumnezeule! Mă simt de parcă mă trezesc din transă.

Mă rotesc dintr-odată și îl îmbrățișez, împreunându-mi brațele în jurul gâtului său. Pentru că nu știu ce altceva să fac și pentru că e aici. Pentru că mi-a fost dor de el. Își înconjoară brațele în jurul taliei mele și mă strânge în brațe, ridicându-mă. Îmi dau capul pe spate și chicotesc ca o nebună, fără să fiu sută la sută convinsă că nu cumva visez.

Încep să cred că sunt bipolară. Îmi dă sentimentele atât de tare peste cap încât nici măcar nu mai sunt sigură ce-mi doresc și nici nu mai știu ce e bine pentru mine și ce nu.

Pentru că să fiu în brațele lui este cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla, dar cum o să mă simt când o să plâng trântită pe gresia din baie, atunci când o să dispară? Pentru că da, am plâns după el până când m-am simțit secată și pustiită, dar chiar și așa, sunt convinsă că mereu voi mai găsi o rezervă de lacrimi pe care să le vărs pentru el.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici! zâmbesc larg când mă aşază cu picioarele pe pământ, deşi în interior sunt vraişte.

— Da, păi... ă...

Îşi freacă ceafa stingher. Alek pe care-l cunosc eu nu prea are o problemă în a-şi găsi cuvintele. Pe de altă parte, Alek pe care îl cunosc eu poartă geacă de piele, nu palton şi nici nu are barbă.

— Arăți... diferit, încât râd.

Îşi arcuieşte o sprânceană şi mă priveşte serios, semănând cu vechiul Alek, cel sigur pe el.

— Nu-ți place barba mea?

Ridic din umeri.

— Încă nu m-am hotărât, mă încrunt.

— Dar îmi ține de cald, îmi răspunde pe un ton care ar părea defensiv dacă nu ar începe să şi-o mângâie cu dosul palmei, uşor bosumflat.

— Eşti aici!? repet uimită.

Doamne, cât sunt de confuză! Îmi vine să îl sărut şi să îi dau una în acelaşi timp.

— Da, sunt aici! îmi confirmă din nou. Şi dacă tot sunt aici, mă gândeam că aş putea să te scot la o cafea. Sau la cină? Dacă nu cumva e sincronizarea cam proastă...

Pieptul mi se ridică şi coboară din ce în ce mai repede. Am mai auzit asta. Haos. Sincronizare proastă. Oare chiar pot să mai trec încă o dată pe acolo?

— Nu ai sunat! înghit în sec.

Nu i-o spun ca pe un reproş. Vreau doar să ştiu de ce a venit acum, tocmai în Ajunul Crăciunului şi nu a aşteptat până în iulie, aşa cum voia de la bun început. Vreau doar să ştiu ce l-a făcut să se răzgândească.

— Nu, n-am sunat.

Tipic Alek.

Vreau să îl mai întreb ceva, dar fratele meu apare lângă noi de nicăieri şi îşi drege glasul.

— Jesse, Alek! Jesse e fratele meu, simt nevoia să îi explic. Alek e... un prieten.

Nu vreau ca mintea să i-o ia razna şi să îşi imagineze o mie de scenarii în mai puțin de cinci secunde. Pentru că eu şi Jesse nu semănăm deloc şi ar putea foarte uşor să creadă altceva. Iar cât despre Alek... niciodată n-am ştiut prea bine cine sau ce e el pentru mine, nu-i aşa? Ştiu doar că e şi va fi mereu ceva pentru mine, chiar dacă la un moment dat nu voi rămâne decât cu amintirea lui.

— Îmi pare bine, Jesse! îşi înclină capul, dar nu pare prea încântat.

În afară de Carter, nu cred că m-a mai văzut vreodată în preajma vreunui băiat care să nu îmi fi fost coleg.

Alek îi răspunde la salut, dar rămâne tăcut. Nu pare intimidat de privirea fratelui meu şi nu ştiu dacă îmi place asta sau dacă mă enervează.

— Îmi place ăla, îi arăt lui Jesse bradul pe care l-am găsit. Şi ăsta, arăt spre cel din spatele meu. Care vreți voi.

— Merg să îl caut pe tata.

— Jesse! strig în urma lui. Ne vedem acasă!

– Unde mergi?

– Nu prea departe, îmi dau ochii peste cap.

Ridică din umeri, apoi dispare printre brazi.

După ce rămân doar cu Alek, tensiunea își face simțită prezența iar. Am atât de multe întrebări și, totuși, nu vreau decât să îl îmbrățișez și să nu îi mai dau drumul.

– Deci ai bătut atâta drum ca să mă scoți la o cafea în Ajunul Crăciunului?

– Am bătut atâta drum, Zhav, îmi șoptește numele cu vocea aia răgușită care mă dă peste cap, pentru că mi-a fost dor de tine.

Am mai fost în situația asta, nu-i așa? Faptul că ne-a fost dor unul de celălalt nu o să ajute cu nimic atunci când el va decide să plece din nou.

Mi-e greu să îmi protejez inima când sunt atât de dispusă să mă arunc în brațele lui la doar câteva secunde după ce l-am văzut.

M-am lăsat copleșită de emoții, dar acum încep să revin cu picioarele pe pământ. Și îmi amintesc că noi nici măcar nu ne-am luat rămas-bun. A plecat fără vreun cuvânt, în ciuda faptului că l-am rugat să nu o facă. Și chiar am crezut că voi avea timp să mă gândesc la asta... la noi.

Dar în loc să am nouă luni la dispoziție, se pare că am avut doar câteva săptămâni și încă nu am reușit să iau o decizie. Habar nu am dacă l-aș fi așteptat până în iulie. Și nu pentru că nu mai simt nimic pentru el, ci pentru că pur și simplu nu văd niciun viitor pentru noi. Sau nu vedeam, înainte să-l am chiar în fața mea și să mă dea peste cap.

— Alek... Mă bucur că eşti aici! Chiar mă bucur...

— Dar?

Îşi arcuieşte o sprânceană şi mă priveşte răbdător. Încerc să îmi fac ordine în gânduri.

Nu am minţit atunci când i-am spus că îmi lipsise de parcă era o parte din mine. Şi poate că atunci nici măcar nu îmi dădeam seama cât adevăr conţineau acele cuvinte, dar acum o ştiu. N-am mai fost completă de atunci, de când a plecat. Dar în ciuda fericirii pe care o simt acum, e greu să ascund sub preş toate nopţile pe care le-am petrecut plângând după el. E greu să ignor modul în care m-am simţit după ce a plecat. Aş vrea să pot să şterg totul cu buretele, dar chiar nu e atât de simplu.

— Ascultă-mă, Zhav. Îmi cuprinde mâinile în palmele sale şi mă priveşte serios. Dacă vrei să plec, plec. Trebuie doar să o spui. Poate că... nu ştiu. Poate că deja te vezi cu altcineva. Nu prea m-am gândit la asta, sincer. Nici nu ştiam că o să vin... dar...

Încerc să nu izbucnesc în râs. Poate că deja mă văd cu altcineva? A luat-o razna?

— Dar?

— Aveai dreptate. Victoria avea dreptate.

— Victoria?

Ştiu cine e Victoria, dar cred că dacă Alek a făcut vreun progres în ultimele luni, o să îmi explice chiar el.

— Bunica Annei. Eu şi Malakai obişnuim să petrecem cât mai mult timp cu ea când suntem acasă. De când a murit Hannah, am petrecut Crăciunul împreună cu ea şi Marta, care e... ca o mamă pentru Kai. Nu doar Crăciunul. Cam toate sărbătorile, de fapt.

Știu asta. Malakai deja mi-a povestit și, sincer, acum că mă gândesc la asta, nu-mi vine să cred că Alek e aici. Știu cât de important e pentru el să fie acolo... nu aici, cu o străină, practic. Și sunt luată prin surprindere de faptul că el chiar încearcă să îmi explice. Că vorbește despre Hannah cu o ușurință mult mai mare decât o făcea înainte.

— Și atunci... de ce ești aici?

Îmi strânge mâinile mai tare, dar nu cred că își dă seama. Are pielea fierbinte și mă învăluie o căldură ciudată.

— Pentru că asta obișnuiam să fac atunci când nu conta nimeni, Zhav. Dar ești cea mai importantă persoană din viața mea. Și ai avut dreptate. N-am nevoie de nouă luni ca să îmi dau seama de asta. Sper doar să nu fi întârziat deja prea mult.

Înseamnă mult pentru mine faptul că el e aici și că și-a încălcat tradițiile, dar mă simt prost, de parcă îi răpesc un lucru drag pe care îl făcea cu plăcere. Poate unul dintre puținele lucruri pe care le făcea cu plăcere.

— Cum spuneam, Alek... chiar mă bucur că ești aici, doar poate că locul tău nu e aici de Crăciun. Îmi dau seama că asta contează pentru tine... să fii alături de Victoria. Și e în regulă! încerc să îl asigur. Putem să vorbim după sărbători.

— Nu, Zhav! Ce contează pentru mine e să fiu cu tine. Dacă mai am vreo șansă.

— Pentru cât timp?

Poate că sunt o nenorocită. Poate că ar trebui pur și simplu să mă bucur, fără să pun întrebări, dar am trecut deja pe acolo și s-a ales praful de tot.

— Nu mai plec nicăieri. M-am înşelat. Şi mi-am dat seama de asta cam imediat după ce ai ieşit pe uşă... dar nu eram sigur sută la sută. Trebuia să încerc să fac lucrurile că mine...

— Pentru că eşti un încăpăţânat şi jumătate! îmi dau ochii peste cap.

Sunt suficient de idioată încât să risc din nou?

Evident!

În ciuda a tot ce ştiu. În ciuda a tot ce s-a întâmplat. Şi în ciuda faptului că ştiu cum mă voi simți atunci când Alek va pleca din nou, o parte din mine pur şi simplu nu se poate opune.

— Îmi pare rău, Zhav, pentru tot!

— Ştiu. Şi mie, îl asigur.

— Nu mi-ai răspuns, îmi aminteşte.

Nu sunt sigură dacă mi-a adresat vreo întrebare, de fapt.

— O, ştii cum e, zâmbesc inocent. M-am văzut cu câțiva oameni, dar nimic serios totuşi. Nişte săruturi, câteva pipăieli pe ici, pe colo...

Îşi încleştează maxilarul şi devine încordat dintr-odată. Îmi muşc buza de jos, încercând să rămân serioasă.

— Câțiva? mârâie nemulțumit.

— Nu-mi amintesc exact. Să fi fost vreo patru. Poate... cinci.

— Patru sau cinci? repetă pierdut.

Îmi ia mâna stângă şi pare să răsufle uşurat când constată că inelul e la locul lui.

— Dar tu? încerc să schimb subiectul.

— Eu? Fața îi e străbătută de confuzie. Nu, Zhavia! Nu m-am văzut cu nimeni. Nici măcar n-am zâmbit vreunei femei de când nu te-am mai văzut.

În comparație cu mine. Nu o spune, dar cuvintele sunt acolo, întipărite pe vârful limbii sale.

— Trebuia să-ți fi văzut fața, Callaghan, încep să râd.

Mă priveşte mai confuz ca niciodată.

— Poftim?

— Nu m-am văzut cu nimeni.

— Cu nimeni? mă întreabă suspicios.

— Cu nimeni, repet.

— De ce ai spus că...

— Haide, Alek. Expresia ta a fost neprețuită.

Îmi zâmbeşte cu un colț al buzelor, deloc amuzat.

— Bine, poate că o meritam!

Îmi cuprinde obrajii în palme şi mă sărută pe frunte. Doamne, cât de mult mi-a lipsit asta. Îmi înconjor brațele în jurul său, deloc pregătită să plec de aici.

— Ai de gând să rămâi? şoptesc cu teamă.

— Vrei să rămân? Crăciunul e perioada aia în care toată lumea e cu familia. Nu vreau să-ți răpesc asta. Poate că de asta am şi venit acum, să ştii. Am presupus că o să fii mai iertătoare în perioada asta.

— Nu am ce să îți iert, Alek!

Mă încrunt şi îmi dau capul pe spate ca să îl privesc.

— Ba da! mă contrazice. Dar o să avem timp să vorbim despre asta.

— Poți să rămâi dacă vrei!

— Nu mă deranjează dacă vrei să fii doar cu ai tăi. Pot să mă cazez la un hotel şi să mă mulțumesc cu o cafea şi câteva pipăieli strecurate între micul dejun şi prânz dacă vrei.

Râd înfundat, cu fața îngropată la pieptul lui.

— În niciun caz nu o să te las să îți petreci Crăciunul la un hotel. Nu singur, oricum! adaug.

Îmi ridică bărbia cu două degete, forțându-mă să îl privesc.

— Glumeam, Zhav. Voiam doar să te văd. Să ştiu că eşti bine. Nu trebuie să rămân dacă nu vrei.

Clatin din cap. Dacă ar fi să aleg, în ciuda instabilității de care a tot dat dovadă, ştiu că m-aş simți mai bine cu el decât în propria familie, oricât de aiurea sună.

— De fapt, Crăciunul ăsta o să fie mult mai uşor de îndurat dacă o să fii aici. Vrei să rămâi, te rog?

Îmi zâmbeşte. De data asta, îmi oferă unul dintre zâmbetele sale autentice care mă fac să mă clatin pe picioare.

Simt că o luăm de la capăt, dar nu sunt nici suficient de puternică, nici într-atâtde convinsă încât să dau înapoi şi nu-mi rămâne decât să sper că de data asta va fi altfel.

Pentru că dacă nu…

Undeva, în adâncul meu, am impresia că e acum ori niciodată.

Şi undeva, într-un colț atât de îndepărtat şi întunecat încât nici măcar nu vreau să privesc, faptul că a plecat atunci m-a dezamăgit aşa cum puține lucruri puteau să o facă.

Aşa că totul o să fie bine atât timp cât nu o să am nicio aşteptare de la el.

Urăşte-mă, dar lasă-mă să-ţi demonstrez că eşti totul!

— Tot latte cu extra frişcă şi scorţişoară? mă întreabă în timp ce se ridică şi, nu ştiu chiar de ce, dar mă cuprinde panica imediat.

Trebuie să mă calmez naibii. Mă îndoiesc că a bătut atât de mult drum doar ca să dispară în timp ce spune că merge să ia cafea. Ceva chiar e în neregulă cu mine! Nu e deloc sănătos!

— Zhavia?

Încuviinţez pierdută. Alek se încruntă, dar nu mă întreabă nimic. Şi ce ar putea să mă întrebe? Când am înnebunit? Dacă am sărit de pe fix?

Oftez adânc şi scot telefonul din haină.

Ştiai că vine aici?

Îi trimit mesajul lui Malakai, apoi rămân cu telefonul în mână, privind pierdută pe geam. Se pare că toată lumea aleargă pe ultima sută de metri după cadouri, după decoraţiuni, după brazi. Lui Rylee obişnuia să îi placă… asta. Agitaţia, toată nebunia asta de sărbători. Şi mie obişnuiau să îmi placă, dar acum nici măcar nu reuşesc să-mi amintesc ultimul Crăciun pe care l-am petrecut împreună. Ultimul Crăciun în care nu m-am simţit vinovată că eu încă sunt aici.

De fapt, îmi amintesc, dar nu vreau să o fac. Pentru că Rylee nu mai e şi nimic nu mai e aşa cum obişnuia să fie.

Malakai îmi răspunde mai repede decât mă aşteptam:

Am încercat să îţi spun că nu e aici.

Îmi dau ochii peste cap.

Poate trebuia să îmi spui că vine aici, nu că nu e acolo. :D

Eşti bine?

Nu ştiu cum să răspund la întrebarea asta şi încerc să mai trag puţin de timp. E ciudat că mă întreabă asta şi că nu presupune pur şi simplu că sunt bine, acum că Alek e aici. Pentru că aşa ar fi normal, nu? L-am aşteptat în tot timpul ăsta, presupunând că el nici măcar nu ştia că îl aştept. Am vrut ca totul să fie bine în final. Şi atunci, de ce nu mă pot bucura că e aici? De ce mi-e atât de teamă că nu s-a schimbat nimic, că e acelaşi Alek cu care orice aş face, n-am cum s-o scot la capăt?

Nu ştiu, îi răspund în cele din urmă. Aş putea să îl mint, dar nu o fac.

Ascultă-l până la capăt. Te rog! Ştiu că nu înseamnă prea mult, dar chiar... nu l-am mai văzut pe Alek aşa de câţiva ani.

Aş vrea să ştiu la ce se referă Malakai, dar habar nu am. Pentru că nu ştiu cum era Alek în urmă cu câţiva ani. Am trecut prin stări foarte confuze în ultimele două luni. Mi-am dorit să-l fi cunoscut în perioada liceului, apoi au fost acele momente în care mi-am dorit să nu-l fi cunoscut deloc. Pentru că eram relativ bine. Aş fi putut să mă împac cu ideea că Adelaide e împreună cu Carter şi aş fi trecut peste. Apoi aş fi cunoscut o persoană normală, care să nu fie bântuită de trecut şi poate... poate că aş fi avut o relaţie normală.

Îl urăsc pentru că mi-a frânt inima şi nici măcar n-am fost vreodată împreună.

Şi îl urăsc pentru că oricât de mult aş vrea să mă mint, ştiu că încă sunt îndrăgostită de el. Şi că din nou sunt pe cale să îmi încalc o mulțime de principii şi să îi mai dau o şansă, să văd unde duce asta, deşi nu am nici cea mai vagă idee.

Şi îl urăsc pentru că nu ştiu dacă eu aş fi fost acolo în iulie, dar voiam să se întoarcă.

Îl urăsc pentru că nu pot să fug din calea lui.

Şi singurul meu gând e că de data asta chiar nu o să am nicio aşteptare de la el. O să încerc să nu mă implic atât de mult. O să...

Îmi rotesc privirea şi îl văd apropiindu-se şi aş vrea să pot să-mi şterg zâmbetul ăsta tâmp care mi se întipăreşte pe față. Îmi aşază paharul cu cafea în față, apoi ia loc în fața mea. Mă bucur că nu se aşază lângă mine pentru că nu aş putea să mă aflu mai aproape de el în secunda asta, dar aşa mă obligă să-l privesc şi nici asta nu cred că sunt în stare să fac.

A plecat.

Dacă n-ar fi făcut-o, cred că aş fi fost în stare să lupt pentru el până la capăt. Dar a plecat pentru că a fost mai uşor decât să rămână şi nu, nu îl înțeleg.

Sau poate că eu sunt cea care a plecat. Pentru că el mi-a cerut-o. Dar eu doar am ieşit pe uşa apartamentului. El a plecat din oraş şi a ieşit cu totul din viața mea în ultimele luni, deşi îmi amintesc destul de bine că a promis că o să sune în fiecare zi.

Îşi împreunează mâinile pe masă şi începe să îşi pocnească degetele. E greu să-i rezist, să nu îi înfrunt privirea şi să nu caut în ochii lui nişte răspunsuri la întrebări pe care nu le ştiu încă.

— Eşti nervoasă pe mine.

Nici măcar nu e o întrebare, dar tot clatin din cap în semn de negare.

— Supărată?

Înghit în sec. Nu, nu sunt nici supărată!

— Cred că mai degrabă sunt frustrată şi dezamăgită, decid să fiu sinceră pentru că nu a mers niciodată altfel când e vorba de Alek.

Ia o gură de cafea, iar când îl pune la loc îi văd numele scris cu un marker negru. Alături de el, o inimioară. Arunc o privire la paharul meu şi, deloc surprinzător, nu doar că nu am nicio inimioară pe pahar, dar nu scrie nimic.

Alek mă urmăreşte cu privirea, apoi îşi roteşte paharul şi pufneşte de parcă ori e prea obişnuit cu asta, ori nici măcar nu a observat.

— N-am... ă...

— E în regulă! îl asigur, chiar dacă nu e.

E doar o inimioară la urma urmei, dar eu sunt prea vraişte ca să pot rămâne indiferentă.

— Vorbeşte cu mine, Zhavia!

Am atât de multe frustrări adunate, dar nu sunt în stare să scot niciun cuvânt, ci doar să îl privesc pierdută.

— Zhav...

Îşi întinde mâna peste masă şi îşi împleteşte degetele cu ale mele. Degetele sale lungi care m-au fascinat încă de prima dată când l-am văzut.

Şi, din senin, încep să plâng. Nu ştiu dacă pot face asta.

Aş vrea să merg acasă, dar nu mă pot mişca. Îmi retrag mâna dintr-a sa şi îmi rotesc privirea spre geam. Ştiu că m-am schimbat la o sută optzeci de grade în ultima jumătate de oră. Pe cât de fericită eram în urmă cu jumătate de oră, pe atât sunt de tristă acum.

Dacă mi-aş fi dat seama că s-a ridicat şi că avea de gând să vină lângă mine, poate că aş fi încercat să mă feresc din calea lui, dar acum e prea târziu. S-a aşezat lângă mine pe canapea şi mă strânge în braţe. Refuz să-mi rotesc privirea spre el, dar îl las să mă ţină, deşi cred că mai rău îmi face pentru că acum plâng atât de tare încât nu cred că o să mă pot opri.

Îmi place să cred că nu cedez prea des. Şi dacă e ceva ce chiar urăsc, e să plâng în faţa altei persoane şi nu-mi mai amintesc a câta oară e când plâng în faţa lui. Nu-mi pot lua lacrimile înapoi, aşa că cedez cu totul şi mă rotesc spre el. Îmi îngrop faţa în puloverul său vişiniu şi îl strâng în braţe, chiar dacă nu sunt convinsă că de asta am nevoie acum.

— Îmi pare rău că te-am rănit, Zhavia! Îmi pare rău că nu mi-am rezolvat problemele înainte să te cunosc şi că ai fost acolo, asistând din primul rând la tot dezastrul ăla! Îmi pare rău că... doar pentru că am încetat să mai lupt pentru mine acum ceva timp, n-am luptat nici pentru tine şi n-am făcut decât să te rănesc şi să-mi cer scuze la infinit.

Nu mă ajută deloc. Dacă ar putea să tacă pentru o secundă poate că aş reuşi să mă opresc din plâns. Dar el continuă să mă ţină în braţe şi începe să-mi mângâie părul.

— Şi nu cred că ceva din ce aş putea să îţi spun o să te facă să nu te mai simţi aşa cum o faci acum... Nu meritai nimic din ce ţi-am făcut. Nimic din ce ţi-am spus.

A. Stephanie

Cred că are dreptate. Nimic din ceea ce mi-ar spune nu ar putea să mă facă să mă simt mai bine. Nici măcar eu nu înțeleg ce e cu mine.

— Știu că mă urăşti pentru că am plecat şi ai tot dreptul să o faci, Zhav. Ştiu că ai spus că era suficient. Că am ales calea uşoară, că am fost laş şi am plecat. Dar n-a fost chiar aşa. Am plecat pentru că n-am vrut niciodată să te țin în brațe atunci când aveai nevoie, dar să te simți singură în continuare. N-am vrut să ajungi să vorbeşti cu mine şi să te întrebi dacă te ascultam, iar eu să fiu cu gândul în altă parte pentru că încă mai aveam nişte rahaturi nerezolvate. N-am vrut să te sărut şi să nu fiu cu totul prezent.

Încerc să mă opresc din smiorcăit. Îmi şterg lacrimile cu mâneca şi îmi las capul pe spate ca să îl privesc. Nu ştiu cum e posibil, dar cred că Alek arată mai rău decât mine.

— Şi cred că ți-am mai spus că nu mă pricep deloc în a-mi pune gândurile în cuvinte.

Schițez un zâmbet.

— Şi ai crede că nimeni nu face asta mai uşor decât un scriitor.

Îmi şterge obrajii cu degetele mari şi-mi oferă un zâmbet trist la rândul lui.

— Da, păi... de regulă, scriu în fața unui ecran pentru care nu am sentimente, se încruntă. N-aş zice că e chiar acelaşi lucru.

Îmi ridic sprâncenele.

— Poți să mă urăşti, Zhav! Pot să trăiesc cu asta, schimbă subiectul înainte să apuc să comentez sau să întreb ceva în legătură cu sentimentele sale.

— Poate că te urăsc puțin, admit.

— Crezi că o să dureze mult?

Închid ochii şi inspir adânc. Urăsc până şi faptul că zâmbetul lui mă face să mă simt mai bine.

— Mi-a fost dor de tine, Alek! Dar te urăsc pentru că ai plecat. Indiferent de motivele pentru care ai făcut-o, am simțit că nu am fost de ajuns. Şi simt asta în fiecare zi din viața mea. Nu mai am nevoie de asta.

Îmi ascund fața în mâini, dar Alek mi le dă la o parte şi mă arde pielea în locurile în care mă atinge. Nu-mi amintesc ultima dată când m-am simțit atât de vulnerabilă în fața altei persoane.

— Ştiu, îmi spune simplu.

Mă bucur că nu îmi mai serveşte încă o scuză pentru că mă simt în stare să-i dau una şi să îi spun să se ducă dracului cu scuzele sale cu tot. Pentru că în urmă cu câteva minute credeam că nu mai pot face asta, că nu mai pot fi în preajma lui, iar acum nu pot să mă gândesc decât la cum aş putea să nu fac asta? Cum aş putea să fiu oriunde altundeva, cu oricine altcineva?

— Te urăsc, Callaghan!

— Urăşte-mă, dar lasă-mă să-ți demonstrez că eşti totul!

Închid ochii şi inspir adânc. Nu ştiu cum să reacționez la ceea ce tocmai a spus.

Nu ştiu cum să reacționez la tot ce s-a întâmplat în ultima oră.

— Spui numai prostii! mârâi şi îl aud râzând înainte să-mi fac curaj să-l privesc din nou.

— Specialitatea mea!

Îmi lipesc obrazul de pieptul lui şi oftez. Mi se strânge stomacul dureros de tare când îi inspir parfumul. Se face ghem şi îmi urcă până în gât.

— Îmi pare rău că am plans!

— N-are de ce să îți pară rău, Zhav. Știu că am dat-o în bară. Adevărul e că sunt surprins că încă mai eşti aici.

— Cred că aveai dreptate... chiar mă simt mai iertătoare în perioada asta.

— N-aş vrea să-mi forțez norocul, dar asta înseamnă că mă ierți?

— Asta înseamnă că sunt dispusă să iau asta în considerare.

— Dar o să mă urăşti în continuare, adaugă el.

Îmi dau ochii peste cap şi pufnesc.

— Da, probabil că da!

— Ştii, oftează atât de adânc încât îi simt regretul în fiecare terminație nervoasă, n-am vrut să vin aici.

— Nu te prea ajuți în secunda asta, râd.

— Ştiu, mă aprobă. M-am gândit să aştept să treacă perioada asta. Mă gândeam că puteam să vorbim când te întorceai, dar Victoria a spus ceva. De fapt, mi-a spus multe lucruri.

Face o pauză lungă, dar nu îl întrerup.

— A spus că ştie cât de mult am iubit-o pe Anna. Cu toții am făcut-o. Dar a mai spus că n-ar fi trebuit să îi dau atât de multă putere asupra mea. Că n-ar fi trebuit niciodată să mă schimb atât de tare şi, oricum, dacă tot am făcut-o, ar fi trebuit să fie în bine, nu în... ei bine, nu în Alek pe care l-ai cunoscut tu. A spus că trebuie să încetez cu toată drama şi să nu mai încerc să te conving că nu mă poți iubi. Că eram prea preocupat să mă urăsc pe mine şi totul în jurul meu ca să-mi mai permit să simt şi altceva. Şi nu te cunoaşte, dar e convinsă că, măcar

pentru o secundă, m-ai făcut să mă urăsc pe mine, nu aşa cum o făceam în mod normal, ci pentru că am uitat că mai pot să simt şi altceva.

Simt cum iar sunt pe cale să plâng şi nu mai pot. Îmi doresc mai mult ca niciodată să o cunosc pe femeia asta care, în ciuda faptului că e... sau a fost bunica Annei, a putut să treacă peste toată dragostea pe care i-a purtat-o şi să încerce să îl aducă pe Alek înapoi cu picioarele pe pământ. Să încerce să îl ajute.

— Îmi pare rău că te-a făcut să te simți aşa, Alek! De parcă eşti greu de iubit.

Înainte aş fi simțit că mă aruncam în nisipuri mişcătoare dacă aduceam vorba de Anna, dar acum ştiu că dacă Alek va reacționa la fel, totul e o fațadă.

— Am terminat-o, Zhav! Am terminat cu Anna, cu toată drama, cu toată ura şi cu tot ce ține de ea. Nu mai pot şi nici nu mai vreau. Am făcut orice pentru fericirea ei şi nimic pentru a mea. Am lăsat-o să mă transforme într-o persoană cu care tu n-ai putea niciodată să trăieşti şi nu o să mi-o iert niciodată dacă...

— Alek...

Îi cuprind obrajii în palme, forțându-l să mă privească.

— N-am nevoie să faci nimic pentru mine. N-am nevoie să pui fericirea mea mai presus de orice altceva. Am nevoie doar să începi să faci lucrurile pentru tine. Pentru că aşa vrei. Pentru că aşa simți. Pentru tine şi pentru nimeni altcineva, înțelegi?

Ochii lui sunt furtunoşi, de un gri închis, iar pupilele i se dilată când mă priveşte. Încep să-mi transpire palmele şi le retrag de pe obrajii lui, apoi le strâng între coapse. Mă surprinde când îşi aşază o mână pe obrazul meu fierbinte, ca mai apoi să îşi lipească

A. Stephanie

buzele de ale mele. Mintea mea are nevoie doar de o fracțiune de secundă ca să mi se golească, iar buzele cam de tot atât ca să mi se întredeschidă. Limba lui Alek pătrunde în gura mea și sunt învăluită de o mulțime de senzații când îi simt metalul din ea și o fierbințeală neașteptată între coapse. Îmi lipesc palmele de pieptul său doar ca să-mi dau seama că respirația i s-a accelerat, iar pieptul îi ridică și îi coboară rapid. Respir sacadat între buzele sale și închid ochii, simțind cum toată greutatea resimțită până acum în piept se evaporă. Are același gust mentolat și ușor dulce pe care îl cunosc, dar nu mi-am dat seama cât de dor îmi era de asta. De mâna lui pierdută în părul meu.

Nu e nimic grăbit în sărutul ăsta. E blând, dar nu lipsit de pasiune și, totuși, nu seamănă cu ce sunt eu obișnuită. Mă sărută de parcă are tot timpul din lume, dar când vine vorba de Alek, niciodată nu știu dacă o să avem tot timpul din lume sau dacă timpul nostru mai are puțin și expiră. Încerc să îmi potrivesc ritmul cu al său și să nu mă grăbesc. Poate că avem tot timpul din lume. Cine știe? Tot ce știu e că vreau mai mult și nu sunt deloc pregătită când se distanțează.

Deschid ochii și îl privesc năucită.

— Ai spus că ar trebui să încep să fac ce simt, nu?

Zâmbesc pierdută, cu privirea fixată asupra buzelor sale.

— Și vreau să te simt, Zhav... până în fiecare terminație nervoasă.

Mă îmbujorez la auzul cuvintelor sale și devin încordată dintr-odată. Habar n-am ce înseamnă asta. Adică, nu vreau să mă gândesc la asta. Sau vreau, dar nu e nici locul și nici momentul potrivit.

— Încă te urăsc, Callaghan!

Zâmbind - nu, mai mult rânjind - se apropie şi mă sărută pe frunte.

— Urăşte-mă cât vrei, Zhav, dar ştim amândoi că nu e singurul lucru pe care-l simți!

Înghit în sec şi mi-aş ascunde fața în mâini dacă nu aş fi sigură că mi le-ar îndepărta.

— M-am mai gândit, să ştii, încerc să schimb subiectul.

— La ce?

— Cred că ar trebui să vii să stai la noi.

— Eşti sigură că asta vrei?

Drept răspuns, îl sărut scurt înainte să mă pierd din nou.

— Mama o să te urască, iar fratele meu o să îți facă viața un coşmar.

— Dar am nişte păcate de spălat. Ştiu, adaugă.

Mamei nu o să îi placă de el, dar sunt majoră. Ar putea măcar o dată în viață să nu mai lupte împotriva mea. Sper ca măcar tata să fie de partea mea.

Urăsc că îl iubesc.

Asta urăsc.

Limite?! Ce limite?

Ştiți acel moment în care totul decurge bine? Atât de bine, încât e ireal? Dar îți spui că e în regulă, că nu se va întâmpla nimic rău. Nu ghiceşti ce ar putea decurge rău şi începi să îți faci sute de scenarii, unul mai improbabil decât celălalt. Apoi te gândeşti că poate e timpul să fie bine, să nu se mai întâmple aiurea. Că poate există o limită, la urma urmei. Mai ales, când nu îți aminteşti cu ce ai greşit de ți se întâmplă chiar ție toate relele.

Şi îți spui că nu se va întâmpla nimic de data asta. Că totul o să fie bine.

Până când nu mai e.

Acum câteva ore, totul decurgea bine. Perfect, chiar!

Tata chiar a fost de partea mea şi a reuşit să îl atragă şi pe Jessse, aşa că l-au primit pe Alek binevoitori şi dornici să îl cunoască. Spre surprinderea mea, până şi mama l-a acceptat. Sau cel puțin s-a prefăcut foarte bine. Alek e în sufragerie împreună cu tata, fratele meu şi alte rude care au venit în vizită şi, deşi îmi pare foarte rău pentru el, nu-l pot salva chiar acum.

Pentru că trebuie să mă salvez pe mine.

Mereu am ştiut când mama e pe cale să îmi dea lumea peste cap şi am senzația aia greu de ignorat, un gol în stomac şi un nod în gât. Asta, plus faptul că îşi tot drege glasul de parcă e pe cale să spună ceva, dar

încă nu a găsit modalitatea de a începe conversația și tot amână.

Așa că decid să îi dau o mână de ajutor, chiar dacă știu că nu e în interesul meu.

— Ce-i? o întreb iritată.

Scot ultima tură de prăjituri din cuptor și așez tava pe masă.

— Alex e... iubitul tău?

Știe destul de bine că numele lui nu e Alex, dar cred că vrea să mă calce pe nervi și nu înțeleg de ce.

— Alek, o corectez chiar dacă nu e cazul. Și e complicat.

Îmi fac de lucru cu mutatul prăjiturilor ca să îi evit privirea, dar mă ia prin surprindere când mă prinde de încheieturi, oprindu-mă.

Inspir adânc, deși știu că nimic nu o să mă pregătească pentru ce urmează. Ori va fi un discurs pe care nu vreau să îl aud ori...

— Carter vine la cină.

Ori asta.

— Poftim?

Mă smucesc și fac un pas în spate. Mă lovesc de un scaun și mă clatin pe picioare, dar continui să îi înfrunt privirea.

A smuls bandajul direct. Fără nicio altă introducere. Fără nimic.

— În primul rând, știi că nu am mai vorbit cu el de câteva luni bune, nu?

Încuviințează, dar are acea privire vinovată care-mi dă de înțeles că se poate ca eu să nu fi vorbit cu Carter, însă am fost singura.

— Nu-mi vine să cred!

Devine din ce în ce mai greu să îmi controlez tonul vocii şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă cert cu ea. În special astăzi, în Ajunul Crăciunului.

— Nu exagera, Zhavia!

Mă încrunt, apoi pufnesc în râs din senin.

— Îți aminteşti că m-a înşelat cu Adelaide, nu? Sau nu trăim în acelaşi univers?

Cred că am încetat de mult timp să mai trăim în acelaşi univers. Ultima dată când eu şi mama am fost pe aceeaşi lungime de undă a fost pe vremea când Rylee încă trăia şi, dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că mama depunea pe atunci un efort doar de dragul surorii mele.

— Nu mai sunt împreună, o spune cu o nonşalanță care mă sperie.

— Nici nu vreau să ştiu cum ai aflat asta.

Nu vreau, dar ea o să îmi spună oricum:

— Am păstrat legătura cu Carter, Zhavia. Ați fost împreună atât de mult timp. E parte din familie.

Mama nu pare deloc îngrijorată că m-aş supăra sau enerva. Nu! Pare mai degrabă enervată că nu pot să găsesc logica în acțiunile sale. Adelaide şi Carter nu mai sunt împreună? Hm... a înşelat-o şi pe ea cu noua cea mai bună prietenă a ei?

— Am impresia că mai mult decât pe mine, mormăi nervoasă.

Îmi dau mănuşile astea ridicole jos şi le trântesc pe masă, în faţa ei.

— Nu dramatiza, Zhavia!

Nu dramatiza, Zhavia!

Nu face asta, Zhavia!

Nu aşa, Zhavia!

Nu acum, Zhavia!

— Ţi se pare că dramatizez? ştiu că ar trebui să încerc să mă abţin, dar nu pot. Pot să ştiu de ce vine Carter la cină?

— Pentru că l-am invitat, ridică din umeri.

— Evident! mârâi. Dar de ce l-ai invitat?

— Pentru că face parte din familie!

Ridică tonul la mine şi o luăm pe drumul ăsta de pe care o să fie cam greu să ne întoarcem.

— Nu, mamă! Eu fac parte din familie. Între mine şi Carter totul s-a terminat. M-a înşelat cu cea mai bună prietenă a mea, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu ţipa la mine! mă mustră. Carter face parte din familie, indiferent de ce s-a întâmplat între voi. Şi o să vină la cină pentru că eu l-am invitat şi pentru că îl cunoaştem, în comparaţie cu Alex.

— Alek, oftez obosită.

Aş putea să trec cu vederea – probabil – dacă aş vedea măcar o fărâmă de regret pe faţa ei, însă e atât de lipsită de expresii încât mă scoate din sărite. După moartea lui Rylee, jur că uneori am avut impresia că s-a robotizat, dar mereu am crezut că doar îmi lasă impresia. Acum îmi dau seama că s-ar putea ca nici măcar să nu îi pese de sentimentele mele.

— Am înțeles, râd. Poate, ar fi trebuit să o inviți și pe Adelaide, nu crezi? Sau i-ai pierdut numărul?

Mă privește dezamăgită. Ce pot să spun? Asta sunt eu - o dezamăgire pentru ea în cea mai mare parte a timpului.

Trebuie să ies de aici înainte să spun ceva ce o să regret, dar mă mănâncă limba.

— Ăsta e singurul argument, serios? Pentru că îl cunoașteți?

— Îi cunoaștem părinții, Zhavia. Voi...

— Nu mai există noi, îi reamintesc pentru a nu știu câta oară. E ori eu ori Carter la cină anul ăsta, dar stai liniștită, mamă. Nu o să trebuiască să alegi pentru că o să plec chiar eu.

Trec nervoasă pe lângă ea și ies din bucătărie. Exact așa cum m-am așteptat, nici nu se deranjează să mă oprească. Nu că aș avea vreo intenție să rămân, dar ar fi drăguț să știu că încearcă, măcar o dată în viață.

Partea proastă e că trebuie să trec prin sufragerie, pe lângă toată familia și privirile lor suspicioase. Slabe șanse să nu ne fi auzit. Merg cu privirea în pământ, aproape alergând. Urc câte două scări odată, disperată să ajung cât mai repede în camera mea. Bine că nu a renovat și nu mi-a donat lucrurile. E ceva la care mă aștept din partea mamei.

Izbesc ușa în urma mea, îmi dau puloverul jos, simțind că mă sufoc și mă îndrept spre fereastră. O deschid larg și îmi scot capul pe geam, încercând să mă calmez. Strâng pervazul cu putere, până îmi amorțesc degetele. Nu-mi vine să cred că mama era serioasă.

— Zhav...

Tresar, luată prin surprindere. Alek mă sărută pe gât, în spatele urechii, îmi fereşte la o parte bretelele de la maiou şi de la sutien, apoi îşi lipseşte buzele de umărul gol şi îşi împreunează braţele peste abdomenul meu. Indiferent de cât sunt de nervoasă, nu pot decât să gem înfundat. Nu mă aşteptam la asta.

— Ce s-a întâmplat?

Ridic din umeri. Nu vreau să vorbesc despre asta. Oricum, nu chiar acum.

— O să răceşti, Zhavia.

Poate că aş putea să acord atenţie tonului mustrător dacă nu şi-ar retrage mâinile din jurul meu doar ca să-mi frece braţele. Mi se ridică părul şi mi se face pielea de găină. Nu îmi este deloc frig. E din cauză că el a încetinit ritmul, iar acum mă mângâie lent cu vârful degetelor.

— Alek, şoptesc cu răsuflarea întretăiată.

— Mh...

Închid ochii, încercând să nu mă las surprinsă de faptul că stomacul meu a început să facă tot felul de tumbe. Alek încetează să mă atingă doar cât îi ia să închidă fereastra, dar mă iau până şi pe mine prin surprindere când suspin în lipsa atingerii sale. Îmi deschid ochii şi mă rotesc spre el. Îmi dau capul pe spate ca să îl privesc, iar el are deja privirea fixată asupra mea. Culoarea irisurilor sale bate mai mult în verde acum şi reuşesc să mă calmez şi să nu mă mai gândesc la deciziile mamei mele.

— Vrei să vorbim despre asta?

Clatin din cap şi mă ridic pe vârfuri. Să vorbesc e ultimul lucru pe care aş vrea să îl fac acum. Îmi lipesc buzele de ale sale cu teama constantă că s-ar putea să mă

pierd din nou sub atingerile lui şi încă sunt nervoasă, dezamăgită, dar şi bucuroasă că e aici.

Îmi amintesc ultima noastră întâlnire. Săruturile şi ţipetele. Pot doar să sper că de data asta se va sfârşi diferit.

Mă prinde cu mâinile de talie şi mă ridică pe pervaz, iar buzele noastre abia dacă se ating, dar e suficient pentru ca mintea şi corpul meu să o ia razna. Se retrage încet, cu degetele încă încleştate în talia mea. Îl privesc cu sprâncenele ridicate, curioasă de ce are de gând să facă în continuare. Pare că şi lui îi e greu să se hotărască. Mă fixează cu privirea şi are sclipirea aia în ochi pe care nu ştiu cum să o descifrez. Apoi, din senin, se năpusteşte asupra gurii mele de parcă nu poate trăi fără asta. Icnesc şi îi fac loc între coapsele mele, încleştându-mi o mână în părul său ca să-l trag mai aproape. E mult mai derutant să mă aflu în preajma lui Alek decât să îl ştiu departe. O parte din mine ar vrea să savureze atingerea buzelor sale, să se bucure de fiecare secundă. Apoi, mai e partea aia care mă îndeamnă să-l împing spre pat şi nu sunt capabilă să iau nicio hotărâre, dar se pare că Alek o ia pentru mine.

Mă încrunt şi-i arunc o căutătură urâtă când întrerupe sărutul. Buzele i se arcuiesc într-o jumătate de zâmbet, dar chiar şi aşa, tot îmi dau seama că are maxilarul încleştat şi, dintr-un motiv pe care nu reuşesc să-l depistez, e încordat.

Înghit în sec, frustrată că nu pot să citesc nimic pe faţa lui. Mi-aş încrucişa braţele la piept, ca un copil mofturos, dar n-o fac. Îmi încrucişez braţele, dar după gâtul lui. Îl aud cum inspiră adânc, apoi îşi coboară mâinile de pe talie pe coapsele mele şi le strecoară pe sub fustă.

A. Stephanie

— Ştii că sunt aici dacă vrei să vorbeşti, Zhav.

— Serios?! Vrei să vorbim acum?

Face un pas spre mine, micşorând puțina distanță care ne separa, în timp ce mâinile îi mai urcă câțiva centimetri pe coapsele mele. Mi se îngreunează respirația şi mi-e din ce în ce mai greu să nu iau vreo decizie impulsivă. Cum ar fi să încep să îi dau hainele jos?

— Ți se pare că glumesc?

Îi zvâcneşte maxilarul.

— De fapt, Alek... chiar mi se pare că glumeşti.

Îmi înconjor picioarele în jurul mijlocului său. Încep să cred că o iau razna şi că sunt singura care e afectată de apropierea dintre noi, dar apoi degetele sale intră direct în contact cu pielea mea. Jumătate de palmă îi rămâne deasupra benzii de la ciorapi, dar degetele sale reci au trecut de ea şi mi se pare că i se cam scurge sângele din obraji. E cam greu să-mi dau seama cu toată barba asta, sincer.

Îşi drege glasul. Nu pot decât să-mi flutur genele în cel mai inocent mod posibil. Oricât de mult m-ar amuza expresia de pe fața lui, mi-a cam amorțit fundul pe pervaz. Sprijinindu-mă de brațele sale, mă dau jos, îmi aranjez fusta – gest complet inutil – apoi îmi lipesc palmele de pieptul lui şi îl împing. Îl ghidez spre pat, iar el se conformează, fără să mă întrebe ce naiba e în mintea mea. Şi mă bucur că nu o face, pentru că nu aş putea să îi explic. Nu pot să pun cap la cap cuvintele nici măcar ca să-mi pot explica mie. Sau aş putea, dar nu cred că o să-mi placă.

Se opreşte abia când simte marginea patului în spatele genunchilor. Încep să intru în panică. Nu ştiu cum ar trebui să mă simt acum. Sexy? Sigură pe mine?

Pentru că mă simt stupid şi nesigură. Sunt pe cale să fac un pas în spate în clipa în care Alek se aşază pe marginea patului şi mă prinde de talie, trăgându-mă în faţa lui. Îşi dă capul pe spate şi mă priveşte zâmbind. Poate că eu am încetat să mai ştiu ce ar trebui să fac, dar Alek nu ezită. Îmi scoate maioul din fustă şi-l ridică lent. Simt atingerea degetelor sale pe fiecare milimetru de piele. Inima începe să-mi bubuie şi mă ia ameţeala, aşa că închid ochii, încercând să mă calmez. Îmi umezesc buzele cu limba şi îl aud râzând scurt, ca mai apoi să-şi lipească buzele de abdomenul meu. Îmi plasez mâinile pe umerii săi, nimerindu-i mai mult din instinct. Dar nici măcar asta nu mă ajută să-mi păstrez echilibrul când limba lui fierbinte începe să traseze cercuri pe pielea mea. Inspir şi expir adânc.

Îmi fac curaj şi deschid ochii. Degetele lui încordate se răsfiră pe spatele meu, apoi se mută şi îmi mângâie braţul până când ajunge să îşi împletească degetele cu ale mele. Reacţiile îmi sunt necontrolate şi îmi scapă un geamăt. Alek îşi ridică privirea şi îl privesc la rândul meu confuză, uimită de îngrijorarea din ochii lui. Aş vrea să îi spun că sunt bine, dar îmi simt gâtul uscat şi toate cuvintele înţepenite acolo, aşa că mă apropii şi îmi sprijin un genunchi de marginea patului, apoi pe celălalt, de o parte şi de cealaltă a picioarelor sale.

Stăruie cu privirea în ochii mei şi mă simt intimidată. Şi ruşinată. Pentru că vreau mai mult. Nu-l ating. Nu mă las deasupra lui. Încă mai reuşesc să-mi păstrez echilibrul şi raţiunea, dar nu ştiu pentru cât timp. Mi-e cald şi am impresia că o să încep să transpir în curând. Poate că nu ar fi fost o idee chiar atât de proastă dacă ar fi lăsat geamul ăla deschis.

Alek îmi fereşte o şuviţă după ureche, apoi îmi trasează cu un deget linia pometelui. Nu sunt obişnuită

Pentru că mă simt stupid şi nesigură. Sunt pe cale să fac un pas în spate în clipa în care Alek se aşază pe marginea patului şi mă prinde de talie, trăgându-mă în faţa lui. Îşi dă capul pe spate şi mă priveşte zâmbind. Poate că eu am încetat să mai ştiu ce ar trebui să fac, dar Alek nu ezită. Îmi scoate maioul din fustă şi-l ridică lent. Simt atingerea degetelor sale pe fiecare milimetru de piele. Inima începe să-mi bubuie şi mă ia ameţeala, aşa că închid ochii, încercând să mă calmez. Îmi umezesc buzele cu limba şi îl aud râzând scurt, ca mai apoi să-şi lipească buzele de abdomenul meu. Îmi plasez mâinile pe umerii săi, nimerindu-i mai mult din instinct. Dar nici măcar asta nu mă ajută să-mi păstrez echilibrul când limba lui fierbinte începe să traseze cercuri pe pielea mea. Inspir şi expir adânc.

Îmi fac curaj şi deschid ochii. Degetele lui încordate se răsfiră pe spatele meu, apoi se mută şi îmi mângâie braţul până când ajunge să îşi împletească degetele cu ale mele. Reacţiile îmi sunt necontrolate şi îmi scapă un geamăt. Alek îşi ridică privirea şi îl privesc la rândul meu confuză, uimită de îngrijorarea din ochii lui. Aş vrea să îi spun că sunt bine, dar îmi simt gâtul uscat şi toate cuvintele înţepenite acolo, aşa că mă apropii şi îmi sprijin un genunchi de marginea patului, apoi pe celălalt, de o parte şi de cealaltă a picioarelor sale.

Stăruie cu privirea în ochii mei şi mă simt intimidată. Şi ruşinată. Pentru că vreau mai mult. Nu-l ating. Nu mă las deasupra lui. Încă mai reuşesc să-mi păstrez echilibrul şi raţiunea, dar nu ştiu pentru cât timp. Mi-e cald şi am impresia că o să încep să transpir în curând. Poate că nu ar fi fost o idee chiar atât de proastă dacă ar fi lăsat geamul ăla deschis.

Alek îmi fereşte o şuviţă după ureche, apoi îmi trasează cu un deget linia pometelui. Nu sunt obişnuită

cu toată electricitatea asta care-mi circulă acum prin corp. Cam atât cu echilibrul şi raţiunea! Alek mă prinde cu cealaltă mână de şold şi mă împinge în jos. Îmi muşc buza involuntar şi gem. Îi simt erecţia prin materialul subţire al lenjeriei şi nu e ca şi cum nu trebuia să mă aştept la asta, dar... la urma urmei, sunt eu. Capul îmi cade în faţă, iar nasurile noastre se ating. Îi simt răsuflarea fierbinte şi ritmul accelerat al respiraţiei şi cu greu rezist impulsului de a mă mişca. Îşi răsfiră degetele pe obrazul meu şi următorul lucru pe care-l ştiu e că limba lui e în gura mea şi nu mai sunt stăpână pe propriul corp. Mâna lui coboară de pe obraz spre gât şi piept şi habar nu am dacă vreau să coboare, să o ţină acolo sau să urce înapoi. Tot ce ştiu e că vreau să nu se oprească. Eu sunt cea care se retrage de data asta, dar doar ca să-mi îngrop capul în scobitura gâtului său şi să-i plasez săruturi de-a lungul acestuia. Îi simt respiraţia sacadată în ureche. Mâinile i se opresc pe fesele mele şi pare că încearcă să-şi păstreze stăpânirea de sine. Într-un fel, îi sunt recunoscătoare. Pentru că eu nu cred că mai pot să o fac.

Îl prind de marginile tricoului şi îşi ridică braţele ca să mă ajute, apoi mă prinde de obraji şi mă sărută. Îmi lipesc palmele de pieptul lui, încercând să nu arunc nicio privire la tatuajul cu care nu m-am obişnuit încă şi care mă cam sperie. Dar mă sperie multe lucruri când e vorba de Alek şi poate că ar trebui să încerc să nu mă mai gândesc la asta. Îmi ridică maioul, iar eu îl las să mi-l scoată cu totul. Rămân într-un sutien negru, simplu, dar culoarea sutienului meu e ultimul lucru de care îi pasă. Îşi mută o mână în părul meu şi îşi încleştează degetele în el, trăgându-mi capul pe spate ca să îmi dezmierde gâtul cu limba, coborând spre adâncitura dintre sâni.

E prea mult, prea puţin, prea necunoscut şi încep să intru în panică. Poate că ar fi trebuit să accept oferta lui şi să vorbesc în loc să sar pe el. Dar acum e prea târziu şi aş spune că regret, dar nu ar fi chiar adevărat.

Mă apăs deasupra lui şi îmi muşc buza, încercând să nu gem, dar în zadar. Trupul meu începe să se mişte înainte şi înapoi şi îl aud cum geme înfundat, cu faţa îngropată la pieptul meu. Îşi strecoară o mână în spaţiul dintre corpurile noastre şi mă cutremur când degetele sale ajung să mă mângâie prin dantela lenjeriei. Îmi pun mâinile pe spatele său şi îi înfig unghiile în piele.

— Vrei să ne oprim?

Abia acum îmi dau seama că s-a oprit şi mă priveşte. Tind să cred că a luat-o razna în perioada asta în care a fost plecat. Mai întâi mă întreabă dacă vreau să vorbim despre problemele mele, iar acum mă întreabă dacă vreau să ne oprim.

Nu ştiu cât a trecut de când niciunul dintre noi nu a mai vorbit, dar chiar nu simt nevoia de cuvinte acum. Nici să le rostesc, nici să le aud.

— Nu! reuşesc să rostesc cu greu din cauza uscăciunii pe care o simt în gât. Doar dacă vrei tu să ne oprim, adaug.

Nu îmi răspunde. Mă prinde de talie şi mă roteşte, lipindu-mă cu spatele de pat. Ajunge deasupra mea într-o clipă, sprijinindu-şi greutatea în mâini, dar corpurile noastre sunt prea îndepărtate şi deja tânjesc după atingerea lui. Îl înconjor cu picioarele şi îl trag deasupra mea.

Râde şi îmi sărută vârful nasului, ceea ce mă face să mă încrunt, ca mai apoi să chicotesc. Râsul mi se curmă când degetele sale ajung pe încheietoarea sutienului şi îmi arcuiesc spatele cât să-i permit să o deschidă.

Îmi aud numele, urmat de o bătaie în uşă. Tresar speriată, dar Alek nu schiţează nicio reacţie.

— Am încuiat uşa, îmi spune calm.

Mă încrunt. Când Dumnezeu a avut timp să încuie uşa? Cred că observă confuzia de pe faţa mea.

— Când am venit, îmi explică. Crezi că aş fi riscat să fiu în aceeaşi cameră cu tine şi să las uşa descuiată?

— Zhavia?

Vocea fratelui meu mă face să-mi dau ochii peste cap.

— Da!

— Eşti bine? Te-am auzit certându-te cu mama.

Bun moment şi-a găsit să îşi exprime îngrijorarea.

— Da, sunt bine! îi răspund.

— Um... Bine!

— N-am nimic, Jesse! încerc să îl asigur. Doar că mai am nevoie de ceva timp să mă calmez.

— Mă gândeam că ai vrea să ştii că a ajuns Carter.

Nu, nu voiam să ştiu asta. La fel cum nu voiam nici ca Alek să ştie. I se schimbă expresia feţei şi din nou nu pot să-l mai citesc.

— Mulţumesc! îi strig fratelui meu.

Se aşterne liniştea şi Jesse pleacă. Alek mă priveşte atât de intens încât am impresia că-mi răscoleşte sufletul şi o să scoată la iveală lucruri care nu vreau să vadă niciodată lumina zilei. Mă tem că o să izbucnească, că o să spună ceva în legătură cu Carter sau că o să se enerveze, fără să ştie că nu am nicio vină şi că mama e cea care l-a invitat. Dacă aş fi ştiut, cu siguranţă, nu aş fi fost atât de nebună încât să îl chem aici.

— Alek, să ştii că n-am nicio legătură cu asta, încep să îi explic.

Dar nu pare interesat de explicațiile mele. Îmi fac o mulțime de scenarii în minte, dar în absolut niciunul Alek nu-mi descheie sutienul, ca mai apoi să mi-l scoată și să continue să mă sărute.

— Cooper e ultima persoană la care vreau să mă gândesc acum! îmi șoptește în timp ce îmi desface picioarele și își strecoară o mână pe sub bata lenjeriei.

Tot aerul îmi părăsește plămânii în timp ce Alek inspiră adânc printre dinți. Nu mai dețin niciun control asupra minții sau trupului meu când își strecoară două degete înăuntrul meu, în timp ce cu degetul mare îmi trasează cercuri în jurul clitorisului. Dacă mai voiam vreun control, poate că trebuia să mă gândesc la asta înainte să ajungem aici. Strâng cearșaful în pumni, iar spatele mi se arcuiește. Capul îmi cade moale în lateral și sunt conștientă de tot ce îmi face, dar mintea mea e goală. Un rânjet înfloreşte pe fața lui frumoasă, dar îl văd doar fugitiv. Mi-e din ce în ce mai greu să îmi țin ochii deschiși și nici nu mai încerc. Nu am cu ce să compar tot ce simt acum și, chiar dacă aș avea, am o vagă impresie că tot nu aș putea să o fac.

Toată presiunea care mi s-a adunat în stomac explodează în scurt timp și mă împing cu călcâiele în saltea, mi se arcuiește spatele, rămân fără suflare și nu mai am niciun gând – nu coerent, oricum – și tot ce îmi pot aminti e numele lui pe care-l și gem de câteva ori, apoi brațele îmi cad moi pe lângă trup și rămân adâncită în saltea. Alek m-a sărutat în tot timpul ăsta, pe buze, pe gât, pe sâni.

Am nevoie de mult curaj ca să-mi deschid ochii și să-i caut privirea. Respirația mi-o ia la goană iar și tot sângele mi se adună în obraji – din nou. Îmi acopăr fața cu palmele. Alek mă lasă să fac asta, dar numai pentru câteva secunde, cât îi ia să se întindă lângă mine.

— Vino aici!

Simt cum își întinde brațul, dar clatin din cap.

— Nu? râde.

Nu mă mai ia în serios. Asta dacă m-a luat vreodată. Mă lupt cu dorința de a mă cuibări la pieptul său și cea de a mă ridica și de a o lua la goană. Conștientizez că sunt pe jumătate dezbrăcată și poate că ar fi trebuit să îmi acopăr sânii, nu fața.

Îmi dreg glasul.

— Vrei să... mh...

Habar n-am cum să spun asta. Adevărul e că nu cred că sunt în stare nici măcar să mă ridic de aici.

— Dacă vreau să ce, Zhav? mă întreabă pe un ton provocator.

Nu-mi vin decât cuvinte vulgare în minte și habar n-am cine sunt în secunda asta. Ar trebui să vorbim despre ce tocmai s-a întâmplat, nu?

— Să... ă... chiar trebuie să îngreunezi situația?

Râde și mi se cutremură întregul corp.

— O să vreau să fac un duș, dar în rest sunt bine. Vino aici! Nu-ți mai spun încă o dată.

Oftând, îmi fac curaj să mă rotesc cu fața spre el. Îl sărut pe umăr, apoi îmi lipesc bărbia de pieptul lui.

— Îmi pare rău! e tot ce pot să îi spun.

Se încruntă.

— Pentru? Cooper?

Clatin din cap. Da, îmi pare rău și pentru asta, dar altceva voiam să îi spun.

– Pentru că nu am niciun gram de experiență. Şi poate că nu am făcut şi nici n-o să fac nimic aşa cum ar trebui.

Ridurile de pe fruntea lui se adâncesc din ce în ce mai mult, dar începe să îmi mângâie spatele blând şi nu mai ştiu ce să cred.

– Şi poate că altele...

– Nu face asta, Zhav, mă întrerupe înainte să apuc să mai spun şi alte prostii. Nu există altele. Şi nici n-o să vorbim despre altele.

– Bine! ridic din umeri.

Încep să trasez cu arătătorul conturul tatuajului.

– Poate că ar fi trebuit să îmi iau câteva secunde şi să îți fac vreo declarație, dar nu cred în declarațiile pe care le fac oamenii atunci când sunt dezbrăcați. Aşa că o să ți-o spun acum. Mă înnebuneşti, Zhav! Şi nu-mi pasă că n-ai niciun gram de experiență, mă citează. Sunt tot al tău. Mă ofer ca material didactic.

Clatin dezamăgită din cap, dar nu mă pot abține să nu râd.

– Dacă nu-ți aminteşti, ți-am mai spus că eşti o bătaie de cap, frumoasă, puternică, amuzantă. Şi n-o să-ți repet lucrurile astea zilnic, dar să ştii că asta cred. Şi n-ai absolut niciun motiv să te ruşinezi când eşti cu mine.

– S-a notat! mă smiorcăi pentru că mai am puțin şi o să plâng.

– Nu vreau să vorbim despre altele, dar vreau să vorbim despre altceva.

Îmi înclin capul, privindu-l curioasă. Alek îmi ridică mâna stângă şi am nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama ce vrea să îmi arate.

— Limitele, Zhav!

Limite?! Ce limite?

Mă întind şi îl sărut pentru că nu am niciun răspuns acum şi pentru că trebuie să mă gândesc la asta. La limite. Dacă mai există vreuna. Poate că nu doar Alek s-a schimbat în tot timpul ăsta. Şi poate că ar trebui să ascult sfatul pe care i l-am dat şi să încep să fac lucrurile pe care le simt şi pe care le vreau cu adevărat.

Şi îl vreau pe Alek.

Înainte nu aş fi permis niciodată să se ajungă până aici, dar acum nu mai contează. Tot ce contează e că Alek e aici, iar eu nu mai cred în ce credeam atunci când l-am cunoscut.

Nu l-aș răni niciodată

— Nu vreau să cobor, mă plâng în timp ce Alek îmi închide fermoarul rochiei.

Mă chinuie făcând asta şi îmi dau seama că îi face plăcere. Îi arunc o privire peste umăr şi încă mai trebuie să mă obişnuiesc cu faptul că ori de câte ori îl privesc, el deja are privirea ațintită asupra mea. Şi, Doamne, mă priveşte atât de intens încât mi se clatină picioarele. Îşi plimbă degetele de-a lungul coloanei mele, iar atingerea îmi provoacă o mulțime de fiori în toate locurile posibile şi răsuflu uşurată, dar dezamăgită în acelaşi timp, când, în cele din urmă, reuşeşte să închidă nenorocitul ăla de fermoar.

— De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu vreau să mai stau în preajma ei nicio secundă.

Nu spune nimic şi mă simt prost că mă plâng ca un copil imatur, aşa că decid să o las baltă. Dau să mă îndrept spre oglindă, să încerc să-mi aranjez părul proaspăt spălat, dar mă prinde de încheietură şi mă roteşte spre el. M-am obişnuit cu faptul că Alek nu vorbeşte extrem de mult. Că nu-şi exprimă nici sentimentele şi nici nu spune ce gândeşte prea des, dar mă cam calcă pe nervi faptul că nu-mi dau seama ce gândeşte. În urmă cu câteva secunde m-a lăsat să mă plâng, fără să spună nimic, iar acum îmi masează umerii şi mă priveşte dojenitor.

— Ştiu că nu vrei, îmi şopteşte ca mai apoi să mă sărute pe frunte. Dar ce e mai important pentru tine,

Zhav? Ura pe care o simți față de Cooper sau să petreci Crăciunul împreună cu familia ta?

— Nu-l urăsc pe Carter! protestez, accentuându-i numele, chiar dacă știu că e inutil.

— Într-un univers în care nu te-a înşelat cu cea mai bună prietenă a ta şi nu te-a rănit, ai dreptate. Probabil că nu-l urăşti.

Îl privesc urât. Mi-am dorit eu să-l aud vorbind?

— Nu m-a rănit, ridic din umeri.

Alek pare să simtă încordarea din ei şi continuă să mi-i maseze.

— Zhav, dacă nu eşti sinceră cu mine şi nu-mi pot da seama ce te-a rănit, n-am cum să te ajut.

Mi se încordează maxilarul şi scrâşnesc din dinți. Nu, nu mai vreau să vorbească. De ce naiba trebuie să spună tot felul de lucruri de genul ăsta? N-am de gând să-mi vărs insecuritățile asupra lui.

— Nu e treaba ta să mă ajuți! mă încrunt.

Îşi arcuieşte o sprânceană şi mă priveşte amuzat.

— A, nu? Şi atunci care e treaba mea?

Chiar trebuie să avem discuția asta acum? Ridic din umeri nesigură. Habar nu am, sincer. Nu după tot ce s-a întâmplat în urmă cu o oră. Şi aş vrea să vorbim despre asta, însă nu ştiu cum să deschid subiectul şi mi se adună tot sângele în obraji numai când mă gândesc la asta.

Chipul îi e din nou lipsit de orice expresie şi am impresia că iar începem cu stângul.

— Vrei să ne limităm doar la orgasme?

Îl privesc şocată. Fac un pas în spate, ferindu-mă de atingerea lui. Sunt pe cale să-l contrazic, dar nu-mi dă timpul necesar să-mi adun gândurile.

— Pentru că dacă asta vrei, îmi pare rău pentru tine, Zhav, dar nu se poate. Pentru că eu vreau mai mult, zice încordat.

Vrea mai mult. Bine, pot să mă împac cu gândul ăsta, deşi ameţesc şi mi se rotesc toate ideile în minte. Sunt vraişte.

— Poate ar trebui să explici ce înseamnă că vrei mai mult, Alek. Pentru că sunt în ceaţă când e vorba de tine!

Îşi trece mână prin păr, la fel de frustrat ca mine. Îşi coboară privirea în pământ de parcă încearcă să-şi adune gândurile.

— Ce înseamnă că vreau mai mult? pufneşte. Te vreau pe tine! Cu toate părţile tale bune şi rele! Cu toate insecurităţile şi cu toate părţile rănite de alţii! Ştiu că nu ai încredere în mine şi nici nu vreau să începi să ai încredere aşa, din senin. Dar nici nu-ţi pot demonstra că vreau asta dacă te îndoieşti de fiecare lucru pe care-l fac sau îl spun.

Nu suport să-l văd rănit. Nu-mi place cum i se întunecă privirea şi nici dezamăgirea de pe faţa lui. Ignor vocea asta enervantă care-mi sugerează că ar trebui să mă încăpăţânez în continuare numai de dragul de a face asta şi mă apropii de el. Îi mângâi obrajii proaspăt bărbieriţi cu dosul palmelor. Asta îl face să zâmbească puţin, dar tot e încordat.

— Ai dreptate! Îmi pare rău!

Îl sărut scurt.

— Carter m-a rănit, recunosc. Dar şi eu cred că l-am rănit pe el. După ce a murit Rylee, n-am mai fost eu şi ar fi trebuit să pun punct relației, dar n-am făcut-o. Cred că nu voiam să fiu cu adevărat singură, iar faptul că el era acolo, mă ținea undeva pe linia de plutire. N-a fost corect nici față de el şi nici față de mine, dar tot ce voiam era să nu mă mai doară atât de tare. Într-un fel, cred că m-am folosit de el atunci. Şi cred că ai avut dreptate... cred că nu l-am iubit niciodată aşa cum ar fi trebuit, inspir adânc. Pentru că am fost nervoasă şi dezamăgită când am aflat de el şi de Adelaide, dar nu mi s-a frânt inima. Aş fi vrut doar să îmi spună. De fapt...

Înghit în sec. Dacă Alek vrea adevărul, o să fiu sinceră, chiar dacă o să mă pună într-o lumină proastă. Aleg să am încredere în el.

Mă prinde de talie şi mă lipeşte de trupul lui.

— De fapt, cred că o parte din mine a fost uşurată. Pentru că eu nu ştiu când sau dacă i-aş fi spus că nu-l mai iubeam. Amândoi am greşit şi n-aş spune neapărat că el a greşit mai mult decât mine.

— Te înțeleg, Zhav. După ce a murit Anna, şi eu m-am folosit de oameni ca să încerc să uit, măcar pentru câteva ore.

— Sper doar să nu ne folosim unul de altul, Alek!

Îmi mută mâna pe bărbia mea şi mi-o ridică.

— O să ne folosim unul de altul, rânjeşte. Şi promit că o să-ți placă.

Mă ard obrajii şi sunt ametită de toate stările astea prin care trec de la o secundă la alta.

— Mai vedem! îl tachinez.

Își linge buzele, ceea ce mă face să zâmbesc pierdută. Nu-mi amintesc să-l fi văzut făcând vreodată asta.

— Îmi faci o favoare? redevine serios.

Mă cam sperie faptul că aș face cam orice mi-ar cere.

— Rămâi la cină.

Poate că nu chiar orice.

— Alek...

— Eu și tata, își drege glasul și mă strânge mai tare în brațe, dar nu știu dacă își dă seama de asta... nu ne-am înțeles niciodată prea bine, continuă. Iar după ce ai mei au divorțat și el a plecat, nu ne-am mai înțeles deloc. N-a acceptat niciodată că nu voiam să devin medic. Și el și mama sunt... el a fost medic, se corectează cu greu.

Aș vrea să știu cum să-l fac să se simtă mai bine. E pentru prima dată când îl aduce în discuție pe tatăl lui și întregul chip îi e străbătut de regret.

— Am avut divergențe de când mă știu, oftează. Dar mereu mi-am spus că o să am suficient timp să mă împac cu el, apoi următorul lucru pe care îl știu e că mă sună o necunoscută să îmi dea cea mai proastă veste posibilă. M-am înșelat, Zhav, n-am avut suficient timp.

— Îmi pare rău! îl îmbrățișez. Am găsit numărul tău într-o agendă în biroul lui. Cred că se gândea să te sune.

— Dar n-a făcut-o. Și nici eu nu l-am sunat.

Nu găsesc nimic de spus. Nimic care să-l ajute. Nu pot decât să îl strâng în brațe.

— Nu ți-am spus asta ca să îți pară rău pentru mine, Zhav. Voiam doar să zic că, poate, ar trebuie să treci peste supărare şi să rămâi măcar la cină. Crede-mă, nu vrei să pleci supărată pe ea.

Aş putea să îl contrazic, dar renunț. Are dreptate. Nu vreau nici să mă cert cu mama, nici să plec supărată. Nu e ca şi cum nu merită, dar poate că ar trebui să las de la mine de data asta.

— Bine! cedez. O să rămân la cină, dar nu promit că voi rămâne şi după. Alek... E ca şi cum nu îi pasă deloc de sentimentele mele. Serios acum. Ce fel de mamă îl invită la cina de Crăciun pe fostul prieten al fiicei sale? Care a înşelat-o, pe deasupra. Serios?

Iar pufnesc nervoasă.

— Dacă vrei, pot să-l omor în bătaie.

Aş vrea să cred că glumeşte, dar îmi amintesc destul de bine când mai avea puțin şi îl lovea cu maşina. Ca mai apoi să îi dea una.

— Iisuse, nu! Glumeşti, nu-i aşa?

— Siiiigur! îmi zâmbeşte zeflemitor. Glumesc, Zhav. Nu l-aş răni niciodată.

— Nu mai cobor dacă nu-mi promiți că o să stai departe de el, Alek!

— Vrei să-ți fac promisiuni pe care nu sunt sigur că o să le pot ține?

Nervoasă, mă îndepărtez de el, îi întorc spatele şi mă îndrept spre baie. Nu doar că trebuie să fac ceva cu părul ăsta care stă în toate direcțiile, dar asta o să mă țină ocupată suficient cât să mă calmez. Din nefericire, Alek mă urmează. Se sprijină de cadrul uşii, cu brațele încrucişate la piept. Mama i-a oferit camera de oaspeți înainte să mă anunțe că l-a invitat pe Carter la cină şi

sunt invidioasă că a reușit să facă duș, să se bărbierească și să se schimbe în mai puțin de jumătate de oră, în timp ce mie mi-a luat aproape o oră să-mi usuc părul cât de cât. Și știu că i-a luat undeva la treizeci de minute pentru că după a venit la mine în cameră și a început să se rotească pe aici ca leul în cușcă, așteptându-mă.

Acum poartă un pulover negru cu anchior peste o cămașă albă și jeanși negri. Are ultimul nasture descheiat și, dacă ar mai descheia unul, știu că i-aș vedea o porțiune din tatuaj. Puloverul și cămașa îi sunt suflecate până la jumătatea brațelor și aș vrea să-mi pot muta privirea de pe reflexia lui și să mă concentrez pe ce am de făcut.

Stomacul mi se strânge la nesfârșit. Nu-mi pot scoate cuvintele sale din minte și îmi dau seama că nu glumea. Îl văd în stare să se ia de Carter. Fără motiv. Doar așa, pentru că e Alek și pentru că poate mă tem de reacția lui.

Se aude o bătaie în ușă și profit de momentul ăsta ca să încerc să mă adun.

— Ai putea să deschizi tu, te rog?

Alek se îndreaptă leneș spre ușă.

— Eu sunt, aud vocea nervoasă a fratelui meu.

Las peria jos și ies din baie. Fratele meu arată de parcă i s-au înecat toate corăbiile și deja știu că mama a contribuit la asta.

— Ce s-a întâmplat?

Îl văd pe Alek cum se strecoară afară din cameră, închizând ușa în urma lui, dar îmi fac prea multe griji pentru Jesse ca să-l mai întreb și pe el unde merge.

— Mă întorc în San Diego, spune dintr-odată.

Mi se măresc ochii de uimire. Cred că e ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l aud din gura lui. Se aşază pe pat şi îşi freacă faţa cu palmele, apoi mă priveşte obosit şi nervos.

— M-am certat cu mama, aşa că o să plec. Nu mai pot să stau în casa asta nici măcar o secundă. Nici nu ştiu de ce m-am deranjat să vin.

Ştim amândoi că în ultimii cinci ani, Crăciunul nu a mai fost la fel în familia noastră. Nimic n-a mai fost la fel, dar asta nu ne-a împiedicat să încercăm în fiecare an, cu speranţa că ceva se va schimba. Aveam şaptesprezece ani când a murit Rylee, iar Jesse avea douăzeci. Rylee era cea mai mare dintre noi. Acum ar fi trebuit să aibă douăzeci şi şapte.

— Îmi pare rău că nu ţi-am luat apărarea mai des, Zhavia! Ar fi trebuit să fiu acolo pentru tine mai mult, să te ascult şi să nu te ignor atunci când voiai să vorbeşti despre Rylee. Mi-e dor de ea! Doamne, mi-e atât de dor de ea!

Mă aşez lângă el şi îmi sprijin capul de umărul lui.

— Ştiu, îmi trag nasul şi încerc să împiedic lacrimile să curgă. Şi mie mi-e dor de ea. În fiecare zi. Uneori am impresia că era singura care ne ţinea împreună.

Jesse îşi trece un braţ pe după umerii mei şi mă strânge uşor.

— Promit să fiu un frate mai bun, Zhavia!

— Ce naiba te-a apucat? râd, surprinsă să aud lucrurile astea din gura lui.

Relaţia noastră n-a fost extraordinară niciodată, dar s-a deteriorat cu totul după ce a murit Rylee. Amândoi ne înţelegeam foarte bine... cu ea.

— Acum îmi dau seama cum te-ai simțit de fiecare dată când voiai ceva, iar mama era împotriva ta. De fiecare dată când a trebuit să lași de la tine ca să o faci pe ea fericită, numai că eu nu sunt ca tine, Zhavia. Eu nu pot face asta.

— Despre ce vorbești?

— O să mă căsătoresc.

Îmi ridic capul brusc și îl privesc șocată. Am nevoie de câteva secunde ca să procesez informația. Mă încrunt, zâmbesc ca o idioată, apoi mă încrunt din nou, rânjesc și îmi vine să plâng. Trec printr-o mulțime de stări, de la confuzie la bucurie în doar câteva secunde. Nu știu cât o să mai reziste inima mea.

— Felicitări! îl îmbrățișez și nu pot să-mi aduc aminte ultima dată când am făcut asta. Când o s-o cunosc pe norocoasă? Cum o cheamă? Câți ani are? chicotesc.

— Mulțumesc! mă strânge la rândul lui în brațe. Când te întorci în oraș, dacă vrei. Eliana, îmi tot răspunde la întrebări. Și are douăzeci și nouă. Mama nu e de acord, evident. Și n-a ezitat să mi-o spună. Cică sunt prea tânăr. Trebuie să mă gândesc la carieră și alte rahaturi.

Da, asta e ceva ce ar spune mama. Mă retrag din îmbrățișare și izbucnesc în râs.

— Fă ce simți, Jesse! Dacă asta vrei să faci, eu mă bucur pentru tine și te susțin.

— Mă mut în Franța.

Okay! Nu, nu e okay!

Respiră.

Încerc din răsputeri să respir, dar simt că mi s-au micșorat plămânii. Încep să îmi frământ mâinile.

Confesiunea lui Jesse chiar m-a luat pe nepregătite. Şi Doamne, tocmai i-am spus că o să îl susțin, dar mă refeream la faptul că vrea să se căsătorească, nu să se mute pe alt continent.

— Am nevoie de câteva secunde să procesez informația asta, încerc să zâmbesc. Când?

— În aprilie.

— Ei bine, ai la dispoziție patru luni să înveți franceză.

Inima mi se face mică de tot şi refuză să-şi mai revină şi să bată normal, dar nu pot să îl rog să rămână, indiferent de cât mi-aş dori asta. Nu sunt atât de egoistă.

— Deja m-am apucat, ridică din umeri. Chiar vreau să fac asta, Zhavia.

— Ea lucrează acolo? Sau e de acolo?

— Compania la care lucrează îşi va deschide o filială acolo.

Încuviințez, dar încă nu pot să cred. Fratele meu nu doar că se căsătoreşte, dar se şi mută în Franța. O să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc cu ideea.

— O să-şi revină şi mama.

— Încă nu i-am spus despre Franța. I-am spus doar că mă căsătoresc. Nu i-am spus nici ca e mai mare decât mine.

Situația asta nu este deloc roz. Dacă mama a luat-o razna doar când i-a spus că se căsătoreşte, nici nu vreau să îmi imaginez cum o să reacționeze când îi va spune că se mută. Sau că Eliana e mai mare cu patru ani decât el.

— Ați fixat o dată?

— Douăzeci februarie.

– Peste un an sau peste două luni, Jesse?

– Peste două luni.

Nu mai apuc să spun nimic pentru că sunetul făcut de un geam spart ne face pe amândoi să tresărim. Jesse se ridică înaintea mea şi iese din cameră, iar eu îl urmez nedumerită. Nici măcar nu apuc să mă încalț. Coboară scările mult mai repede decât mine, aproape alergând şi, implicit, găseşte şi sursa zgomotului mult mai repede decât mine. Urmez sursa nebuniei. Zarva şi țipetele provin din bucătărie, acolo unde s-a adunat toată familia mea. Mătuşi şi unchi, mama şi nişte verişori îndepărtați. Rămân înmărmurită sub bolta care leagă bucătăria de hol.

Fratele meu şi tata sunt dincolo de locul unde obişnuia să fie geamul de sticlă – acum e doar un gol – în grădină, şi-l imobilizează pe Alek, trăgându-l de pe Carter. Ştiu că ar trebui să fac ceva, dar tremur atât de tare încât nu pot să mă mişc. Geamul s-a sfărâmat în mii de cioburi care sunt peste tot. Şi în bucătărie, şi în grădină. Cineva se răsteşte la mine, dar nu mă pot concentra decât asupra lui Alek. Are gulerul cămăşii pătat cu sânge, dar nu ştiu dacă e al lui sau al lui Carter, care acum încearcă să se repună pe picioare.

În cele din urmă, tata îşi eliberează strânsoarea, dar Jesse cred că încă nu are încredere că Alek nu o să sară din nou la Carter şi se postează între ei după ce îi dă drumul. Alek îşi şterge nasul cu dosul palmei şi se umple de sânge. Mama se îndreaptă spre Carter şi îl ajută să intre în bucătărie, unde îl aşază pe un scaun. Amândoi mă privesc acuzator în tot timpul ăsta, dar totul se petrece cu încetinitorul. Jesse îi spune ceva lui Alek, dar sunt prea departe ca să înțeleg, apoi el porneşte spre mine şi mi-e greu să îl privesc. Am dificultăți în a-i recunoaşte trăsăturile. Nu-mi aruncă nici măcar

o privire, ci doar trece pe lângă mine, ca şi cum n-aş exista.

Nici nu-mi dau seama când Jesse mă prinde de braţ şi mă scoate afară din bucătărie.

— Zhavia? mă studiază îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

Nu-mi recunosc vocea. Mi-e spartă şi străină.

— Dacă vrei să pleci, te aştept să îţi faci bagajul.

Să plec? Unde să plec? Şi să îl las pe Alek aici, în starea în care e?

— Nu, nu pot să plec!

— Da! mă gândeam eu.

— Ce s-a întâmplat, Jesse? mă răstesc la el, cuprinsă de furie.

— Carter şi-o merita. Asta e tot ce pot să îţi zic.

Cineva mi-a furat fratele şi l-a înlocuit cu acest Jesse pe care nu-l recunosc. Care se căsătoreşte, se mută în Franţa şi e de acord cu violenţa.

— Nu! clatin din cap. Nu cred că şi-o merita. Cred că... cred că Alek...

— Cred că trebuie să vorbeşti cu Alek, mă întrerupe Jesse.

Mă prinde de umeri şi încearcă să mă aducă cu picioarele înapoi pe pământ, dar eu habar nu am ce să fac şi încotro să o iau. Vreau să plec cu el? Vreau să vorbesc cu Alek? Ar trebui să mă întorc în bucătărie şi să văd cum se simte Carter?

— Nu că ar fi treaba mea, continuă el, dar chiar cred că te iubeşte.

Îmi fuge pământul de sub picioare.

– Chiar cred că există şi alte moduri de a demonstra asta, Jesse.

Jesse se înşală. Ce ştie el despre relaţia dintre mine şi Alek?

– O să dispar de aici în cinci, patru, trei...

– Ai grijă cum conduci, te rog!

– Ai grijă de tine, surioară!

Mă îmbrăţişează, apoi dispare. Cred că deja şi-a dus bagajul la maşină, asta în cazul în care s-a deranjat vreodată să îl ia de acolo.

– Îl vreau afară din casa mea, aud vocea mamei şi nu realizez chiar imediat că la mine ţipă.

Mă rotesc cu privirea spre ea şi încuviinţez. Nu-i spun că şi eu îl vreau afară din casa asta plină de nebuni. Nu-i spun nimic, de fapt. Trec pe lângă ea şi mă îndrept spre camera de oaspeţi, acolo unde sper să îl găsesc pe Alek.

Tremur din toate încheieturile când mă opresc în faţa uşii. Nu mă deranjez să bat, iar el nu s-a deranjat să încuie uşa. Aud apa curgând în baie şi mă îndrept într-acolo. Îl găsesc privind pierdut în oglindă, cu degetele încleştate pe marginea chiuvetei. Cămaşa şi puloverul zac la picioarele sale şi nu-mi pot lua privirea de la sângele care s-a îmbibat în albul odată imaculat al cămăşii. Încerc, totuşi, să mă adun.

Oricât de dată peste cap e toată treaba asta, îmi fac griji pentru el. I se formează o vânătaie pe obraz şi are articulaţiile degetelor lovite şi încă însângerate.

– Plec în cinci minute, nu-ţi face griji.

Îmi vine să plâng şi să râd în acelaşi timp. Ziua asta a fost nebună rău de tot.

Îmi vine să plâng pentru că îl văd aşa. Mă doare pe mine.

Şi îmi vine să râd pentru că nici măcar nu am apucat să spun ceva, iar primul lui gând e să plece cât mai repede de aici.

— Pleci după ce mă laşi să mă uit la rănile alea! îi spun cât de autoritar pot în secunda asta.

Îşi roteşte privirea spre mine şi simt cum îmi dispare toată furia pe care am adunat-o în ultimele zece minute.

Dar Jesse se înşală.

Alek nu mă iubeşte.

Nu te-aș răni niciodată

Sunt destul de sigură că nu o să găsesc spirt sau dezinfectant în camera de oaspeți. De fapt, sunt destul de sigură că pentru asta trebuie să merg în baia din dormitorul părinților mei, iar ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să dau ochii cu mama.

În plus, mă tem să-l las singur pe Alek.

Cred că au trecut şi alea cinci minute de care vorbea şi n-am făcut nimic altceva decât să ne înfruntăm din priviri, unul mai nervos decât celălalt. Eu nu vreau să fiu cea care începe să îl ia la întrebări, iar el se pare că nu are nimic de spus.

— Mă duc să caut nişte dezinfectant, cedez. Şi aş aprecia dacă te-aş găsi tot aici când mă întorc.

Îi ignor încruntătura şi întrebarea nerostită. Îşi bagă mâna în buzunarul din spate al blugilor şi icneşte când pielea i se freacă de material. Scoate cheile de la maşină şi le întinde spre mine.

— O să găseşti o trusă în portbagaj, dar chiar n-am nevoie de ea.

— Nu-mi amintesc să te fi întrebat dacă ai nevoie sau nu?

— Crezi că ai putea să-mi aduci nişte haine? îmi ignoră remarca. Mi-am pătat blugii, o spune nonşalant, de parcă s-ar fi pătat cu sos de pizza, nu cu pământ şi cu sângele altei persoane.

A. Stephanie

— Pot să încerc.

Mă rotesc țâfnoasă și trântesc ușa în urma mea. Îmi strâng mâinile în pumni, inspir adânc și mă îndrept spre ieșire. Regret că a parcat în fața casei și nu undeva departe – la vreo cinci, șase străzi – ca să am timp să fac o plimbare și să-mi limpezesc gândurile. Ce mă deranjează cel mai tare e că nici măcar nu sunt atât de furioasă pe cât am crezut că voi fi. Nici dezamăgită nu sunt. Sunt doar îngrijorată pentru el și așa îmi trebuie dacă am crezut că pot să ignor vocea aia sâcâitoare care mă avertiza că Alek n-o să poată sta liniștit în preajma lui Carter.

Ar fi trebuit să-l iau de mână și să-l scot din casa asta plină de nebuni. Dar nu am făcut-o, iar acum e prea târziu.

Nu mă întâlnesc cu nimeni pe drumul spre ieșire. În casă s-a așternut liniștea. Mă apucă tremuratul când ajung în hol. Tot frigul de afară pătrunde prin bucătărie. Acum îi datorez mamei și un geam. Minunat! Nu vreau să mă gândesc care dintre ei a zburat primul prin el. Iau de la intrare o pereche de papuci necunoscuți care-mi sunt prea mari și aproape îmi sar din picioare. Strada e pustie. Iluminată, dar pustie. Probabil că familiile normale acum iau cina.

Gândul că aș putea să mă urc în mașina lui Alek și să plec mă face să zâmbesc. Aș putea să dispar, dar îmi dau seama că nu am nici hainele împachetate, nici bani la mine și îmi piere entuziasmul. În plus, nu cred că i-aș face asta. Găsesc trusa de prim ajutor acolo unde mi-a spus că o să fie. Tot în portbagaj are și un ghiozdan și, după ce mă asigur că nu mai are vreo valiză cu haine, mi-l așez pe umăr și mă întorc în casă. Mă descotorosesc de papuci și grăbesc ritmul. Aș prefera să fiu în preajma lui Alek decât să mă întâlnesc cu mama.

Intru în cameră, îi arunc ghiozdanul pe pat şi intru în baie.

— Când am spus că sper să te găsesc tot aici, nu mă refeream chiar în acelaşi loc, să ştii.

Îşi roteşte gâtul atât de brusc încât îi aud un os pocnind când face asta. Vânătaia de pe obraz arată din ce în ce mai rău şi, pe deasupra, are şi buza de jos spartă.

— Stai jos! îl rog pe un ton mai blând, sperând că o să-l mai înmoaie cât de cât.

— Nu-i nevoie să faci asta.

— Stai dracului jos! mă răstesc.

Cam atât cu tonul blând. Îşi ridică palmele defensiv în dreptul pieptului, rânjeşte ca un idiot şi se aşază pe marginea căzii. Aşez trusa în chiuvetă, iau sticluța de spirt şi câteva pansamente sterile şi mă apropii de el. I s-a propagat tot parfumul în spațiul ăsta mic şi cu cât mă apropii de el, cu atât e mai rău. Îmi strecor un genunchi între picioarele sale şi încerc să i le depărtez ca să-mi fac loc.

— Deci aşa o să fie?! comentează.

Îmi amintesc că nu am voie să îl lovesc, oricât de mult îmi doresc.

— Alek, nu e momentul potrivit.

Umezesc pansamentele, îi dau să țină sticla de spirt şi îi ridic bărbia.

— Ca să ce?

O să supraviețuiască, în ciuda faptului că e cam şifonat.

— Au! şuieră printre dinți când încep să îi tamponez colțul gurii.

Măcar nu mai face pe invincibilul.

— Abia dacă te-am atins, oftez.

Şi nu glumesc. Abia dacă l-am atins.

— Nu sunt prea rezistent la durere, îşi flutură genele obosit.

— Da? Nu s-ar zice, din moment ce o cauți cu lumânarea, pufnesc, apoi redevin serioasă. Ce s-a întâmplat, Alek?

Îmi studiază fiecare reacție şi încep să îmi tremure mâinile. Şi genunchii.

— Ce să se întâmple?

Drept răzbunare, îl apăs în colțul ochiului mai tare decât ar fi necesar. Scrâşneşte din dinți, dar nu comentează şi nici nu mă priveşte furios. Pare mai degrabă amuzat. Are de gând să mă lase să mă răzbun pe el, dar nu de asta am nevoie.

— N-am vrut, ridic din umeri.

— Ba eu cred că ai vrut, mă contrazice.

În curând îmi dau seama că în loc să îi mai tamponez rănile, îi trasez conturul maxilarului cu buricele degetelor. Îmi umezesc buzele cu limba şi înghit în sec. Îi dispare şi puțina culoare pe care o mai avea în obraji în timp ce îmi urmăreşte fiecare gest.

— Îmi pare rău! mă opresc pentru o secundă.

— Nu mă doare chiar atât de rău! zâmbeşte.

Clatin din cap şi îmi fac drum până la chiuvetă şi înapoi, ca să iau pansamente curate.

— Nu la asta mă refeream.

Îi ating rănile mult mai încet de data asta, apoi îi iau una dintre mâini în a mea şi mă concentrez asupra articulațiilor.

— La ce te refereai?

— Îmi pare rău că m-am blocat, îi mărturisesc. Ar fi trebuit să fac ceva. Să spun ceva. În schimb, am stat acolo ca o toantă.

Alek începe să râdă, iar fluturii ăia din stomac pe care-i credeam morți, încep acum să se agite. Iisuse!

— N-aveai ce altceva să faci, Zhav. Şi mie îmi pare rău.

Îşi aşază cealaltă mână pe obrazul meu şi îşi mişcă uşor degetul mare. Îmi ridic privirea spre el, incapabilă să mă concentrez.

— Pentru că am spart geamul, îmi explică. Şi pentru că v-am stricat cina.

Nu pentru că l-ar fi lovit pe Carter. Evident că nu.

— Ai de gând să îmi spui ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic! Toate bune şi frumoase!

Mă aduce în pragul răbdării. La limita disperării. Nu ştiu cum s-o scot la capăt cu el, dar sunt destul de sigură cum nu o să o scot la capăt cu el. Ţipând şi enervându-mă. Acuzându-l de lucruri pe care nici măcar nu sunt sigură că le-a făcut.

— Mă străduiesc aici, Alek.

— Da, observ. Nu-mi dau seama de ce, totuşi.

Ne încruntăm unul la altul. Îl prind de încheietura mâinii pe care o ține pe obrazul meu şi plănuiesc să-mi adun gândurile cât o dezinfectez. Mai am asta, apoi am terminat şi pot să mă îndepărtez de el. O să pot să gândesc clar din nou şi să respir cum trebuie. Mai schimb o dată pansamentele, le umezesc cu spirt, apoi închid sticla şi o arunc în chiuvetă.

— Cum adică de ce? mă zborşesc la el.

Termin de dezinfectat rănile şi fac un pas în spate. Strâng toate pansamentele pe care le-am lăsat până acum pe marginea chiuvetei şi le arunc la coş, apoi mă rotesc spre el, cu braţele încrucişate la piept.

— Aştept naibii o explicaţie, Alek! Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? De ce naiba ai sărit la el?

Inspir. Expir. Nu reuşesc să mă calmez. Simt furia revărsându-se în valuri.

— Nu am nimic de spus.

Îşi lasă capul puţin pe spate, sfidător.

— De ce presupui că eu am sărit la el?

— Pentru că îl cunosc şi e orice, dar nu e violent, Alek. Carter evită altercaţiile cu orice preţ.

Sunt confuză. Atât de confuză. Iar el pare rănit.

— În timp ce eu sar fix în mijlocul lor. Presupun că asta explică destul de multe lucruri, nu?

Tonul său a devenit mult mai serios.

Se ridică şi îşi îndeasă mâinile în buzunare. Mă trece un fior deloc plăcut, dar el nici măcar nu clipeşte, deşi sunt sigură că îl ustură. Rămâne la o distanţă considerabilă faţă de mine.

— Nu explică nimic. Nu poţi să foloseşti scuza că... că eşti tu pentru fiecare rahat pe care-l faci!

— Ba eu cred că da.

Ce aş vrea să îi şterg zâmbetul ăla tâmp de pe faţă.

— Bine, fie! Foloseşte scuza asta în continuare. N-ai decât, dar eu am plecat de aici.

Pentru că Alek nu vrea să vorbească, iar eu o să îmi pierd în curând și puțina răbdare pe care o am, așa că mai bine ies câteva minute.

Mă întorc, hotărâtă să plec, apoi mă rotesc înapoi spre el. Îmi trec o mână prin păr, frustrată. Așa nu o s-o scot la capăt cu el. Știu asta. Tocmai de asta plănuiam să nu mă enervez. Să nu țip. Dar se întâmplă ceva când sunt în preajma lui. Mă scoate din sărite și din minți și, în mare, cam ăsta e motivul pentru care nu eram sută la sută sigură că urma să fiu acolo în iulie.

— Totul trebuie să fie complicat cu tine? țip la el. Așa vrei să fie? E chiar atât de greu să formulezi două propoziții și să mă faci să înțeleg ce s-a întâmplat?

— Las-o baltă, Zhavia!

Las-o baltă, Zhavia! îl imit în minte și, fără să-mi dau seama, strâmb din nas.

— Te-ai întors, dar de fapt nu s-a schimbat nimic? Pentru că nu înțeleg!

— Am zis să o lași baltă!

Mă gândesc la toate lucrurile urâte pe care aș putea să i le spun, dar nu o fac.

— Nu-mi spune ce să fac!

Se trânteşte înfrânt pe marginea căzii, cu coatele sprijinite de genunchi și mâinile împreunate în față. Nu pot să-mi aleg fiecare cuvânt pe care-l rostesc și nici nu am de gând să o fac. Îmi pare rău dacă asta îl rănește.

— Nu mai pune întrebări, Zhav!

— Nu-mi mai spune ce să fac!

Pieptul mi se ridică și coboară frenetic. Mă enervează încăpățânarea lui.

A. Stephanie

— Ştii ceva? Ai dreptate. O las baltă! O să fiu în camera mea dacă mai ai de zis ceva înainte să pleci.

Nici nu apuc să mă rotesc, că deja sare în picioare şi ajunge în spatele meu. Sunt cu mâna pe clanță, iar el e cu palma lipită de uşă, împiedicându-mă să o deschid.

Nu-mi amintesc dacă eu am închis uşa de la bun început sau dacă el a făcut-o. Tot ce contează e că acum sunt blocată aici cu el şi îi simt fierbințeala corpului în spatele meu.

— Lasă-mă să ies! îl rog cu un nod în gât.

Cu o palmă încă lipită de uşă, mă prinde cu cealaltă mână de talie şi mă roteşte. Aş putea să mă împotrivesc, dar nu o fac. Nu protestez nici când se apropie, împingându-mă spre uşă până când mă lipeşte cu spatele de ea. Mă trezesc cu fața la nivelul pieptului său gol şi pierd orice gând coerent pe care l-am câştigat de când m-am îndepărtat de el. Privirea îmi fuge involuntar după conturul modelului din cerneală, apoi îmi las capul pe spate şi îi înfrunt privirea. Nu-l mai implor să mă lase să ies de aici. Abia dacă mai pot să respir.

— S-au schimbat multe lucruri, Zhav.

Se apleacă spre mine şi mă sărută în colțul buzelor, apoi urcă spre obraz şi se îndreaptă spre ureche. Mă topesc ca înghețata la soare când mă muşcă uşor de lobul urechii, ca mai apoi să mă sărute după. Coboară spre gât şi îşi îngroapă fața acolo.

— Alek, ce... faci?

Mă bâlbâi şi cu greu mă abțin să nu îl ating.

— Ce ți se pare că fac?

Îşi strecoară o mână în părul meu. Cea pe care o ținea pe uşă, nu cea cu care mă ține imobilizată de talie.

– Mi se pare că încerci să-mi distragi atenția.

– Și funcționează?

Da, evident.

– Nu! mint.

Buzele lui rănite ajung din nou în colțul gurii mele și îmi doresc atât de tare să îl sărut, însă nici măcar nu mă mai pot concentra pe altceva.

– Cred că aș prefera să vorbim.

Cuvintele îmi ies sacadate.

– Credeam că nu vrei să vorbești.

O singură dată am preferat să îl sărut în loc să vorbesc, iar acum se întoarce împotriva mea. Era de așteptat.

– Înțeleg, îmi respiră în ureche. De fapt, vrei să vorbești doar despre lucrurile care-ți convin ție.

Mi se așază în nod în gât, dar nu îl contrazic.

– Ai de gând să îmi spui ce s-a întâmplat sau nu?

Își lipește fruntea de a mea și mă sărută, iar eu îl las să o facă pentru că oricât încerc să îl refuz, nu știu cum. Are gust de spirt și sânge și nu e deloc plăcut. Închid ochii și îl simt clătinând ușor din cap.

– Pot să merg să vorbesc cu mama, oftez. Să trag de timp cât faci un duș… dacă vrei.

– Mulțumesc! e tot ce îmi spune.

N-am cunoscut niciodată o persoană atât de încăpățânată. Ar putea să îmi explice într-o singură propoziție ce s-a întâmplat, dar nu vrea. Iar eu nu știu să fiu ceea ce are el nevoie în momentul ăsta. Poate că

n-am știut niciodată și ajung să mă gândesc din nou că, da, țin la el, dar s-ar putea să nu fie niciodată suficient. Și o iau din nou razna. De ce sunt atât de slabă când vine vorba de el?

— Știu că a spus ceva, Alek. Trebuie să fi spus ceva, altfel nu cred că...

— Chiar crezi că-mi trebuia un motiv?

Îmi deschid ochii și expir încet. E prea aproape de mine.

— Încerc să fiu de partea ta, dar nu mă ajuți deloc.

Colțul buzelor i se arcuiește într-o jumătate de zâmbet, dar tot mă strânge stomacul de fiecare dată când privirea îmi cade asupra rănilor de pe față.

— Contează de ce am făcut-o? Contează chiar atât de mult dacă am avut vreun motiv sau nu?

Îl privesc mută de uimire. Da, contează să știu că nu ești instabil și în pragul de a exploda în orice secundă.

— Nu te-aș răni niciodată, îmi spune serios, interpretând greșit expresia mea.

— Știu, Alek. Nu despre asta e vorba. Nu mă tem de asta.

— Atunci? Te temi pentru siguranța lui Cooper? pufnește ironic.

E incredibil cum poate să își schimbe atitudinea la o sută optzeci de grade într-o nanosecundă.

— Credeam că am trecut peste faza asta, Alek.

Îmi unesc buzele într-o linie subțire și ridic dezamăgită din umeri.

— Mă tem pentru siguranța ta, mărturisesc. Mă tem că o să faci o prostie într-o zi și n-o să mai fie nici tata și nici Jesse ca să te împiedice.

Privirea i se mai îmblânzește puțin.

— N-o să fac nicio prostie. Ești paranoică.

Ei bine, cred că asta chiar e una dintre cele mai mari prostii pe care le-a spus. Am obosit și mi-e din ce în ce mai clar că el poate să o țină așa la nesfârșit.

— Spală-te! strâmb din nas. O să o țin de vorbă pe mama. Te voia plecat acum jumate de oră.

Se dă un pas în spate și îmi deschide ușa, invitându-mă afară. Nu-mi vine să cred. Mă privește impasibil în tot timpul ăsta, fără să-i pese că inima mea e cât un purice și am tot felul de gânduri, care mai de care mai întunecat.

În timp ce închid ușa camerei în urma mea, mă întreb cum am putut să uit de toate credințele mele ceva mai devreme. Cum nu doar că am uitat de promisiunea pe care i-am făcut-o surorii mele, dar nici măcar nu mi-a mai păsat de ea. Ajung să nu mă mai recunosc și, în timp ce o parte din mine mă mustră, o alta e convinsă că dacă aș putea să dau timpul înapoi, singurul lucru pe care l-aș schimba a fost secunda în care l-am lăsat pe Alek să iasă din cameră atunci când a venit Jesse.

Dar știu că deși Alek e capabil să spună toate cuvintele pe care vreau să le aud, acțiunile sale îmi demonstrează exact contrariul. De fiecare dată!

Spre stele

— L-am dus la spital, îmi spune mama din senin după mai bine de zece minute de când stăm amândouă în tăcere în bucătărie, cu privirea spre locul unde obişnuia să fie geamul.

Nu e chiar locul meu preferat din casă, mai ales acum, după ce s-a întâmplat, dar aici am găsit-o, stând pe un scaun, învelită într-o pătură şi cu privirea fixată în gol.

— Normal că asta ai făcut! comentez.

— Tatăl tău a rămas cu el. Cred că o să depună plângere împotriva lui Alex.

O privesc cu ochii îngustați, nevenindu-mi să cred.

— Crezi că o să depună plângere sau tu i-ai sugerat să o facă?

Îmi frec brațele, încercând să mă încălzesc. Aş vrea să mă contrazică, dar nu o face şi între noi se aşterne liniştea.

— Îmi pare rău că v-am ruinat Crăciunul! oftez.

— Nu tu ai făcut-o!

Ne înfruntăm din priviri câteva secunde, apoi cedez şi îmi mut privirea. Aş vrea să am puterea necesară să mă cert cu ea, dar nu pot. Sunt epuizată şi ştiu că oricum nu s-ar schimba nimic.

— Ai dreptate! o aprob. Tu l-ai ruinat, invitându-l pe Carter. Nu ştiu ce a fost în mintea ta, mamă. Şi adevărul e că am încetat să te mai înțeleg acum vreo cinci ani, când a murit Rylee.

Îşi ridică privirea îndurerată, dar continui:

— Trebuia să mă întrebi, pufnesc. M-ai fi întrebat ce cred despre prezența lui Carter la cină, ți-aş fi spus şi, dacă tot îl preferai pe el în locul meu, nu m-aş mai fi deranjat să vin acasă. Pentru că ştim amândouă că sunt persoana pe care o iubeşti cel mai puțin.

— Nu e adevărat, Zhavia!

Pentru o clipă, sunt tentată să o cred, dar m-a ignorat atât de mult timp încât nimic din ce o să spună nu o să schimbe impresia pe care mi-a lăsat-o în ultimii ani.

— Nici nu-mi pasă! mint. Am venit acasă. Am încercat din nou. Şi Jesse a încercat, dar tu eşti singura care nu încerci, mamă. Şi nu mai pot face asta. Aşa că o să plec, înainte să distrugi singurul lucru bun din viața mea. Pentru că fie că îți place sau nu, se întâmplă să fie Alek.

— Doar nu vorbeşti serios, Zhavia?!

Îi ofer un zâmbet trist.

Am obosit să se răstească la mine. Nu mai suport să o aud. Şi poate m-ar durea mai mult dacă aş avea ceva de pierdut, dar adevărul e că nu am prea multe.

— Nu vrei să vorbesc serios. E o diferență!

— Nu vreau să sfârşeşti ca Rylee!

Durerea din glasul ei mă face să tresar. Ştiu că o parte din ea - chiar dacă e o mică parte - îşi face griji pentru mine şi pentru fratele meu şi ar vrea să ne

ţină lângă ea toată viaţa. Dar mai ştiu că o parte din ea ne-ar schimba pe amândoi cu sora mea dacă ar putea şi tocmai de aia nu pot să dau înapoi.

— Nu o să sfârşesc ca Rylee, mamă. Şi nu poţi să iei deciziile în locul meu toată viaţa doar pentru că te temi de asta.

— Ştiu, dar mă tem pentru tine, Zhavia. Şi pentru Jesse. Şi nu-l cunoaştem pe Alek.

Îmi arcuiesc o sprânceană. În sfârşit i-a spus pe nume.

— Nici nu aveţi cum să îl cunoaşteţi dacă nu îi daţi o şansă. Iar în loc să faceţi asta, tu l-ai invitat pe Carter!

— În legătură cu asta...

Nu pot să nu observ că îi tremură puţin bărbia. Mă tem că o să înceapă să plângă şi nu voi şti cum să o consolez. Nu-mi amintesc când am văzut-o plângând ultima dată dintr-o altă cauză decât moartea surorii mele şi mă cam sperie. Imaginea pe care mi-am clădit-o despre ea se năruie şi am dubii. Poate că fiecare dintre noi e vinovat într-o oarecare măsură.

— Agatha m-a rugat să-l invit la cină. A spus că îi pare rău pentru ce ţi-a făcut şi că încă mai vorbeşte despre tine. Credea că poate veţi vorbi şi o să-i mai dai o şansă. M-am împotrivit, dar apoi ai apărut acasă cu Alek...

Agatha e mama lui Carter. Trebuia să mă gândesc că era implicată. Nici nu ştiu dacă să o cred sau nu, dar nici nu mai contează.

— Chiar îmi pare rău, mamă!

— Şi mie!

A. Stephanie

Nu e mult, dar e un început. Fac câțiva pași spre ea și mă opresc, apoi o îmbrățișez stângaci. Am încetat de mult timp să mă mai simt confortabil când fac asta și cred că o știe. Mă îndepărtez destul de repede și îi zâmbesc.

— Trebuie să vorbești cu Jesse! redevin serioasă. Nu poți să te împotrivești fericirii lui doar pentru că tu îți dorești altceva pentru el. Nu e corect! Și cred că ai vrea să fii acolo în ziua nunții sale, altfel o să regreți toată viața.

— O să mă gândesc la asta.

Chiar sper din tot sufletul să se gândească, altfel Jesse nu i-o va ierta niciodată.

— Ar trebui să te gândești și la plângerea lui Carter, îi spun serioasă. Te rog! adaug și nu îmi amintesc când am mai rugat-o ceva pe un ton atât de implorator.

Încuviințează și cred că ăsta e rămas-bun. În cazul în care îl lasă pe Carter să depună plângere, n-o să i-o iert niciodată și cred că o știe.

— Spune-i tatei că îmi pare rău că nu am reușit să îmi iau rămas-bun de la el.

Încuviințează din nou, iar eu nu mai știu ce să spun, așa că mă rotesc spre ușă.

— Te iubim, Zhavia, chiar dacă n-am fost cei mai buni părinți în ultimi ani! o aud în urma mea.

— Știu, spun fără să mă întorc pentru că o să încep să plâng dacă îi mai arunc o privire. Și eu vă iubesc!

N-am venit cu multe lucruri pentru că nu aveam de gând să rămân toată vacanța. Acum toate sunt înghesuite într-o valiză pe care am așezat-o în portbagajul mașinii lui Alek, în timp ce el era la duș.

Sunt sigură că nu a plecat, din moment ce cheia e la mine. Mă îmbrac şi îmi iau inima în dinți. Am nevoie de mult curaj să trec pragul uşii, din moment ce nu ştiu exact spre ce mă îndrept.

Alek e sprijinit de portieră, cu picioarele încrucişate unul în fața celuilalt şi mâinile în buzunarele de la blugi. Şi-a aruncat ghiozdanul pe capotă. Inima mea n-are nevoie de prea mult timp ca să înceapă să bată neregulat. Ar cam trebui să încep să mă obişnuiesc cu golul ăsta pe care îl simt în stomac de fiecare dată când sunt în preajma lui.

— Aveai de gând să pleci fără să îți iei la revedere?

Mă opresc în fața lui şi îi zâmbesc tâmp. Îmi bag şi eu mâinile în buzunarele de la palton, nesigură pe mine.

— Poate! rânjeşte. Dar mi-am dat seama că m-ai lăsat fără chei şi mă gândeam că poate mai ai ceva de spus.

Aveam atât de multe de spus. De la scuze, la păreri de rău, la regrete, dar acum nu-mi mai găsesc cuvintele. Mi se strânge stomacul când îi privesc fața învinețită şi mă doare.

— Cooper a spus lucruri pe care nu trebuia să le spună, decide să vorbească odată cu mine, în timp ce eu spun:

— Ia-mă cu tine!

Alek îşi arcuieşte o sprânceană, eu îl privesc cu ochi mari şi îmi înclin capul spre dreapta, suspicioasă. Poate că cel mai bine e să nu fim unul în preajma celuilalt când ne ieşim din minți. Eu una sunt sigură că nu gândesc coerent când sunt lângă el şi sfârşesc prin a spune tot felul de lucruri. Unul mai tâmpit decât celălalt.

— Ce fel de...

Își scoate mâinile din buzunare și mă prinde de talie, trăgându-mă în brațele sale.

— Asta e tot ce afli de la mine, Zhav. Crede-mă! Nu vrei să știi și nici nu o să le mai spună vreodată.

— Mulțumesc! îmi dau capul pe spate și oftez. Dar mama spune că o să depună plângere.

Din nu știu ce motiv, asta îl face să râdă.

— Mh, da! Sigur!

— Vorbesc serios, Alek. Dacă o să depună...

— O să mă descurc cu asta atunci. Vrei să nu te mai gândești la Cooper, te rog?

— Îmi pare rău că am făcut pe nebuna mai devreme!

Își freacă urechea de umăr de câteva ori. E amuzant de privit.

— Nu te iert așa ușor, își lipește buzele reci de fruntea mea și poposește acolo suficient cât să mi se răspândească fiori prin tot corpul.

— Dar mă iei cu tine?

— Poate, își dă capul pe spate, mutându-și o mână pe obrazul meu.

— Vrei să te las să te mai gândești la asta?

Îmi sărută buzele atât de delicat și de scurt încât abia dacă îi simt atingerea. Are buzele roz și pline și mă cuprinde fierbințeala doar când mă gândesc că ar putea să se aplece și să mă sărute de-adevăratelea, dar nu o face. Fierbințeala și regretul...

— Poate câteva minute, îmi răspunde serios. Adică... nu știu, Zhav. După cum ai reacționat, ridică dezamăgit din umeri.

Înghit nervoasă în sec. Îmi simt gura uscată şi mă tem că dacă o să vorbesc, nu o să-mi recunosc vocea.

— Înţeleg, suspin.

Chiar îi înţeleg reacţia. Probabil că şi eu aş lua aceeaşi decizie dacă aş fi în locul lui. Mă şi imaginez din nou pierdută şi secată de lacrimi atunci când o să plece şi, la urma urmei, aşa îmi trebuie pentru că sunt o idioată.

— Ce înţelegi, Zhav?

Mai are şi o expresie înfumurată.

— Că nu vrei să mă iei cu tine, râd fals. Adevărul e că nici eu nu m-aş lua dacă aş fi în locul tău, continui panicată. E în regulă, presupun, apoi nu mă pot opri din vorbit, deşi ştiu că ar trebui. De fapt, nu e în regulă. Deloc! Pentru că iar nu mai înţeleg nimic din ce se întâmplă şi din ce simt şi ştiam că asta o să se întâmple dacă o să fiu din nou în preajma ta, doar că presupun că am uitat cât de tare doare atunci când pleci. Şi de data asta e vina mea, ceea ce doar înrăutăţeşte lucrurile. E prea târziu, nu-i aşa? Evident că e prea târziu!

De ce nu mă pot opri din vorbit?

— Mă îndrăgostesc de tine şi tu pleci. Tipic, Alek! Atât de tipic...

Mă trezesc dintr-odată lipită de corpul lui, într-o îmbrăţişare care aproape îmi sfărâmă oasele, iar el râde şi îmi fuge pământul de sub picioare.

Clipesc nedumerită. O, Doamne! Ce tocmai am spus? De ce nu m-am oprit din vorbit în urmă cu câteva minute, când încă mai aveam timp să mă retrag cu demnitatea oarecum intactă?

Încerc să îmi retrag cuvintele, să fug de aici, dar următorul lucru pe care îl ştiu e că Alek îmi ridică

bărbia şi îşi strecoară cu insinuare limba în gura mea şi-mi amintesc că asta mi-am dorit, dar acum sunt blocată şi îngrozită. Îl sărut din instinct, dar nu sunt pe deplin conştientă de ce se întâmplă. Nu mă pot gândi decât la ce am spus.

— Relaxează-te! îmi şopteşte cu buzele lipite de ale mele. Te iau cu mine.

Uşurarea pune stăpânire pe mine. Nu contează că nu face niciun comentariu referitor la sentimentele mele. Sau ale sale, dacă mai contează. Trebuie să mă calmez odată şi să nu mai încerc să grăbesc nimic. Să nu mă mai panichez. Să nu mă mai stresez. O să fac infarct în curând dacă o să mai continui aşa.

— Chiar mă iei? semăn cu un copil răsfăţat acum.

Rânjeşte şi mă sărută.

— S-ar putea să trebuiască să mă lupt cu mama ta, face o pauză. Pentru că vine încoace. Dar promit că te iau cu mine.

Nu mi-am permis niciodată să fiu văzută atât de apropiată cu Carter când eram în preajma alor mei, dar ironia e că mă simt protejată în braţele lui Alek şi nu am nicio intenţie să mă îndepărtez. Mama oricum nu are o părerea prea bună despre mine şi ştiu că orice aş face nu o să şi-o schimbe în următoarele cinci secunde. Poate doar într-una mai proastă.

— Mă bucur că nu aţi plecat! vorbeşte calm când ajunge în dreptul nostru.

Acum trebuie să mă prefac. Să pretind că nu aveam nicio idee că vine şi nici nu e prea greu. Chiar sunt surprinsă. Fac un pas în lateral şi mă rotesc spre ea. Alek îşi înconjoară un braţ în jurul meu şi mă ţine aproape.

— S-a întâmplat ceva?

Mama clatină din cap. Ține în mână o cutie deasupra căreia e o pungă de hârtie.

— Ți-am luat ceva, îmi zâmbește mai cald decât am văzut-o vreodată. Și v-am făcut niște sandviciuri pentru drum.

— Ă... mulțumesc! mă bâlbâi.

Mă apropii de ea și am impresia că Alek se mișcă odată cu mine. Îi simt prezența în spatele meu și degetele strânse pe talia mea. Nu știu de ce naiba pare pregătit să sară la mama dacă e nevoie. Dumnezeule! Îi arunc o privire urâtă peste umăr, dar mă ignoră. Nici mama nu e mai prejos și îi înfruntă privirea.

Niciunul nu cedează.

— Mulțumesc încă o dată! sparg tăcerea care s-a lăsat, atrăgându-i atenția asupra mea.

Iau cutia și punga și îi zâmbesc la rândul meu.

— Cu drag!

Chiar pare sinceră.

— Ai grijă de tine! mă roagă. Să mă suni!

Încuviințez și sunt pregătită să urc în mașină și să plecăm cât mai repede de aici, dar se pare că nu a terminat.

— Vreau să vorbesc cu tine, i se adresează lui Alek.

— Sigur!

Abia acum își retrage mâna de pe mine. Amândoi au privirea ațintită asupra mea, așteptând parcă să mă evapor.

— O să aştept în maşină, mă ofer de parcă aş avea de ales.

Scot cheile din palton, descui şi urc ascultătoare. Nu-mi vine să cred că fac asta. Poate trebuia să mă împotrivesc mai mult. Nu am încredere în niciunul dintre ei în momentul ăsta. Las cutia şi punga pe bancheta din spate cu mâini tremurânde.

Devin din ce în ce mai agitată şi oricât de mult încerc să citesc ceva pe buzele mamei, nu reuşesc. Alek pare relaxat, dar puține sunt dățile în care chiar se simțea aşa cum lăsa să se vadă.

Minutele se scurg greu. Nu par să se certe. Măcar atât! Încă cinci minute. Şi încă cinci, apoi o văd pe mama râzând, iar în următoarea clipă îl îmbrățişează pe Alek şi poate că ar trebui să fac o vizită la oftalmolog. Pentru că... ce naiba se întâmplă?

Mama îi mai spune ceva, Alek încuviințează şi mama îmi face cu mâna înainte să se întoarcă în casă. Flutur şi eu aiurea din mână, în timp ce îl văd pe Alek cum îşi ia ghiozdanul de pe capotă, îl aruncă în portbagaj, apoi urcă la volan.

— Ce naiba a fost aia? e primul lucru pe care îl spun.

Ridică inocent din umeri în timp ce îşi fixează centura.

— Ce să fie?

Întinde mâna şi îi dau cheile, încruntându-mă.

— Nu-ți bate joc de mine! mârâi.

Porneşte motorul şi se preface că habar nu are despre ce vorbesc.

— Încotro mergem, domnişoară?

Nu-mi vine decât replica aia din Titanic în minte, așa că i-o servesc pe aia:

— Spre stele!

Alek începe să râdă, dar nu îmi răspunde și rămân în ceață. Mă relaxez în scaun, înțelegând că unele lucruri nu am cum să le controlez. Și că nici nu pot să știu totul, așa că o las baltă.

— Cum dorești, îmi spune în cele din urmă când semnalizează și se încadrează pe șosea.

Întinde palma spre mine. Îmi strecor degetele printre ale sale, în timp ce îmi amintesc ultima dată când am plecat de acasă. În aceeași mașină, pe bancheta din spate. Doar că atunci nu mă îndreptam spre stele și nu îl țineam de mână.

Și nici nu eram îndrăgostită de el.

E greu să construiești ceva din nimic, dar nu imposibil

Casc de parcă n-am mai dormit de două zile, deşi abia m-am trezit. Nici nu mi-am dat seama cât eram de obosită şi nici nu ştiu cât timp a trecut de când suntem pe drum. E ciudat să-l aud pe Alek fredonând şi nu mă pot abține să nu zâmbesc. Are vocea joasă, puțin răguşită şi e cam ultimul lucru pe care mi-l imaginez făcându-l.

— Ce naiba asculți? mă încrunt după ce încerc vreun minut să-mi dau seama de una singură. Aia e germană?

— Credeam că dormi, îşi roteşte privirea spre mine şi îmi zâmbeşte.

— Abia m-am trezit, mă întind.

Dă volumul mai încet, dar începe să bată darabana cu degetele în volan.

— Nu mă deranja, mă întind şi rotesc volumul înapoi. Ştii germană?

— De ce crezi asta?

— Cântai!

— Ba nu! mă contrazice. Nu cântam.

— Ba da!

— Nu! clatină din cap. Probabil, ai visat.

— Crezi că dacă te-aş visa, ai cânta în germană?

Își unește buzele într-o linie subțire și se abține cu greu să nu râdă sau să nu-mi servească vreo remarcă usturătoare.

— Dar ce aș face, Zhav?

— Nimic! Pentru că nu te-aș visa. Nu te visez. Nu te-am visat niciodată, mă agit.

Nu prea des, oricum.

— Mh...

Pare înțelegător, dar tot îi vine să râdă.

— Abia m-am trezit. Ia mai lasă-mă în pace! mă îmbufnez.

Schimbă piesele până când găsește una care îi place. Continui să îl privesc insistent, așteptând un răspuns.

— Și rusă și greacă. Detalii irelevante, își dă ochii peste cap.

Poftim?

— Puteai să recunoști de la bun început, râd, încă uimită.

— Nu-mi place să mă laud, rânjește.

— Mh, e rândul meu să încerc să nu râd. Tot nu ai de gând să-mi spui unde mergem?

Conduce de câteva ore bune și nu mi-a spus nici acum încotro ne îndreptăm. Nu că mi-ar păsa prea mult. Tot ce vreau e să fiu cu el, dar nu mi-ar strica să fac un duș și să dorm într-un pat. Cu el. Detalii irelevante...

— Nu mai avem mult, îmi promite.

Îmi întind mâna și îmi trec degetele peste monturile sale zdrelite.

– Tu de ce nu mă laşi în pace?

Urechile îmi iau foc şi îmi retrag mâna ca arsă.

– Glumeam, se grăbeşte să spună.

– Nu e amuzant, îl asigur.

– Te-ai trezit prost dispusă, o zice ca pe o constatare.

– Nu m-am trezit prost dispusă, inspir adânc. Dar nu mai glumi cu asta, bine?

Chiar nu m-am trezit prost dispusă, dar nu mi se pare deloc amuzant. Pentru că-mi ajunge inima în gât, mi se micşorează plămânii şi-mi vâjâie tot sângele prin urechi acum. Ultimul lucru de care am nevoie e să mă cert iar cu el.

– Îmi retrag cuvintele, zice exasperat. Poți să mă atingi cât vrei.

Îmi dau ochii peste cap şi plescăi nemulțumită din buze.

– Nu mai vreau, mulțumesc!

– Acum! accentuează. Nu mai vrei acum.

O să-mi rămână ochii dați peste cap în ritmul ăsta. Are mânecile puloverului cărămiziu suflecate şi-mi alunecă privirea pe antebrațele sale fără să vreau. N-am nevoie să memorez conturul fiecărei vene, dar sunt un caz pierdut. Simt nevoia să-mi trec degetele peste conturul lupului pe care-l are tatuat şi mă trezesc că fac asta înainte să mă gândesc prea bine. Alek se încordează, luat prin surprindere, dar în secunda următoare se relaxează şi zâmbeşte.

– Ți-am spus eu! comentează.

A. Stephanie

Frânează brusc şi îmi lipesc mâna de bord din instinct. Dă în marşarier la fel de brusc cum a frânat, iar eu privesc confuză în jur, la casele decorate.

— Scuze! Am ratat strada. Ce ziceai?

Nu mai spun nimic câteva secunde.

— Te-ai lovit?

Clatin din cap, luată prin surprindere de îngrijorarea din vocea lui.

— Nu, nu m-am lovit.

— Sigur?

Încuviinţez.

— Nu mai ştii drumul? îl întreb după ce încetineşte.

— Ba da, cred! Adică sper să fie strada asta.

— Încurajator, Alek!

Parchează în cele din urmă în faţa unei case cu două etaje, care pare nouă. De parcă a fost terminată abia săptămâna trecută, la fel ca celelalte de pe stradă. E un mausoleu modern, din cărămizi roşii, atent fixate una peste cealaltă. Ferestrele sunt uriaşe încât, dacă nu ar avea jaluzele, cred că vecinii de pe cealaltă parte a drumului ar putea să vadă fiecare mişcare ce se petrece înăuntru.

Sper, totuşi, ca Alek să fi greşit adresa, dar opreşte motorul, îşi desface centura şi îmi aruncă o privire amuzată.

— Haide! îmi spune înainte să coboare.

Coboară şi se îndreaptă spre portbagaj înainte să protestez. Îmi iau haina de pe bancheta din spate şi cobor. Alek îşi aruncă ghiozdanul pe umăr şi ia şi valiza mea.

– Ai de gând să îmi spui pe cine deranjăm la patru dimineața, în prima zi de Crăciun?

Îmi bag mâinile în buzunare şi încep să mă fâțâi de pe un picior pe celălalt.

– O să vezi, e tot ce îmi spune în timp ce îmi întinde mâna.

Îmi strecor temătoare mâna într-a sa. Aproape că e nevoit să mă tragă după el spre intrare, ceea ce îl amuză, deşi mie nu mi se pare deloc amuzant.

Sună la uşă, apoi se apleacă spre mine şi mă sărută scurt. Mă ia pe nepregătite şi îl privesc cu groază, întrebându-l din priviri ce naiba facem aici. Uşa se deschide şi în fața noastră stă nimeni alta decât Serenity, verişoara lui. Mi se evaporă toată tensiunea din corp şi uşurarea îi ia locul. Poartă un halat de satin peste pijama şi pare somnoroasă.

– Zhavia!

Mă trage în brațele sale, îndepărtându-mă de Alek a cărui prezență nici nu pare să o observe.

– Serenity! îi răspund la îmbrățişare. Îmi pare rău că te deranjăm la ora asta!

– Prostii! flutură din mâini după ce mă eliberează din strânsoare şi pot să respir din nou. Intrați!

Se fereşte din uşă şi ne face loc să intrăm. Îşi ridică privirea asupra lui Alek şi se încruntă.

– Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

Drept răspuns, Alek o ciufuleşte şi trece pe lângă ea fără să îi răspundă.

– Du-te naibii! pufneşte la el.

– Şi mie mi-a fost dor de tine. Unde e Antwan?

— E de gardă. Aveți papuci de casă în dulap, ne arată spre un dulap din dreapta mea. Vă e foame?

A schimbat subiectul atât de repede încât nu-mi pot da seama dacă e supărată sau nu. Alek se îndreaptă spre dulap şi scoate o pereche de papuci pentru mine. Mă descalț şi îmi strecor picioarele în papucii pufoşi, verzi, pe care i-a aşezat la picioarele mele.

O urmăm pe Serenity pe hol până în sufragerie, unde Alek îşi aruncă geaca pe canapea, ca mai apoi să se lungească pe ea. Serenity îşi dă ochii peste cap, apoi mă prinde de mână şi mă trage după ea. Abia apuc să îi admir bradul din spatele canapelei şi să mă bucur de focul care arde în şemineu.

— Lasă-l! strâmbă din nas. Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulțumesc! Te-ai tuns! nu pot să nu observ.

Îmi amintesc că avea părul aproape până în talie, iar acum îl are până la umeri.

— Consumam prea mult şampon, râde.

— Îți stă bine!

— Mulțumesc! Nu-i aşa?

Urcăm scările până la etaj şi trecem de câteva uşi înainte ca Serenity să se oprească. Deschide o uşă şi îmi face semn să intru. Dacă holurile în casă sunt înspăimântător de albe şi de goale, camerele sunt primitoare şi călduroase. Un pat mare tronează în mijlocul dormitorului. Aşternutul e alb, dar pernuțele roşii se asortează cu perdelele. Între cele două ferestre e o comodă din lemn alb pe care a fost aşezat un brăduț mic. Un covor lung, dreptunghiular dispare sub pat şi se opreşte în dreptul comodelor din lateralele sale. Simt nevoia să-mi dau haina jos din cauza căldurii.

— N-am avut timp să fac nimic, zice indignată. Idiotul ăla a sunat abia acum câteva ore.

— Chiar îmi pare rău că am venit la ora asta! mă scuz din nou.

— Încetează! Mă bucur că v-au venit mințile la cap. La amândoi, accentuează. Am primit felicitarea ta, să știi.

— Dacă știam că o să ajung personal, nu aș mai fi trimis-o, râd.

Am păstrat legătura cu Serenity, chiar dacă am încetat să mai vorbesc cu Alek. Poate că de asta mă simt vinovată că am deranjat-o la ora asta, dar nu mă simt nelalocul meu. E ciudat cum am reușit să creez conexiuni cu oamenii din viața lui Alek mult mai repede decât am făcut-o cu el.

— Mulțumesc pentru tot!

— Cu mare drag! Abia aştept să vorbim mâine şi să îmi povesteşti tot! Te las să te odihneşti. Dacă mai ai nevoie de ceva, camera noastră e la două uşi de aici, pe stânga.

— Cred că am nevoie doar de câteva ore de somn, într-un pat adevărat. Mi-a amorțit gâtul de la cum am dormit în mașină. Tu ești bine?

— Da! încuviințează. Doar că nu-mi place să stau singură noaptea. Nici n-ai idee cât mă bucur că ați venit.

— Şi eu! Acasă la mine lucrurile s-au cam încins puțin, dar o să îți povestesc mâine.

— Are legătură cu fața lui Alek?

— Da, şi cu asta!

— Vrei să îi dau altă cameră? mă întreabă serioasă.

— E tentant, dar nu, îi răspund. Cred că nu o să ne omorâm dacă dormim în aceeaşi cameră. Adică... sper, adaug.

— Pare fericit, să ştii.

Am mai avut discuția asta cu Serenity de câteva ori. Nu a putut să se abțină şi să nu-mi ofere nicio informație despre el cât a fost plecat. Iar eu nu am putut să o refuz.

Ochii ei căprui mă analizează atent.

— Dar tu, Zhavia?

— Eu ce?

— Tu eşti fericită?

— A fost o zi nebună. Momentan, nu ştiu cum mă simt. O să te anunț mâine.

Încuviințează şi se îndreptă spre uşă.

— Baia e acolo, îmi face semn spre o uşă pe care nici n-am observat-o până acum. Ai prosoape şi tot ce mai ai nevoie în dulap.

— Mulțumesc!

Îmi arunc haina pe pat şi încep să mă dezbrac. Sunt doar în chiloți şi în sutien şi la jumătatea drumului spre baie când uşa se deschide şi Alek intră în cameră.

Mă rotesc spre el şi nu ştiu ce naiba să fac cu mâinile, devenind stingheră dintr-odată, aşa că mi le împreunez pe abdomen şi nu mă pot hotărî dacă să mă îndrept spre baie sau spre el.

Efectiv îl aud cum trage aer în piept. Mă scanează din cap până în picioare, iar pielea începe să-mi ardă pe măsură ce îşi urcă privirea.

— Papucii ăia sunt ridicoli! comentează în timp ce-mi lasă valiza lângă uşă şi îşi aruncă ghiozdanul pe pat.

Nu ştiu ce să spun. Şi nici nu ştiu cum reuşesc să mă tot pun în ipostaze de genul ăsta în faţa lui. Am fost împreună cu Carter atât de mult timp şi singura dată când m-a văzut aşa, a fost în costum de baie. Port lenjerie neagră, simplă şi poate că n-ar strica să mă preocup mai mult cu ce mă îmbrac dacă Alek o să mă tot vadă aşa. De ce naiba mă gândesc la asta?

Îmi cobor privirea şi studiez absentă papucii. Sunt simpatici, nu ridicoli, dar ce ştie el?

— Aha! mormăi.

— Ce s-a întâmplat?

Face un pas spre mine, suflecându-şi mânecile de la pulover din mers, dar mă urnesc spre baie înainte să ajungă în dreptul meu. Sunt pe cale să închid uşa în urma mea, dar o blochează cu piciorul şi nu mă lasă inima să-l rănesc. Cred că i-a ajuns pe ziua de azi.

— Zhav, ce s-a întâmplat?

Împinge uşa cu palma şi se strecoară în baie. Trebuie să încetăm să ne mai înghesuim amândoi într-o baie, când avem tot spaţiul din lume.

— Nimic! Şi dacă nu te superi, chiar aş vrea să fac un duş.

— Nu mă supăr.

Se sprijină de perete, cu braţele încrucişate la piept.

— Fără companie! mârâi.

— Mh... Acum s-ar putea să mă supăr.

— Bine atunci! Fă tu primul dacă vrei!

Dau să trec pe lângă el, dar își întinde mâna și mă blochează. Face un pas în lateral și îmi cuprinde bărbia între arătător și degetul mare, dându-mi capul pe spate.

Începe să își scoată piercing-ul din limbă printre dinți, distrăgându-mi atenția.

— Ori comentam despre papuci ori te luam pe sus și te trânteam în pat.

Cred că îmi zvâcnește un ochi. Simt cum mă ia durerea de cap. Încep să îmi transpire palmele.

— Și nu vreau să te simți presată sau să faci ceva ce nu vrei cu adevărat, spune în continuare și acum cred că începe să îmi zvâcnească inima.

Nu prea-mi găsesc cuvintele. Mă simt oricum în preajma lui Alek, numai nu presată. Derutată, confuză, nebună, pierdută – da. Presată? Nu! Și poate că mă tem de asta. Știu că orice s-ar întâmpla între noi, dacă s-ar întâmpla ceva, nu ar fi pentru că m-am simțit presată, ci pentru că așa vrut eu. Și asta chiar mă bagă în sperieți.

— Nu mă simt presată, îl asigur.

— Vorbesc serios, Zhav!

O bătaie de aripi. Două. Iar se trezesc la viață fluturii ăia nenorociți. Și nu e nevoie să mi se aducă aminte că i-am spus că sunt îndrăgostită de el. Nici că el nu a spus nimic în legătură cu asta.

— Nu prea știu cum să fac asta, își scoate limba și iar începe să se joace cu metalul din ea. Adică... vreau să fac asta, dar în cazul în care n-ai observat, sunt varză la relații.

– Nu, n-am observat. Absolut deloc! răspund ironic.

Mă agăț cu mâinile de puloverul lui și îl mototolesc în pumni.

– Toate conversațiile noastre o să aibă loc în baie? schimbă subiectul dintr-odată și nu-mi dau seama ce tocmai s-a întâmplat.

– Sper că nu!

Voiam să vorbim despre asta. Despre relație. Dar acum el a schimbat subiectul și știu că dacă o să-l forțez, nu o să obțin nimic.

– Te las să faci duș, spune în timp ce se îndepărtează de mine.

Îl privesc cum iese din baie și închide ușa în urma lui, fără să îl opresc. Și ce aș putea spune? În cazul în care nu și-a dat seama, nu e singurul care nu știe cum să facă asta. Și eu sunt varză la relații, în ciuda relației pe care am avut-o cu Carter. Cu el îmi era ușor să vorbesc. Nu stăteam ca pe ace, întrebându-mă când o să aibă loc următoarea schimbare de atitudine, dacă la următoarea bătaie a vântului sau poate în ziua următoare. Mi se pare că nu am nimic în comun cu Alek. În afară de suferința cauzată de pierderea unei persoane dragi și atracția asta pe care o simțim unul față de celălalt, nu găsesc alt numitor comun. Și e greu să construiești ceva din nimic, dar nu imposibil. Și nu, n-o să dau înapoi tocmai acum. Doar că e greu și uneori chiar nu știu cum să fac asta.

– N-ai nevoie de nimic din geamantan? strigă din cameră.

Aș avea nevoie de cosmetice și de ceva în care să dorm, dar nu mă simt în stare să ies acum. Asta nu îl împiedică pe el să se întoarcă. Spre surprinderea mea, de data asta bate la ușă.

— Poți să intri!

Intră şi îmi lasă geamantanul pe capacul de la toaletă. Eu continui să mă privesc în oglindă, cu mâinile încleştate pe chiuvetă. Stăruie cu privirea asupra mea şi mă gândesc că o să plece, dar nu o face. Vine în spatele meu şi îşi împreunează mâinile pe abdomenul meu gol. Are pielea fierbinte, dar mie mi se face pielea de găină. Mă sărută pe umărul gol, apoi îşi sprijină bărbia de el şi priveşte la reflexia mea din oglindă.

— Mulțumesc! îmi zice.

— Pentru?

Mă strânge şi mai tare în brațe şi oftează.

— Pentru că ai venit cu mine, îmi şopteşte la ureche.

Îmi rotesc capul spre el şi reuşesc să îl sărut pe frunte – oarecum – pentru că trebuia să mă fi ridicat mai mult pe vârfuri – aşa că e mai degrabă între sprâncene decât pe frunte.

Râde scurt şi trasează cercuri cu arătătorul pe abdomenul meu.

— Ți-am luat un cadou, îmi zice lipsit de orice expresie şi nu-mi pot da seama dacă e de bine sau de rău.

De regulă, un cadou e un lucru bun, dar cu Alek nu se ştie niciodată.

— Păcat! îl tachinez. Pentru că eu nu ți-am luat nimic.

Mint. I-am luat şi eu ceva, doar că nu credeam că o să apuc să îi şi ofer cadoul.

— Te aştept în pat! îmi face cu ochiul, dar nu pleacă imediat.

Îi strălucesc ochii când mă privește și e genul de strălucire pe care nu-mi amintesc să o fi văzut-o vreodată în ochii lui. Mă privește de parcă urmează ori să avem o discuție serioasă, ori să mă mistuie și adevărul e că mă pot împăca cu oricare dintre ele. Ochi de aceeași culoare ca oceanul într-o zi furtunoasă și încep să îmi dau seama că oricât încearcă să-și ascundă mereu toate sentimentele și stările, toate sunt acolo, în ochii lui și nici măcar nu cred că își dă seama. Trebuie doar să învăț să îi descifrez și, mă rog, să nu mă mai pierd în ei.

Îmi zâmbește, apoi mă lasă singură și am nevoie de ceva timp până să-mi amintesc cum să respir normal.

Dacă aș putea să am pe oricine,
te-aș alege pe tine

– Alek?

Nici măcar nu sunt sigură că e în cameră, dar merită să îmi încerc norocul. Deschid uşa, hotărâtă să verific unde e, dar se pare că nu e nevoie. Dau nas în nas cu el. Tresar speriată şi mă dau doi paşi înapoi.

– Da? îşi arcuieşte o sprânceană şi se sprijină cu umărul de tocul uşii. S-a întâmplat ceva?

Miroase a proaspăt ieşit de la duş. Are părul ud şi o şuviță aproape că îi intră în ochi. O suflă, dar revine imediat în poziția inițială.

– Poți să îmi împrumuți un tricou, te rog?

Dintr-odată, căldura din baie devine de-a dreptul înăbuşitoare. Nu chiar dintr-odată, ci din secunda în care Alek decide să îşi tragă tricoul peste cap.

– Prinde! îmi spune înainte să mi-l arunce.

Nu ştiu cum reuşesc să îl prind, dar o fac. Îl strâng la piept de parcă ar fi nu ştiu ce comoară şi expir uşor. Perechea de pantaloni scurți îi atârnă pe şolduri şi încerc să nu stărui cu privirea. Chiar încerc, dar nu ştiu cum nimeresc tot asupra V-ului care îi dispare pe sub bata pantalonilor. E în regulă! N-o s-o iau razna.

Later update: acum că mă gândesc mai bine, cred că am luat-o razna deja.

– Mulțumesc!

A. Stephanie

Îmi simt gâtul mai uscat ca niciodată. Îi sunt recunoscătoare când se roteşte pe călcâie şi mă lasă singură. Închid uşa în urma lui, mă spăl pe dinți şi mă schimb în tricoul lui şi nişte pantaloni scurți de pijama. Mi-am dat seama că mi-am uitat jumătate din haine acasă după ce am deschis geamantanul. Din fericire, nu mi-am uitat şi uscătorul. Şi deşi mor de somn, încep să-mi descâlcesc părul şi să-l usuc. Îl iubesc, dar îl şi urăsc; am sentimente contradictorii când vine vorba de părul meu.

— Zhav, eşti bine?

Alek deschide uşa fără să se deranjeze să mai bată. Îi arunc o privire nedumerită.

— Stai aici de mai bine de o oră. Dacă n-aş fi auzit uscătorul, aş fi crezut că ai adormit. Sau că ai murit.

— Ai idee ce greu e să trăieşti când ai un cuib de ciori în loc de păr?

Buzele i se arcuiesc uşor.

— Nu, n-am nici cea mai mică idee, îmi răspunde serios. Lasă-l! Eşti frumoasă oricum!

Îmi dau ochii peste cap, încercând să nu mă gândesc la faptul că obrajii mei au luat foc. Înfrântă, scot uscătorul din priză şi păşesc spre el. Alek se fereşte din uşă şi mă lasă să ies, apoi stinge becul şi mă urmează.

Nu m-am gândit prea mult la ce o să se întâmple acum şi încep să fiu puțin stingheră.

— Stânga, dreapta?

Mă rotesc şi îl privesc somnoroasă şi confuză. Chiar am nevoie de câteva ore de somn şi mi-e că îndată o să se lumineze.

— Poftim?

— Vrei să dormi pe partea stângă sau dreaptă? repetă întrebarea, de data asta ceva mai explicit.

Ce întrebare dubioasă. Nu m-am gândit niciodată ce parte a patului prefer.

— Nu ştiu. Pe oricare, presupun. Numai să fie în pat, râd.

— Depinde! Dacă mă superi, o să dormi pe jos.

Îmi mijesc ochii.

— Amuzant, Callaghan!

Fără să stau prea mult pe gânduri, mă trântesc pe diagonală. Alek râde şi se întinde şi el lângă mine, pe spate. El are privirea îndreptată spre tavan, în timp ce eu privesc peretele din faţa mea şi, pentru o fracţiune, mi se pare că aerul dintre noi se încarcă cu o energie ciudată pe care încerc să o ignor, dar apoi Alek se întoarce cu faţa spre mine, sprijinindu-şi greutatea într-o mână, în timp ce cu cealaltă începe să-mi maseze gâtul.

— Pot să te întreb ceva?

Îmi tremură vocea, dar nici măcar nu încerc să ascund lucrul ăsta.

— Poţi să mă întrebi orice, Zhav.

Zâmbesc fără să vreau. Nu credeam că o să aud prea curând că pot să-l întreb orice. Nu din partea acelui Alek pe care îl cunosc, dar, la urma urmei, poate că nu îl cunosc. Poate că am cunoscut o versiune pierdută de-a sa, care suferea. Poate că am cunoscut mai întâi partea întunecată şi îmi vine să plâng când îmi dau seama cât de mult am greşit în ultimele douăzeci şi patru de ore. Am crezut să nu s-a schimbat nimic. Am sperat, dar nu am crezut. Nu ştiu când, dar am încetat să mai cred că o să se mai schimbe ceva. Acum îmi vine să plâng şi, dacă nu reuşesc să mă abţin, chiar o să creadă că sunt nebună.

— Zhav?

Își strecoară mâna pe sub tricoul meu - al său, de fapt - și îmi mângâie spatele. Sângele începe să îmi curgă năvalnic prin vene, deși nu e nimic indecent în atingerea lui. Îmi îndoi mâna și îmi sprijin obrazul de antebraț, cu privirea spre el.

— Crezi că e o prostie? Mă privește încurcat, așa că îi explic: inelul? oftez. Crezi că toată povestea asta e o prostie?

Ochii i se îngustează abia perceptibil.

— Contează ce cred eu?

— Da! îl asigur. Contează.

Începe din nou să se joace cu piercing-ul din limbă. Face asta când are nevoie de câteva secunde ca să-și pună gândurile în ordine, iar acum chiar pare să se gândească serios la întrebarea mea.

— Nu te gândi prea mult la asta, Alek! Vreau doar să știu ce crezi, nu să-ți fie teamă că o să-mi răneşti sentimentele.

— Ai fost cam irascibilă azi, zâmbește. Nu vreau să risc.

— Îmi pare rău! A fost o zi ciudată.

— Știu. Nu, nu cred că e o prostie. Dacă tu crezi în semnificația lui, Zhav, nu e treaba mea să îți spun contrariul.

Da, tocmai asta e problema. Că m-am gândit mult la asta în ultimele două luni. La inel. La semnificația lui. La limitele despre care am tot evitat să vorbesc.

— De ce mă întrebi asta?

Îi evit privirea.

— N-o să mă judeci?

Îmi ridic privirea spre el. Nu sunt obișnuită să-i pot citi sentimentele pe chip și mă prinde cu garda jos. Nu e curios. Pare mai degrabă îngrijorat pentru mine și mă cercetează atent. Poate că a obosit să-și tot ascundă emoțiile. Poate că nu mai vrea. Cine știe?

— Nu! mă asigură și mâna i se oprește la jumătatea spatelui meu.

— M-am gândit mult la asta, încep. Înainte nu mă gândeam niciodată, pufnesc amuzată. Era acolo și era cumva parte din mine, dacă are vreun sens ce spun. Bine, m-a ajutat mult și faptul că nu n-am simțit niciodată nici suficient de apropiată și nici suficient de atrasă de cineva încât să încep să îmi pun semne de întrebare.

Sunt uimită de ușurința cu care pot să vorbesc despre asta. Degetele i se mișcă încet, blând și încep să simt furnicături prin tot corpul. Îi sunt recunoscătoare că nu mă întrerupe. Și așa mi-a fost greu să încep să vorbesc despre asta.

— Dar apoi te-am cunoscut și probabil că ăsta a fost primul lucru pe care l-ai observat. Ăsta, plus faptul că eram handicapată.

Ochii lui calzi îmi zâmbesc, deși e încruntat.

— Nu era chiar cea mai bună zi a mea, mă privește cu regret.

— Știu, dar nu contează. Pentru prima dată în viața mea, m-ai făcut să mă simt... Nu știu... Prost? Nelalocul meu? Și ai început să vorbești despre asta, apoi Ellie a început să vorbească despre asta, apoi am început să vorbesc de una singură despre asta, râd, iar el îmi zâmbește la rândul lui.

— Trebuia să ne ignori.

— V-am ignorat, nu te gândi că nu. Mi-am tot spus că nu vă priveşte. Că e decizia mea şi că pot să fac ce vreau cu viața mea.

— Chiar e decizia ta, Zhav.

— Vreau să fie decizia mea, Alek.

Mă trag mai aproape şi îmi lipesc fruntea de umărul său gol, sărutându-i brațul. Alek încetează să-şi mai sprijine greutatea pe el şi îl întinde pe după mine. Mă lipesc cu obrazul de pieptul lui dezgolit, cu picioarele încolăcite între ale sale. Inima lui are un ritm regulat şi încep să mă bazez pe el, puțin câte puțin. Îmi pun toată încrederea în bătăile inimii sale.

— Ce vreau să zic e că...

— Că eşti suficient de apropiată şi de atrasă de mine încât să îți pui semne de întrebare?

Mi se lărgeşte zâmbetul. Alek ajunge să mă îmbrățişeze cu ambele brațe, iar eu mă cuibăresc în el şi mai mult. Încă stăm pe diagonală.

— Da, şi asta, recunosc şi ştiu că zâmbeşte, chiar dacă nu mă uit la el. Rylee a fost modelul meu, dar nu mai pot face asta, Alek. Mi se frânge inima, dar m-a pus să îi fac o promisiune pe care atunci nu o înțelegeam. Şi oricât de mult urăsc să spun asta, am ajuns să o regret, dar în acelaşi timp nu vreau să o trădez.

— Poți să-l porți, chiar şi aşa!

— Cum? Ştiind că deja mi-am încălcat promisiunea?

— Ți-ai încălcat-o?

Pare panicat şi intră în alertă, iar pe mine mă bufneşte râsul.

— Calmează-te, Alek! Tot cu tine mi-am încălcat promisiunea. Ceva mai devreme, azi. Dacă îți amintești...

Expiră tot aerul pe care l-a ținut în plămâni.

— Vag! redevine ironic. Îmi amintesc ceva.

— Callaghan...

— Da, da! Îmi amintesc totul acum, râde şi mă strânge şi mai tare în brațe. Poți să îl porți în continuare, Zhav. Pentru că a fost sora ta. Pentru că ai iubit-o şi ai fi făcut orice pentru ea. Şi e în regulă să îți dai seama că nu e ceea ce vrei, dar să îl porți ca să îți aminteşti de ea. Ar cam fi cazul să începi să fii fericită, nu crezi? Şi nu zic neapărat că eu te pot face fericită sau că trebuie să fiu eu cel cu care vrei să... Glumesc, Zhav! se opreşte când îşi dă seama cât sunt de încordată. Evident că trebuie să fiu eu, dar nici n-o să te forțez vreodată. Aşa că decizia e doar a ta.

E rândul meu să expir tot aerul pe care l-am ținut în plămâni. Continui să îi ascult ritmul inimii şi mă relaxez imediat.

— Orice ai decide, sunt aici.

Îmi ridic privirea spre el.

— De ce faci asta?

Îşi arcuieşte o sprânceană.

— Pentru că sunt lucruri mai importante în viață decât sexul, râde. M-ai întrebat dacă o să te judec. N-o să te judec, Zhav. Niciodată! Nu trebuie să-ți ceri scuze în fața mea pentru ce simți sau pentru ce spui. Nici acum şi nici altă dată! Ştiu că am pornit-o cu stângul de atât de multe ori şi că am distrus toată încrederea pe care, poate, o aveai în mine, dar sunt aici şi nu o să plec decât dacă asta îți doreşti.

Îl iubesc cu o disperare mută care o să mă ducă la pierzanie.

— Am încredere în tine, Alek. Îmi pare rău pentru comportamentul meu din... ei bine, de când te-ai întors şi până acum.

— Mh... Poate se iartă. Dacă se insistă, rânjeşte.

Nu vreau să-mi imaginez iadul din mintea lui Alek din ultimii ani. De când l-am cunoscut şi până acum, îmi dau seama că, probabil, a dus multe bătălii şi discuții în contradictoriu cu el însuşi în ultima vreme, chiar dacă nu o arată. Nu e vorba doar despre faptul că e aici. E vorba că e aici, atât de deschis cu mine, de parcă nu i-ar păsa dacă i-aş frânge inima într-un fel sau altul. Lucru pe care nu intenționez să îl fac, aşa că trebuie să mă ancorez în realitate.

— Alek?

Mormăie ceva, cu pleoapele încărcate de somn.

Mă ridic în genunchi şi îmi strecor degetele printre ale sale, apoi mă strecor sub pilotă. Mă urmează somnoros şi nu mai am nevoie de nicio invitație ca să mă cuibăresc iar în el. Mă îmbrățişează şi mă sărută pe frunte.

Ştiu că o să adoarmă în curând şi poate că ar trebui să îl las, dar dacă nu i-o spun acum, nu ştiu când o să-mi mai găsesc curajul ca să o fac.

— Vorbeam serios, să ştii.

— Tu mereu vorbeşti serios! se amuză pe seama mea.

— Când am spus că m-am îndrăgostit de tine, îmi tremură vocea, n-am spus-o doar ca să te fac să nu pleci.

– Ştiu, Zhav! Dacă...

– Nu! îl întrerup. N-am spus-o pentru că am nevoie să aud ceva în schimb. Voiam doar să ştii.

Poate că am luat-o puțin razna când i-am spus că m-am îndrăgostit de el şi nu a reacționat în niciun fel, dar acum îmi dau seama că nu vreau să aud cuvinte în care nu crede. Voiam doar să ştie asta. Nu i-am spus că îl iubesc. E cam mult, chiar şi pentru mine. Şi s-ar putea să fie prea mult pentru el, dar trebuie să începem de undeva şi mi se pare o cale la fel de bună.

Sunt pe cale să adorm când îl aud vorbind atât de încet, încât nu sunt sigură dacă visez sau nu:

– Dacă aş putea să am pe oricine, te-aş alege tot pe tine, şopteşte.

Îmi amintesc discuția noastră din spital. Atunci m-am simțit jignită când mi-a spus că mereu va exista o persoană mai inteligentă, mai frumoasă şi mai disponibilă decât mine. Dar tot el e cel care mi-a spus că merit pe cineva care, dacă ar putea să aibă pe oricine, m-ar alege tot pe mine.

Nu m-am gândit niciodată că acea persoană ar fi el. Îmi vine să râd când îmi amintesc de primele noastre zile împreună.

Începe să se joace în părul meu şi am nevoie de foarte, foarte, foarte puțin timp ca să adorm.

S-ar putea să vrei să stai jos, Zhav

— Unde fugi?

Sunt cu mâna pe balustradă şi cu un picior suspendat în aer. Oftând adânc, mă rotesc pe călcâie ca să înfrunt privirea cercetătoare a lui Antwan.

Soțul verişoarei lui Alek îmi aminteşte puțin de Malakai. E foarte înalt, şaten şi am impresia că nu pot să ascund nimic de el. Nu pentru prea mult timp, oricum.

— Nu sunt pregătită să fac asta, recunosc. Nu ştiu dacă o să fiu vreodată.

Ziua asta a decurs bine. M-am trezit în brațele lui Alek, am luat micul dejun cu Serenity şi cu Antwan care s-a întors dimineață, apoi ne-am plimbat prin oraş. Apoi am aflat că mama lui Alek vine în vizită.

— Zhavia! râde de mine. Ai cuvântul meu că nu e o femeie înspăimântătoare.

Aş vrea să îl cred.

— Nu ştiu, admit. Alek nu prea vorbeşte despre familia lui. Dacă nu o să mă placă?

Antwan se încruntă.

— E important pentru tine?

— Nu ştiu. Cred că da. Poate că nu, adaug repede. Dar ar ajuta, nu crezi? Nu vreau ca mama lui să mă urască.

— De ce te-ar urî?

Ridic din umeri.

— Aşa sunt eu, pufnesc. Paranoică. O să-mi treacă imediat, oftez.

Alek a uitat să menționeze că mama lui şi mama lui Serenity vin să o viziteze, deşi cine ştie de când ştia asta. Şi mă tem pentru că noi abia am ajuns undeva pe o linie de plutire, iar dacă mama lui nu o să mă placă...

— Încetează! mă priveşte serios. Mama lui n-a plăcut-o niciodată pe Hannah. Niciunul n-am plăcut-o, sincer să fiu. Am acceptat-o de dragul lui Alek, dar tu nu eşti Hannah, Zhavia. Tu nu-l răneşti pe Alek.

Înghit în sec. Sper din tot sufletul să nu o fac.

— Nu, eu...

— Tu îl iubeşti pe Alek, râde. Da, ştim.

— Ştiți?

Mă încrunt, dar Antwan râde din nou, fără să îmi răspundă.

— O să fie bine! mă asigură, dar nu îl cred. Cred că ajunge cam în jumătate de oră, deci cam atât ai la dispoziție să scapi de gândurile negre.

De-ar fi atât de simplu!

Antwan dispare şi rămân dezorientată la baza scărilor. Mă aşez şi îmi cuprind fața în mâini. N-ar trebui să conteze, dar contează. Pentru că oamenii ăştia au cunoscut-o pe Hannah, iar eu nu sunt într-o competiție aici.

— Zhav? S-a întâmplat ceva?

Simt furnicături prin toate terminațiile nervoase când îi aud vocea. Se aşază lângă mine şi îmi îndepărtează mâinile de pe față.

— Ce s-a întâmplat?

I se încreţeşte fruntea.

— Nimic! mint. Nu s-a întâmplat nimic.

Alek îşi arcuieşte o sprânceană. Îmi ia mâna într-a sa şi o ridică în dreptul buzelor sale. Nu a făcut asta niciodată şi rămân mută de uimire. El se mulţumeşte doar să rânjească, îmi întoarce mâna şi îşi lipeşte buzele de palmă. Las să-mi scape un suspin.

— Crezi că mama ta o să mă placă?

Lasă mâinile noastre împreunate să se sprijine pe genunchiul său.

— Crezi că are vreo importanţă pentru mine?

— Nu ştiu. Are?

Îşi trece celălalt braţ pe după umerii mei.

— Am fost mereu apropiat de mama, îmi mărturiseşte şi cred că e pentru prima dată când îmi vorbeşte despre mama sa. Cel puţin am fost mereu apropiaţi, până când am intrat la facultate. Hannah a făcut un an pauză înainte să dea la facultate, dar ne-am mutat împreună. Mamei nu i-a convenit niciodată asta. Îşi drege glasul, apoi continuă. Cred că nu a plăcut-o niciodată şi a început să o urască când şi-a dat seama că eu eram îndrăgostit de ea, iar ea suferea după Malakai.

Îl strâng uşor de mână. Nu m-am aşteptat niciodată ca Alek să înceapă să-mi vorbească despre trecut, aşa că nu prea ştiu ce aş putea să îi spun.

— Eram în anul trei de facultate când a murit. Apoi am renunţat şi nu m-am mai întors. Cred că mama are impresia că mi-a distrus viaţa. Bine, ea credea că îmi distrugea viaţa şi când Hannah încă trăia.

— Cred că voia doar să te protejeze, Alek.

— Ştiu. Nu am mai fost atât de apropiați în ultima vreme. Oricum n-am vrut niciodată să fac medicina doar de dragul ei. Probabil că aş fi renunțat oricum, dar ea nu vrea să accepte asta. Ce vreau să spun, Zhav, e că am cam ajuns în punctul ăla în care mi-e cam indiferent ce crede ea. E mama mea şi o iubesc, dar sunt unele lucruri în privința cărora nu are nimic de spus. Aşa că dacă nu te place, n-ar trebui să îți pese. Ştiu sigur că mie nu îmi pasă.

Îmi las capul pe umărul lui.

— Dar îmi pasă, Alek. Nu pot să îți explic exact de ce, dar îmi pasă.

— Mi-e dor de ea, îl simt încordat dintr-odată. Era... era acolo, ştii? Oricând. Mă lăsa să fac ce voiam, să mă dau cu capul de pereți de unul singur doar pentru că ştia că nu o să învăț niciodată dacă mi-ar fi spus că nu aveam voie să fac aia sau aialaltă. Puteam să vorbesc cu ea despre absolut orice şi eram mândru de asta. În timp ce toți ceilalți se ascundeau de părinții lor, eu mergeam şi râdeam cu mama despre absolut orice.

Zâmbesc cu lacrimi în ochi. Nu-şi dă seama, dar tocmai a devenit mult mai important să mă placă. Şi nici măcar nu mai sunt cuprinsă de panică, ci de curiozitate. Nu-i spun cât de mult mă bucur că are aşa o mamă şi că îi mulțumesc în sinea mea că a avut grijă de el.

— Încă e acolo, să ştii. E mama ta, iar lucrul ăsta nu o să se schimbe niciodată. Ar trebui să vorbeşti cu ea aşa cum o făceai înainte. Sunt sigură că ai multe lucruri să-i spui.

— Chiar am, de fapt. Am să-i povestesc despre o anumită fată cu veşti rele care mă face mai fericit ca niciodată.

Alexandra

– Când am spus să vorbești cu ea, nu mă referam să o minți, chicotesc.

– Amuzant! pufnește.

Mă sărută scurt pe frunte.

– Haide! se ridică fără să își retragă degetele dintre ale mele.

– Unde? îl privesc curioasă.

– Am ceva pentru tine, iar azi-dimineață m-ai distras cu discuția ta despre limite.

Mă ridic şi îl urmez pe scări.

– Dacă nu e un diamant, în locul tău nici nu m-aş mai deranja, glumesc, dar el cred că o ia de bună.

– Bună asta, Zhav!

Azi-dimineață am fost prea adormită ca să-mi mai amintesc de cadouri. Îl urmez până în camera noastră - asta mă face să zâmbesc ca o idioată - şi-l privesc derutată cum se îndreaptă spre fotoliul pe care şi-a aruncat geaca.

Eu am îndesat cadoul pe care i l-am luat undeva pe la fundul geamantanului şi sper să fie intact.

– Tu, prima! se aşază pe marginea fotoliului şi îşi întinde mâna spre mine.

– De ce eu, prima?

– Pentru că lăsăm ce e mai bun la sfârşit, rânjeşte.

Îngenunchez lângă geamantan. Sunt nevoită să scot toate hainele ca să dau de cadoul pe care l-am ambalat într-o hârtie roşie cu mulți Grinch care mă privesc furioşi.

— Bine, fie! îi spun în timp ce mă îndrept spre el.

Aşez cadoul în mâna lui întinsă şi aştept. Râde la vederea ambalajului, apoi îl desface cu viteza melcului, făcându-mă să-mi pierd aproape toată răbdarea.

Îşi umezeşte buzele cu limba, dă să spună ceva, apoi se răzgândeşte. Încep să mă bâțâi nerăbdătoare de pe un picior pe celălalt.

— Ți-ai amintit?! vocea îi e extrem de răguşită.

E un exemplar din prima ediție din Cimitirul Animalelor, cu autograf şi semnată special pentru Alek. Şi nu, n-a fost uşor să fac rost de aşa ceva.

— Că eu sunt Rachel? Evident!

Aşază cartea pe fotoliu şi mă prinde de talie, trăgându-mă spre el.

— Pot să fiu Louis al tău, îmi şopteşte. Mulțumesc!

Îşi strecoară mâna în părul meu şi îmi coboară capul până când buzele noastre se ating. Pare mai interesat să mă sărute decât să îmi dea cadoul şi îmi pare rău pentru el, dar nu mai am răbdare.

— Ai ceva pentru mine? mă îndepărtez puțin.

Îmi fâlfâi genele şi întind mâna spre el.

— S-ar putea să vrei să stai jos, Zhav.

— Deja nu-mi place, mormăi în timp ce el se ridică de pe fotoliu, iar eu îi iau locul.

Îşi drege glasul şi îşi trece mâna agitat prin păr. Îşi pierde încrederea în sine atât de rar, încât e amuzant de privit. Ştiu că ar trebui să mă îngrijoreze dacă e stresat, dar nu mă pot gândi decât la faptul că mă îndrăgostesc de el, din nou şi din nou până când singurul lucru care o să-mi curgă prin vene o să fie dragostea pe care i-o port.

– Haide, Alek! N-are cum să fie atât de rău, încerc să îi dau o mână de ajutor. Adică...

– Nu mă agit, minte.

Începe să se plimbe de nebun prin cameră. Inima mi-o ia razna, dar am impresia că lucrul ăsta nu se datorează sentimentelor mele, ci stării sale agitate.

– Nu trebuie să-mi dai nimic dacă nu vrei.

– Nu, nu e vorba de asta, face un pas spre mine, apoi se roteşte şi o ia în cealaltă direcție. Doar că nu m-am gândit prea mult la reacția ta şi acum mă cam tem de asta.

– Ştii deja că sunt sărită de pe fix, dar îmi trece repede.

– Promite-mi doar că o să mă asculți până la capăt înainte să-mi dai una! zice în timp ce vine spre mine.

De data asta nu cred că mai are de gând să o ia în cealaltă direcție.

– Promit! îi spun cu toată seriozitatea de care sunt în stare, deşi îmi vine să râd.

– Dă-mi geaca! mă roagă.

Mă rotesc şi iau geaca de piele de pe spătar, apoi i-o întind. Se lasă pe vine în fața mea şi scoate din buzunar o cutie neagră de catifea. Mi-o întinde fără să o deschidă. Sper că nu mi se citeşte toată groaza pe chip pentru că Doamne, îl iubesc, dar nu putem să ne mişcăm atât de repede. Până mai ieri țipam unul la celălalt din orice.

Însă i-am promis că o să-l ascult până la capăt şi exact asta o să fac.

Deschid cutia cu degetele tremurânde. Expir, dar nu mai sunt în stare să inspir. Clipesc mai mult din reflex. Mi se aşază un nod în gât.

Când am spus că dacă nu are un diamant n-ar mai trebui să se deranjeze să îmi ofere nimic, glumeam. GLUMEAM!

Dar inelul din cutie nu e o glumă. Are simbolul infinitului în mijloc şi e încrustat cu diamante verzi pe o jumătate a simbolului, în timp ce jumătatea cealaltă rămâne simplă.

— Îmi pare rău că ți-l dau aşa, fără cină şi petale de trandafiri, râde, dar nu e chiar râsul lui.

E un râs nervos care mă face să-mi cobor privirea spre el. I s-a scurs tot sângele din obraji şi e atât de palid încât dacă nu l-aş cunoaşte, aş crede că n-a mai ieşit la soare de câteva luni.

— Nu e un inel de logodnă, mă lămureşte şi abia acum îmi permit să respir din nou.

— Nu e?

— Nu! clatină din cap. Ştiu că începi să cam ai fobie de inele.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc. Îi ofer cutia înapoi şi o ia fără prea mare tragere de inimă. Panica i se citeşte în ochi. Nu ştie cum o să reacționez şi adevărul e că nici eu nu prea ştiu ce să fac, aşa că întind mâna stângă spre el şi aştept.

— Am înțeles. Nu e un inel de logodnă, şoptesc în timp ce îl scoate din cutie. Atunci ce e?

Nu sunt surprinsă că-l strecoară pe inelar, alături de inelul pe care îl am de la Rylee.

– E promisiunea mea către tine! își împletește degetele cu ale mele. Dacă o încalc, poți oricând să îl scoți.

La asta chiar nu m-am așteptat. Și avea dreptate. Chiar încep să am fobie de inele, dar de data asta e altceva. De data asta e vorba de Alek.

– Ce promisiune?

Încep să transpir. De la stres, de la nervozitate, de la toate.

– Ar fi important să începem cu lucrul de care ți-e teamă, Zhav.

Îmi ridic sprâncenele.

– Și de ce mi-e teamă, Alek?

– O să te aleg mereu pe tine, orice ar fi!

Mă iau palpitațiile.

– E o promisiune că o să fac tot posibilul să fiu cea mai bună versiune a mea pentru tine. Că nu o să-ți îngrădesc niciodată libertatea, că o să te las să fii tu și n-o să te forțez niciodată cu nimic. Îmi doresc să mă iubești, Zhav. Chiar sper să ajungem acolo, dar îmi doresc să iubești viața, expiră adânc. Să ajungi în toate locurile pe care vrei să le vezi, să citești tot ce vrei să citești, să înveți toate lucrurile pe care ți-ar plăcea să le știi, să te bucuri de nisipul fierbinte sub tălpile tale, de razele soarelui pe pielea ta, de râsul sincer al unui copil, acum zâmbește, dar vocea îi e slabă. Vreau să faci tot ce îți dorești să faci, fără să îți fie teamă că o să fii judecată. Vreau să nu te simți niciodată incompletă. Și îți promit că, dacă mă lași, o să fiu omul care te ajută să faci orice vrei. Îți promit că o să poți oricând să te cuibărești în brațele mele după o zi în care n-ai avut timp să mă suni pentru că erai atât de concentrată să faci ceea ce îți place. Îți promit că o să fiu omul tău, Zhav!

Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji și îmi înceţoşează vederea. Nu scot niciun sunet, doar plâng. Cred că am început să plâng cam după primele propoziții, dar nu l-am întrerupt şi nici el nu s-a oprit pentru că nu cred că şi-ar mai fi dus gândurile la bun sfârşit.

Sar de pe fotoliu şi mă las pe vine în fața lui, dar sunt atât de emoționată încât nu îmi țin echilibrul prea bine şi cad în genunchi.

— Nu e cazul să te prăbuşeşti la picioarele mele, dar ajută! râde el.

Eu râd şi plâng în acelaşi timp.

— Nu-mi găsesc... cuvintele...

Mă bâlbâi şi tremur din toate încheieturile. Alek râde, ceea ce nu mă ajută cu nimic.

— Cred că un simplu da sau nu e suficient, îmi spune arogant.

Mă trage în brațele lui şi mă prăbuşesc peste el. Aparent, nici el nu îşi ținea echilibrul prea bine.

Nu mi se întâmplă prea des să rămân fără cuvinte, dar acum mintea mea e pur şi simplu goală şi nu pot să spun decât da. E răspunsul pe care îl aştepta, iar acum mă strânge în brațe şi mă lasă să-i îmbib puloverul în lacrimile mele.

— Deja sunt acolo, Alek, îi spun printre suspine. Deja te iubesc, iar acum n-am făcut decât să mă îndrăgostesc iar de tine.

— O s-o scoatem la capăt, nu-i aşa?

Nu-mi spune că mă iubeşte, dar după tot ce mi-a spus, cuvintele ar suna ciudat şi ar avea chiar mai puțin sens.

— Promit! îi răspund. Vreau să fiu omul tău, râd şi îmi şterg lacrimile.

— Adică vrei să fii fata mea, mă corectează el şi nu fac decât să râd şi mai tare.

Arunc o privire la mâna mea stângă. Nu mi se pare neobişnuit să văd ambele inele pe deget. E de parcă aşa au fost întotdeauna, unul lângă altul.

— E frumos!

— Ți-am spus că nu aş da niciodată banii pe o chestie urâtă.

— Da! cred că ai menționat ceva.

— Cu riscul de a da în mine, îți amintesc că trebuie să te aduni de pe jos şi să o cunoşti pe mama.

— Încă cinci minute! îl rog, strângându-l în brațe.

— Trei!

Îmi mângâie părul, ținându-mă lipită de pieptul lui.

Până acum eram speriată de gândul că o s-o cunosc pe mama lui. Acum sunt doar nerăbdătoare. Indiferent că o să-i placă de mine sau nu, tot o să-i mulțumesc.

Pentru existența lui Alek.

Nu mai

– Ai de gând să îi spui şi ei?

– Ce să-i spun dacă nici măcar eu nu ştiu sigur, mamă?

– Dacă nu ai fi atât de încăpățânat... Îi semeni tatălui tău, n-am ce spune. Află cât mai curând pentru că nici eu nu pot trăi fără să ştiu, ridică tonul la el.

Nu mă simt bine ascultând pe la uşi. Sarcina mea era să merg să-i anunț că e gata masa. Nu am intenționat să nimeresc fix în mijlocul unei discuții aprinse între Alek şi mama sa. Fără să ştie ce? Cui să îi spună?

Bat încet în uşa întredeschisă de la cameră şi aştept.

Alek îmi deschide uşa şi pare al naibii de furios.

– E gata masa! rostesc cu un nod în gât.

Vreau să îl întreb ce se întâmplă, dar nu îndrăznesc. Mama lui apare în spatele lui şi mă măsoară din priviri. Nu pot să-mi dau seama dacă mă place sau nu din moment ce a ajuns acum o oră şi nu s-a deranjat nici să interacționeze cu mine, nici să-mi adreseze vreo întrebare - orice întrebare. Se comportă de parcă e deranjată de prezența mea aici şi mă face să mă simt mică, mică.

Înțeleg de unde a moştenit Alek trăsăturile sale frumoase. În special, culoarea atât de ciudată a ochilor. Nici pe chipul mamei sale nu poți descifra nimic.

E elegantă, dar rece. Am îndoieli că femeia din fața mea e cea din amintirile lui Alek, dar nu spun nimic.

Îi arunc o privire întrebătoare lui Alek, însă mama lui își drege glasul înainte să apuce să îmi răspundă. Asta în cazul în care intenționa să o facă pentru că și-a luat din nou expresia aia împietrită și impenetrabilă. Încep să-mi rotesc inelul cu degetul mare. E singura dovadă că n-am visat acele momente cu Alek. În rest, n-am nimic altceva decât amintirile.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș grăbi, îi aruncă o privire dezamăgită, apoi iese din cameră și trece pe lângă mine de parcă n-aș exista.

Încep să îmi transpire palmele.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, Zhav! Nu s-a întâmplat nimic.

Nu-mi place că minte. Nu vreau să ne întoarcem din nou acolo. Te rog, nu!

— Ești sigur? insist.

Încuviințează și îmi face semn cu două degete să mă apropii de el. Mă încăpățânez și clatin din cap.

— Nu? râde, apoi face un pas spre mine și mă prinde de talie.

Îmi încrucișez brațele la piept și îi arunc o căutătură urâtă. Nu știu de ce simte nevoia să mintă. Am crezut că am trecut de perioada aia. Poate că e ceva ce e doar între el și mama lui și nu mă privește, dar chiar și așa, tot mă deranjează. Se dă în spate până când mă trage în cameră, apoi împinge ușa cu piciorul și mă lipește cu spatele de ea, blocându-mă.

Deja știu cât de ușor e să îmi pierd mințile în preajma lui și nu face altceva decât să-mi confirme când

își lipește buzele de ale mele. Încerc să mă împotrivesc, să-i rezist măcar două secunde, dar își trece vârful limbii peste buza mea de jos, făcându-mă să râd.

— Trebuie să mergem jos! îi șoptesc înainte să-și strecoare limba în gura mea.

Pentru că nu mai pot să stau cu brațele în sân prea mult timp, îi cuprind obrajii în palme.

— Alek! șoptesc fără vlagă în secunda pe care mi-o oferă ca să-mi trag respirația.

— Am o propunere, îmi zice în timp ce-mi sărută conturul maxilarului.

Nu pot decât să mormăi ceva drept răspuns și să-mi încleștez degetele în părul lui.

— Ce-ar fi să plecăm după-masă?

Mi-e greu să mă încrunt când simt că mă topesc la picioarele lui.

— Să plecăm? Unde? Și abia am ajuns aici, respir sacadat. Nu crezi că Serenity și mama ta se vor supăra?

Îi simt buzele arcuindu-se pe pielea mea. Cred că nu îi pasă dacă se vor supăra sau nu. Și începe să nu-mi mai pese nici mie când îmi scoate cămașa din blugi și își strecoară mâna pe sub ea. Mai am o ultimă fărâmă de rațiune care mă împiedică să încep să-l dezbrac și eu. Nu că l-ar deranja, dar chiar trebuie să coborâm.

— Nu-mi pasă! răspunde înainte să-mi ia din nou buzele cu asalt.

— Știu că nu, reușesc să-mi lipesc palmele de pieptul său și să-l împing ușor. Dar e vorba de mama ta. Trebuie să vorbești cu ea. O să ai tot timpul să stai cu mine.

— Am vorbit cu ea, îmi zice iritat.

— Alek! mă apropii şi îl iau de mână. Sigur eşti bine?

Mă studiază pentru câteva secunde, încordat din cale afară.

— E doctor, Zhav. Are impresia că sunt prea palid şi că ar trebui să-mi fac un control. Nu la cap! râde când îmi unesc buzele într-o linie subțire.

— Şi ce e atât de grav în asta?

— Nu-mi place să-mi spună ce să fac.

Îmi ridică mâna la nivelul buzelor sale şi o sărută.

— Nu fi copil! clatin din cap. Du-te, fă-ți controlul, asigur-o că n-are de ce să-şi facă griji şi asta e!

Îi zvâcneşte maxilarul scurt.

— Alek?

— Sigur! îmi sărută mâna din nou. Ai dreptate!

Reuşesc să fac cam doi paşi în direcția uşii înainte să-şi încolăcească o mână în jurul meu şi să mă tragă înapoi.

— Alek!

— Da, da! Ştiu. Trebuie să coborâm.

Mă sărută pe gât chinuitor de lent, apoi face un pas în lateral şi îmi deschide uşa de parcă nu-şi dă seama că am nevoie de câteva secunde să mă adun.

— Gata! Hotărârea de pe fața lui e extrem de bruscă. M-am hotărât. Stăm la masă, vorbesc cu mama dacă asta vrei, dar după aia plecăm, Zhav. M-am săturat să te tot împart cu alții.

— Despre ce vorbeşti?

Îl urmez pe hol, complet nedumerită.

— Mama, tata, fratele, verişoara. Mi-a ajuns. Te iau cu mine şi ai face bine să vii de bunăvoie. Te pot lua pe sus, dar mi-ai uşura munca dacă ai zice da.

Îmi ridic sprâncenele. Nu ştiu ce l-a apucat aşa, dintr-odată. Nu mă deranjează să petrecem timp cu familia lui sau cu a mea, dar nu m-am gândit că el s-ar putea să nu simtă acelaşi lucru ca mine. Şi da, evident că aş vrea să fiu doar cu el, dar e ciudat că l-a apucat din senin.

— Bine! cedez. Mergem unde vrei tu. Acum eşti mulțumit?

— Nu!

Zâmbetul îl contrazice.

— Nu o să fiu mulțumit până când nu te văd în maşină, departe de toți nebunii din viața noastră.

Aş minți dacă aş spune că nu-mi place latura asta a lui. La masă, nu ştiu cum se face că nimeresc față în față cu mama lui. Alek încearcă să o țină pe mama sa cât mai distrasă, iar mătuşa lui îl ajută cât de mult poate, dar în cele din urmă se pare că tot mă prinde la înghesuială. Cred că nici măcar Alek nu ştie atât de multe lucruri despre mine câte reuşeşte femeia asta să afle într-un sfert de oră. Îi povestesc despre părinții mei, despre Rylee, despre Jesse care urmează să se căsătorească. Nu am nimic de ascuns şi aş vrea să îşi dea şi ea seama de asta. Mama lui Serenity îi spune la un moment dat că poate e suficient, dar o ignoră. Deşi sunt surori, sunt extrem de diferite. Mătuşa lui Alek pare cea caldă şi prietenoasă, iar Serenity, cu siguranță, a moştenit asta de la ea.

Înțeleg că nu a fost niciodată de acord cu relația - sau orice ar fi fost - dintre Alek şi Anna. Dacă m-ar întreba pe mine, i-aş spune că nici eu nu o am foarte dragă pe Anna, însă am auzit şi varianta lui Malakai şi sunt undeva la mijloc, împărțită între Alek şi Malakai. Însă, în niciun caz, nu sunt de acord cu deciziile pe care le-a luat Anna după ce s-a despărțit de Malakai. N-ar fi trebuit niciodată să se apropie de Alek dacă era conştientă că nu putea să-l iubească.

Pentru că eu pot şi a trebuit să trec prin multe din cauza ei.

— V-ați logodit? privirea ei rece mă dă peste cap.

Scuip gura de apă pe care tocmai am luat-o. Alek îmi întinde un şervețel pe care-l iau recunoscătoare şi mă şterg la buze şi pe blugi. Îl privesc cu disperare mută în privire, dar el doar zâmbeşte relaxat şi îmi caută mâna pe sub masă. Serenity abia se abține să nu râdă, în timp ce Antwan devine foarte interesat de mâncarea din farfurie. Mătuşa lui Alek se ridică şi ia sticla goală de vin de pe masă şi dispare. Nici măcar ea nu-şi mai poate potoli sora.

— Nu încă, îi răspunde Alek, iar eu mă bucur că nu am mai riscat să iau vreo altă gură de apă sau altceva.

Se lasă relaxat pe spătarul scaunului în timp ce începe să-mi maseze palma care-mi transpiră. Nu încă? Cum adică nu încă?

— Mai ai şi alte întrebări sau ai terminat interogatoriul, mamă?

Îl priveşte cu o sprânceană arcuită, apoi îi zâmbeşte. Dumnezeule! Ce a fost aia?

— Dacă ai terminat, continuă Alek, aş vrea să

vorbesc cu tine.

— Am terminat, îi confirmă. Momentan!

Îmi zâmbeşte, dar nu o face din toată inima. Nu mă simt pregătită să dau drumul mâinii lui Alek, dar nici nu pot să mă agăț de el şi ştiu că mai au multe lucruri de vorbit. Aşa că îl las să plece. Mi-a pierit toată pofta de mâncare. Antwan şi Serenity schimbă o privire cu subînțeles.

— N-a fost deloc amuzant! pufnesc. Nu prea mă place, nu-i aşa?

— Ba da! mătuşa lui Alek se întoarce, ținând în mână altă sticlă de vin. Doar că Alekzandre e singurul ei copil. Îl iubeşte mai mult decât orice altceva, iar ultimii ani din viața lui n-au fost chiar uşori. Nici pentru el, dar nici pentru ea. Ignor-o, flutură din mână.

— Nu cred că e chiar atât de simplu, mormăi.

Toată lumea mă priveşte îngrijorată în următoarele minute, dar eu nu mai spun nimic, iar ei nu mai insistă.

— Alekzandre e fericit cu tine, Zhavia. Soră-mea n-ar trebui să îşi bage nasul.

Alekzandre!

Nu vreau ca ăsta să fie numele pe care o să-l spun copilului meu atunci când mă va întreba dacă am iubit vreodată pe cineva atât de tare încât mi se tăia respirația doar când mă gândeam la el. Nu vreau ca Alekzandre să devină doar o amintire care mă va seca de lacrimi într-o bună zi.

Nu vreau.

Nu pot.

Simt că nu mai pot să respir.

— Zhavia, eşti bine?

Serenity se ridică de la masă şi ajunge lângă mine în câteva secunde.

Poate că ați avut un moment în care, din senin, gândurile v-au luat-o razna şi ați început să vă gândiți la cum ar fi viața voastră fără o altă persoană lângă voi. Poate că era în cealaltă cameră, aşa cum e Alek acum. Poate că era la câțiva mii de kilometri distanță. Un moment în care durerea din piept a devenit atât de intensă încât nu puteați respira. Poate că au început să vă tremure mâinile şi vi le-ați împreunat în jurul vostru, încercând să vă consolați. Poate că ați rămas cu privirea fixată în gol, cu ochii măriți de spaimă, încercând să vă amintiți cum se respiră, dar nu reuşeați.

Nu contează că Alek e chiar aici, la câțiva metri de mine şi că nu o să plece nicăieri fără mine.

— Zhavia! mă sperii.

— Ia puțin vin! o aud ca prin vis pe mătuşa lui Alek şi mama lui Serenity.

Aş zâmbi dacă aş putea, dar atacul de panică e prea aproape ca să-mi permit. Aş înțelege dacă l-aş cunoaşte de mult timp. Aş înțelege dacă aş şti totul despre el. Aş înțelege dacă...

Dar nu am nimic de înțeles.

S-a întâmplat pur şi simplu. În cât? În ultimele douăzeci şi patru de ore? De când nu mai am nicio cale de scăpare? Nu fără o inimă frântă!

Antwan se ridică şi dispare, apoi se întoarce cu Alek care împarte priviri furioase în stânga şi în dreapta până când ajunge în dreptul meu. Serenity se fereşte din calea lui, apoi se lasă pe vine şi mă roteşte cu tot cu scaun spre el.

— Ce i-ați mai spus acum? Serios? Nu era suficient că a terorizat-o mama? se răstește, dar nu la cineva anume.

— Alek! îi șoptesc numele și încerc să zâmbesc ca să-l împiedic să-și mai atace familia.

— Ce ți-au făcut, Zhav?

Ignor întrebarea lui. N-am nicio explicație pentru aproape atacul meu de panică și probabil, deja toți mă cred instabilă și nebună. Ce mai contează?

— Mi-am dat seama că nu pot să trăiesc fără tine, îi zic chiar aici, de față cu toată lumea. M-am panicat puțin, atâta tot.

Îmi vine să mă bag în pământ de rușine, dar privirea lui se îmblânzește și expiră ușurat. O aud pe Serenity oftând adânc, Antwan râde fără încetare, iar mătușa lui Alek își toarnă un pahar cu vin.

— O să beau pentru asta. Mai vrea cineva?

— Sărutați-vă odată!

Asta e Serenity. Nici nu mă așteptam la altceva din partea ei.

— Zhav, serios acum... încep să mă întreb dacă nu cumva îți fac mai mult rău decât bine, îmi zice cu tonul ăla seducător, greu de ignorat.

Mă aplec și îl sărut scurt pe buze.

— Nu ca la grădiniță, pufnește Serenity, iar Alek începe să râdă.

— Te scot de aici, înainte s-o iei razna din cauza familiei mele.

Îl prind de mâna pe care o ține întinsă spre mine

şi mă ridic.

— Ar trebui să-mi cer scuze? întreb încet ca să mă audă doar el.

— Pentru că mă iubeşti? Dacă simți nevoia...

Îmi dau ochii peste cap. Până şi mama lui Alek are un zâmbet sincer întipărit pe buze şi, dacă aş fi ştiut că tot ce trebuia să fac era să fiu nebună, poate că aş fi făcut o scenă în urmă cu o oră, deşi mă îndoiesc că m-ar fi scutit de toate întrebările.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt discuția! îi spun în timp ce urcăm scările.

— Suntem în regulă! I-am spus că o iubesc, am îmbrățişat-o şi i-a trecut. Ascultă, Zhav...

Se opreşte şi se roteşte spre mine care am rămas cu câteva trepte mai jos, dar nu-mi dă drumul la mână. Trebuie să-mi dau capul pe spate ca să-l privesc.

Are o expresie serioasă şi gânditoare.

— M-ai speriat acolo, are vocea calmă, deşi el nu pare a fi deloc aşa.

— Îmi pare rău!

— N-are de ce să îți pară rău.

Coboară treptele care ne separă şi se opreşte pe cea din fața mea.

— Ştiu ce simți, îmi spune înainte să mă ia în brațe.

Sper doar că o să devină mai simplu, nu mai complicat, dar nu îi spun asta.

— Acum putem pleca de aici sau încă vrei să rămâi?

— Putem pleca.

Alexandra

E greu să îmi mai pese și de altceva când sunt cu el.

Cum ar fi destinația.

Sau siguranța inimii mele.

E prea devreme

— Cât de departe suntem de civilizație? îl întreb cu respirația întretăiată.

M-am descălțat acum ceva timp și acum nu fac altceva decât să stau chircită în scaun, cu picioarele îndoite sub mine și cu brațele în jurul abdomenului.

— Câțiva kilometri. Ai de gând să-mi spui de ce gemi o dată la fiecare treișpe secunde?

Strâmb din nas. Îmi aruncă o privire fugitivă și zâmbește, dar nici măcar asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Poți să oprești la o farmacie?

— Nu vrei să opresc la spital? Arăți de parcă ești pe moarte.

De fapt, cu cât se uită mai mult la mine, cu atât îmi dau seama că s-ar putea ca el să fie mai palid decât mine și nu-mi dau seama dacă îl deranjează mormăitul meu constant, dacă e îngrijorat sau dacă se întâmplă ceva și nu vrea să-mi spună. Și nici nu-mi pot scoate din minte conversația pe care am auzit-o între el și mama lui. Și aș vrea să îl întreb, dar nu e un moment prea potrivit.

— Haha! îmi dau ochii peste cap. Aș vrea eu, pufnesc. Și nu pot să cred că m-ai cronometrat!

— Nu ai fost prea vorbăreață. Trebuia să-mi ocup timpul cu ceva. Serios acum! Ce ai pățit?

Crampe. Asta am pățit. Și o senzație îngrozitoare de greață.

— E acea perioadă a lunii, Alek. Te rog, nu mă mai întreba şi altceva!

Își duce degetele în dreptul buzelor şi mimează cum trasează un fermoar imaginar.

— Scuze! Știu că sunt arțăgoasă, bolborosesc.

— M-am obişnuit, flutură din mână de parcă nu e mare lucru.

Încălzirea din scaun mă ajută cât de cât şi încerc să mă concentrez pe versurile melodiilor care se aud de la radio şi mai puțin pe durerea pe care o simt, dar nu e suficient. Am fost atât de idioată încât am plecat de acasă fără pastile. Eram bine, apoi n-am mai fost.

— Douăzeci de kilometri, mă anunță înainte să calce pedala de accelerație şi să se bage în depăşire.

Îmi urcă stomacul în gât şi mi se accentuează senzația de greață.

— Nu fi nebun! îl rog când văd că n-are de gând să încetinească, deşi s-a încadrat din nou pe bandă. Ultimul lucru de care am nevoie e să ne oprească poliția.

— Nu ne opreşte nimeni, se bosumflă de parcă are cinci ani, dar nici prin gând nu-i trece să încetinească.

N-am suficientă energie, aşa că o las baltă. Îmi amintesc acel episod, când încă nu-l cunoşteam prea bine şi am început să ne certăm din cauza lui Malakai. Când n-a mai putut nici să respire, nici să conducă şi a trebuit să oprească. Nici acum nu mi-a explicat ce s-a întâmplat, dar mă gândesc că nu e chiar atât de iresponsabil încât să conducă, dacă ştie că nu e în stare.

Încetineşte când intrăm în oraş şi îşi ia telefonul ca să caute pe Google cea mai apropiată farmacie.

— Vrei să te ajut?

Nu-mi place cum îşi împarte privirea între telefon şi drum.

— Mă descurc.

— Poți să nu mai faci şi altceva atunci când conduci?

Expir zgomotos. Îmi întinde telefonul, privindu-mă amuzat. Îl iau şi încerc să nu fiu foarte îmbufnată când îi explic pe unde să o ia. Din fericire, cred că a încetat să mai bage în seamă toate toanele mele. Ne ia mai mult să ajungem la o farmacie decât i-a luat să parcurgă cei douăzeci de kilometri şi deja sunt cu nervii întinşi la maxim când opreşte. Durerea mă face irascibilă şi ar fi fost de mare ajutor dacă n-ar fi fost o singură farmacie nonstop în oraşul ăsta.

Alek coboară primul şi îmi deschide portiera înainte să apuc măcar să mă încalț.

— Ce faci?

Nu-l vreau în preajma mea când îmi cumpăr absorbante şi calmante. Poate ar trebuie să iau ceva şi pentru nervi, nu doar pentru durere.

— Cred că glumeşti! îşi dă ochii peste cap. Nu mai suntem în liceu, Zhav. Nu mă deranjează.

— Mă deranjează pe mine!

Mă ignoră. Îmi întinde o mână şi l-aş ignora dacă nu mi-ar fi atât de greu să cobor şi să merg. În schimb, îmi strecor degetele printre ale sale şi-l strâng involuntar când simt din nou cum mi se răsuceşte un cuțit în abdomen. Îşi uneşte buzele într-o linie ca să nu înceapă să râdă. Din fericire, se abține şi de la comentarii.

De parcă nu e de ajuns că mă ține de mână printre rafturi, îmi mai și plătește absorbantele și calmantele.

— Mulțumesc! îi spun când mă ajută să urc din nou în mașină.

După ce urcă, mă ajută să-mi închid centura și îmi întinde o sticlă cu apă. Iau trei pastile fără să clipesc, ignorându-i privirea dezaprobatoare.

— Nu vreau să mor, ridic din umeri.

Ai crede că m-am obișnuit până acum, dar în fiecare lună e la fel de rău.

— N-o să mori!

Se întinde peste schimbător și mă sărută pe frunte. Strâmb din nas și scot limba la el, apoi mă descalț și îmi strâng din nou picioarele sub mine.

Închid ochii și îmi permit să ațipesc. Dacă nu ar fi Alek lângă mine, aș spune că sărbătorile astea au fost un un dezastru. Nu reușesc să adorm, ci doar să stau cu ochii închiși, visând la cai verzi pe pereți.

Cuvintele lui Alek îmi răsună și acum în minte și știu că mi le voi aminti toată viața. Aproape că îmi vine să râd cât de ușor m-am panicat ceva mai devreme.

Îmi zic că de acum totul o să fie bine.

— Zhav?

Nu mă zgâlțâie, ci doar își așază mâna pe coapsa mea, strângând ușor.

— Ce s-a întâmplat? întreb fără să deschid ochii.

— Am ajuns, îmi șoptește.

Deschid ochii și arunc o privire pe geam. Ne aflăm în fața unui hotel imens. Nu ca ruina unde ne-am cazat ultima dată, atunci când eram cu Malakai.

Se disting toate literele din nume, iar când îmi dau capul pe spate, observ că toate camerele au balcon şi sunt pe puțin zece etaje.

– Ce facem aici? Te simți rău?

Îmi rotesc privire spre el, panicată.

– Nu! rânjeşte. Ai nevoie să dormi într-un pat, nu chircită pe scaunul ăla.

– Mă simt mai bine! încerc să îl asigur.

– Te cred. Dar tot nu mergem mai departe.

E un drum lung până în San Diego. Ultima dată ne-a luat trei zile să parcurgem drumul, deşi acum suntem cam pe la jumătate, Alek are dreptate.

– Bine! cedez.

– Mă duc să văd dacă au vreo cameră liberă.

Încuviințez şi rămân să-l aştept în maşină. Se întoarce un sfert de oră mai târziu, îmi deschide portiera şi flutură o cartelă prin fața mea. Sunt prea puțin atentă la bucata de plastic. Îi urmăresc cu privirea degetele lungi şi oftez. Cred că nici măcar nu-şi dă seama cât de atent îi studiez fiecare gest.

Jumătate de oră mai târziu, după ce reuşesc să fac un duş şi să mă schimb într-o pereche de pantaloni de yoga şi un tricou pe care l-am împrumutat de la Alek, mă bag în pat şi dau drumul la televizor.

Puținele piese de mobilier fac camera să pară mai mare decât e în realitate. Pereții sunt din cărămidă albă, iar pe cel din fața mea e un panou negru, în care e incorporat televizorul şi câteva rafturi. Corpurile de iluminat oferă căldură spațiului de altfel destul de întunecat. Griul perdelelor şi al mochetei m-a făcut să strâmb din nas încă de când am intrat în cameră, dar

acum că zac în pat şi mă cuprinde somnul, nu prea îmi mai pasă.

Mă întind după telefonul de pe noptieră şi îmi verific mesajele. Am foarte multe de la Ellie. Şi când spun foarte multe, vreau să spun că sunt vreo douăzeci. Îmi dau ochii peste cap. Am vorbit cu ea azi-dimineaţă, dar se pare că am uitat că trebuia să o informez cum decurg lucrurile o dată la maximum patru ore. Mai am un mesaj de la mama şi unul de la Jesse, care mă anunţă că a ajuns bine şi că e linişte şi pace. Eliana îmi transmite salutări. E prea târziu ca să mai răspund, aşa că o las pe mâine.

Şi, chiar dacă aş intenţiona să răspund cuiva, Alek deschide uşa de la baie şi toate gândurile mi se transformă într-o învălmăşeală pe care nu ştiu cum s-o controlez. Îşi trece mâna prin părul ud şi defilează prin faţa mea numai cu un prosop înfăşurat în jurul său.

— Cum te simţi? mă întreabă în timp ce se îndreaptă spre ghiozdanul pe care l-a aruncat pe fotoliul din colţul camerei.

Îmbujorată. Încălzită. Pe moarte.

— Mai bine! reuşesc să nu mă bâlbâi.

Mi-a sărit tot somnul. Acum mi-e doar foarte cald. După ce dispare înapoi în baie, încerc să mă concentrez asupra ecranului din faţa mea. Încep să schimb canalele absentă, în timp ce rânjesc ca o idioată. Când revine, observ dezamăgită că a găsit un tricou şi nişte pantaloni scurţi.

— Pot să mă apropii?

Îşi scoate laptopul din ghiozdan. Nu o să înţeleg niciodată cum poate să îngrămădească atât de multe lucruri într-o chestie relativ mică.

— Poți să încerci.

M-am tolănit pe jumătatea patului și încerc să mă restrâng pe o singură parte. Alek se așază pe marginea patului și își deschide laptopul.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Curioasă, mă mut în spatele său, cu picioarele de o parte și de alta a sa. Nu ajung cu ele pe podea, așa că încep să le bâțâi nerăbdătoare. Îl înconjor cu brațele, înclinându-mi capul pe lângă el, ca să văd ecranul.

— Ce vrei să-mi arăți?

Deschide un folder și începe să-mi arate niște poze. Mă încrunt nedumerită. E un apartament gol, nemobilat. Nu-mi dau seama prin ce zonă ar putea fi, asta în cazul în care e în San Diego, deși peretele exterior de la ceea ce presupun că e sufrageria e doar din sticlă și se văd clădirile de afară.

— Alek?

Își așază o mână peste a mea și își rotește capul, sprijinindu-și bărbia de umăr ca să mă privească.

— Mi-am dat seama că nu mai pot să împart același apartament cu Malakai și Seth, înghite în sec.

Mă ia prin surprindere. Malakai e o parte importantă din viața lui Alek. Știu asta și, dacă la început mă deranja că-l punea mereu pe primul loc, între timp am înțeles de ce o face. Și nu mă deranjează.

— Ești sigur?

— M-am gândit mult la asta, îmi răspunde serios. Nu părea o idee bună la început, dar cred că e singura soluție.

— Singura soluție?

Încuviințează. Eu sunt cea încordată, nu el.

— Malakai e ca un frate pentru mine, Zhav. Şi am fost mereu acolo pentru el. La orice oră, indiferent de ce s-ar fi întâmplat.

— Ştiu asta, şoptesc.

Mai ştiu şi că tot ce îşi dorea erau câteva momente de liniște, în care să nu îşi mai facă griji pentru el. Dar de la asta, la a se muta cu totul mi se pare cale lungă.

— Şi asta nu o să se schimbe, zice hotărât. O să fiu acolo pentru el, doar că nu mai pot să-l pun pe primul loc în viața mea. Şi dacă nu mă mut, nu o să pot niciodată să pun o oarecare distanță între noi.

Mi se formează un gol în stomac. Acolo îşi face culcuş vinovăția.

— Alek, sper că nu e din cauza mea. Ştiu că am spus multe lucruri când eram nervoasă, dar înțeleg relația ta cu Malakai. În plus, am vorbit cu el destul de mult cât timp ai fost plecat şi înțeleg. Nu-ți cere nimeni să faci asta.

Tot trebuia la un moment dat să îi spun că am ținut legătura cu Malakai, aşa că ăsta pare un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Mă bucur că ai vorbit cu el! îmi zâmbeşte sincer. Malakai are nevoie de prieteni şi niciodată nu i-a fost uşor în preajma altor oameni. Sincer să fiu, chiar sunt surprins că te-a acceptat atât de repede. Că ți-a povestit tot ce s-a întâmplat.

Nu mă aşteptam la reacția asta.

— Se simte vinovat, să ştii. Pentru toate lucrurile pe care ți le-a spus.

— Adică pentru toate momentele în care m-a înjurat şi m-a pocnit? Da, ştiu. Cred că nici dacă aş fi avut vreo trei surori nu m-ar fi ținut atât de ocupat.

Îmi întăresc strânsoarea din jurul lui. Trânteşte neglijent ecranul la laptop şi îl aruncă pe pat.

— Şi da, e din cauza ta, dar nu aşa cum crezi tu.

— Nu aşa cum cred eu?

Clipesc dezorientată. Nu prea mai ştiu ce să cred, sincer. Şi am şi renunțat să îmi mai fac scenarii. În final, Alek oricum o să mi le dea peste cap. Am învățat că nu mai are niciun rost să mă agit degeaba şi să-mi imaginez o mulțime de lucruri.

— Nu, clatină din cap. Ştiu că e mult prea repede...

Se opreşte în mijlocul propoziției. Cred că ochii mei măriți îl obligă să ia o pauză. Mă deştept dintr-odată şi încep să-mi dau seama unde vrea să ajungă cu discuția asta.

— Alek...

Inima mea nebună începe să bată entuziasmată, deşi nu e cazul.

— Zhav, ascultă-mă!

L-aş asculta şi dacă nu şi-ar folosi vocea joasă şi seducătoare. Expir încet, încercând să mă calmez.

— Te ascult.

— Ştiu că e mult prea repede, repetă calm. Nu spun că trebuie să te muți cu mine imediat ce ne întoarcem, bine? Vreau doar să ştii că e o opțiune, în cazul în care vrei să o iei în calcul şi îți dai seama că nu poți să stai departe de mine.

Ar trebui să zâmbesc, dar nu pot. Dacă îmi dau seama că nu pot să stau departe de el? Deja ştiu asta. Nu mai am nevoie de nicio confirmare. Îl cunosc de mai puțin de un an şi ori am stagnat câteva luni, certându-ne,

ori în două zile mi-a pus pe deget un inel care implică o mulțime de promisiuni și aproape îmi cere să mă mut cu el. Relația asta e oricum, dar nu normală.

Și nu eu sunt cea care i-a spus mai devreme că nu poate să trăiască fără el? Așa că de ce mă mir?

— Deja știu că nu pot să stau departe de tine, zâmbesc. Doar că e... e mult prea repede, Alek.

— Știu, e tot ce spune. Doar... gândește-te la asta, bine?

— Bine! O să mă gândesc.

— Nu prea mult, Zhav.

Nu prea mult? Ce vrea să însemne asta? Nu apuc să-l întreb. În secunda următoare sunt cu spatele lipit de saltea, iar Alek e deasupra mea și mă împiedică să vorbesc. Degetele de la picioare mi se arcuiesc involuntar în secunda în care limba lui îmi alunecă peste buză, apoi se strecoară înăuntru și se întâlnește cu a mea. O mână i se odihnește pe coapsa mea, în timp ce în cealaltă își sprijină greutatea, cu cotul îndoit lângă capul meu. Am încetat de mult să mai stau cuminte în preajma lui, iar mâinile mele acum îi explorează gâtul, spatele, se pierd în părul lui brunet și se opresc cu degetele încleștate în brațele sale.

Dumnezeule!

Mă scurg pe saltea.

Credeam că e prea devreme să ne mutăm împreună? Nu mai contează! Nu e prea devreme! Și, chiar dacă e, se pare că sunt dispusă să risc totul.

Sărutul se oprește brusc.

De ce te-ai oprit, Alek? Nu te opri!

Mă priveşte cu o sprânceană arcuită şi un zâmbet larg.

— Ți-am comandat mâncare, îmi explică de ce s-a oprit atât de brusc.

Aud şi eu bătaia din uşă. Nu mă mai miră că nu mai aud şi că nu mai sunt atentă la nimic în jurul meu când buzele lui mă ating.

Nu ştiu când a comandat mâncare. Se ridică şi se îndreaptă spre uşă. Îmi acopăr fața în mâini, încercând să mă adun.

I-am promis că o să mă gândesc la asta, dar mă tem că ăsta e singurul lucru la care mă mai pot gândi acum.

E prea devreme?!

N-am nimic de pierdut!

E prea devreme?!

Acasă

— Credeam că nu vrei să te muți cu Alek.

Malakai rânjește pe sub mustăți. Stă relaxat pe canapeaua din fața mea, cu un picior sprijinit deasupra celuilalt și cu mâna odihnită pe gleznă.

— Mai vrei cafea? încerc să schimb subiectul. Poate ți-e foame? Aș putea să îți gătesc ceva, continui. Am găsit o rețetă...

— Zhavia! mă întrerupe, folosind tonul ăla jos pe care-l urăsc din tot sufletul.

Nu e mustrător, dar e calm și ademenitor și deja știu că în următoarele cinci minute o să încep să vorbesc mai ceva ca o moară stricată. O să-i răspund la toate întrebările și o să-i spun toate temerile mele.

Malakai nu mai e doar prietenul lui Alek. Ellie nu ar fi prea încântată să audă asta, dar cred că a devenit, într-un oarecare moment, cel mai bun prieten al meu. Nu știu când a fost acel moment. Dacă atunci când Alek era plecat și am continuat să vorbim. Dacă nu cumva a fost înainte, chiar atunci când a plecat Alek și a venit să stea cu mine, povestindu-mi despre Hannah. Chiar nu știu și nici măcar nu cred că mai are vreo importanță.

— Da?

— La un moment dat tot o să trebuiască să vorbim despre asta.

Prind un colț de la pătură între degete și încep să îl răsucesc.

— Mh... Nu cred că e necesar.

Iar râânjește de parcă știe ceva ce eu nu știu. Îmi dau ochii peste cap, apoi îmi umflu obrajii cu aer.

— Bine! cedez. Vorbim. Ce vrei să știi?

Își încrucișează brațele la piept, întinzându-și picioarele pe măsuța de cafea din fața lui. Poate că Alek s-a mutat, însă asta nu înseamnă că a tăiat orice legătură cu Malakai. Nici nu voiam să o facă. Dumnezeule, speram din tot sufletul să nu o facă. Niciunul dintre noi nu știa cum avea Malakai să reacționeze, dar ne-a luat pe amândoi prin surprindere. Răspunsul său a fost că era și cazul. Acum stăm amândoi într-un apartament în care niciunul dintre noi nu locuiește - al lui Alek. Și ne simțim ca la noi acasă, din moment ce eu petrec mai mult timp aici decât acolo unde stau. Iar Malakai mai trece pe aici din când în când.

— Hai să începem cu motivul pentru care încă mai plăteşti chirie dincolo, îmi zice relaxat.

Îi înțeleg punctul de vedere. Chiar îl înțeleg, dar...

— Pentru că nu vreau să ne mișcăm prea repede. Nu știu. E... prea mult, prea repede.

— Chiar simți asta?

Altă întrebare bună. Țin la el, dar așa îl urăsc uneori!

— Nu, nu simt asta. Simt că asta ar simți mama dacă i-aș spune că vreau să mă mut împreună cu Alek. Simt că Ellie nu ar fi deloc fericită și s-ar simți abandonată. Simt că...

— Ce simți tu? mă întrerupe.

Înghit în sec.

— Simt că trebuia să mă fi mutat acum două luni, chiar după sărbători, când am umblat cu Alek să-şi aleagă perdelele potrivite, covoare care să se asorteze cu camerele, pufnesc. Toate lucrurile alea mărunte... nu s-au simțit ciudat, ştii? De parcă nu o făceam doar pentru el.

A fost amuzant, dar nu mai vreau să trec vreodată prin asta. Alek se mulțumea cu orice, fără să îi pese. Eu am fost cea care a strâmbat din nas aproape la orice. Nu se asorta nimic, nu găseam seturile şi tacâmurile potrivite. O întreagă bătaie de cap şi chiar sper să nu mai trec prin asta prea curând. Sau vreodată.

— Eşti pe jumătate mutată. Singurul lucru pe care mai trebuie să-l faci e să încetezi să mai plăteşti chirie dincolo şi să îți aduci şi puținele lucruri care ți-au mai rămas.

Într-un fel, are dreptate. E suficient să arunc o privire în jurul meu ca să-mi dau seama că sunt ca şi mutată aici. Am haine în dulap, cosmetice în baie, cursuri împrăştiate pe birou.

— Dacă Alek nu-şi doreşte asta cu adevărat?

E ultimul as pe care aş mai putea să-l scot din mânecă acum. Oricum e o mână pierzătoare, dar nu am nimic de pierdut dacă încerc.

Malakai începe să râdă.

Când îl văd aşa, mi-e greu să mi-l imaginez în momentele alea în care nu mai e el însuşi. Când nu-şi mai poate controla sentimentele şi lumea încetează să mai fie colorată şi e ori albă ori neagră. Mi-e pur şi simplu imposibil.

— Zhavia, ți-a pus un inel pe deget!

— Nu e un inel de logodnă, protestez fără vlagă.

— Da, da! De parcă cineva vă mai înghite minciunile.

— Chiar nu e, repet pentru a nu știu câta oară.

Toată lumea are impresia că sunt logodită. Colegii mei cred că în curând o să mă căsătoresc cu tipul ăla înspăimântător care mă așteaptă mereu când ies de la cursuri. Ellie deja ne-a găsit nume la copii. Marek mă tot întreabă de data nunții. Nu știu de când a devenit ăsta cel mai important eveniment din viața mea. Din fericire pentru mine, am reușit să nu îmi pierd mințile și să-mi continui viața. Încă vreau să termin facultatea, să-mi găsesc un serviciu, să...

— Poate nu e, îmi întrerupe Malakai șirul gândurilor. Dar Alek nu ți l-ar fi dat niciodată dacă nu se gândea că acolo o să ajungeți, Zhavia.

Îl privesc surprinsă. E prima dată când Malakai spune asta și chiar am mai avut discuția asta de câteva ori – despre inelul meu care nu e unul de logodnă.

— Nu știu dacă se gândea la asta, îl contrazic. Cred că amândoi am riscat mult, Kai. N-aveam de unde să știm dacă lucrurile aveau să funcționeze sau nu.

Și Doamne, chiar au funcționat. Nicio ceartă, nimic. Alek nici măcar nu se apropie de alcool. Nu se mai eschivează – aproape niciodată. Încă mai sunt unele lucruri care-l transformă într-o pacoste, dar nu contează.

— Dacă Alek nu credea în voi, Zhavia, n-ar fi făcut asta. Îl cunosc de mult prea mult timp ca să nu știu cum funcționează mintea lui.

Eu încă mai încerc să îmi dau seama de asta. Bine că Malakai nu mă urăște și-mi explică și mie căile încurcate ale lui Alek.

— Poate că ai şi tu dreptatea ta, ridic din umeri.

Malakai pufneşte. Nu e fericit de direcția în care a luat-o discuția noastră.

— Ce-ar fi să înlocuieşti poate cu sigur? accentuează cuvintele, amuzat.

— Sigur ai dreptatea ta! reformulez. Dar nu poți să spui că eu nu am.

— Nu văd nicio logică în ce mi-ai spus. Nu mi-ai dat efectiv niciun motiv pentru care nu vrei să te muți. Unul care să te implice pe tine direct, nu pe mama ta, pe Ellie, pe vecinul de la etajul trei.

Pentru că nu am niciun motiv. De aia nu am putut să îi ofer unul.

— O să mă mai gândesc la asta. Bine?

Îşi uneşte buzele într-o linie subțire.

— Poate că soluția la toate problemele tale ar fi să gândeşti mai puțin şi să faci ce simți. Cum sună asta?

— Groaznic!

Mint. Sună ca ceva ce... ar trebui să fac. Malakai are dreptate. Nu am niciun motiv care să mă implice direct pe mine şi nu pe cei din jurul meu. Poate că ar trebui să învăț câte ceva de la Jesse, care se căsătoreşte luna asta.

— Văd că mai porți şi inelul celălalt.

— O, Doamne! pufnesc. Nu o să vorbim despre asta, Malakai!

— Mbine! se bosumflă ca un copil, dar măcar o lasă baltă.

N-am făcut sex. Ştiu că asta e întrebarea care-i stă pe vârful limbii şi din cauza căreia trebuie să o muşte,

ca să nu o rostească. Abia se mai poate abține, dar o să îi treacă.

— Cum a fost la întâlnire?

Zâmbesc inocent, intrând în jocul lui cu întrebări care mai de care mai inconfortabile. Dacă asta vrea, asta o să primească. A pomenit ceva săptămâna trecută cum că are de gând să iasă la o întâlnire cu o tipă pe care a cunoscut-o nu-mi amintesc unde.

Își trece mâna prin păr, iar în secunda următoare se ridică de pe canapea și se îndreaptă spre bucătărie.

— Unde pleci? râd. Credeam că avem o conversație!

— Despre tine și Alek, mormăie. Nu despre mine!

Pufnesc iritată. Îmi feresc pătura pe umeri și mă ridic, urmându-l în bucătărie. Nu mă surprinde că deja e la frigider.

— Ți-e foame?

Fața îi e ascunsă după ușa frigiderului, așa că nu-mi dau seama dacă schițează vreun gest.

— Kai?

Închide ușa de la frigider fără să ia nimic și se așază înfrânt pe un scaun. Oricum aveam de gând să fac ceva de mâncare, așa că nu mă deranjează s-o fac mai repede.

— N-am fost, îl aud bolborosind.

Expir zgomotos. O parte din mine se aștepta deja la răspunsul ăsta, dar tot mai speram că măcar de data asta avea să fie ceva diferit.

— Ai lăsat-o baltă? Serios?!

Ridică din umeri.

– Sper că nu te apuci să-mi gătești, Zhavia. Nu mi-e foame.

– Vrei un ceai?

Încuviințează, oferindu-mi o șansă să mă gândesc la ce ar trebui să spun. Dacă ar trebui să spun ceva. Probabil că nu, dar o s-o fac oricum. Nu el e cel care mi-a spus că ar trebui să mai fac din când în când ce simt? Ei bine, nu cred că se gândea că se va întoarce împotriva lui. Rămâne tăcut în timp ce aștept să fiarbă apa, iar singurul sunet care se aude e cel de la fierbător. Până când începe și frigiderul. Nu mă deranjează tăcerea dintre noi, dar mă deranjează că evident are prea multe gânduri care-l omoară și nu vrea să le împărtășească. Și poate că nu vrea să vorbească despre asta cu mine, dar cred că ar trebui să o facă măcar cu Alek.

– Kai! sparg tăcerea dintre noi când îi întind cana cu ceai.

– Da?

Continuă să își sprijine fruntea în palmă.

– Înțeleg dacă nu vrei să vorbești despre asta, șoptesc.

– Nu, Zhavia! se răstește la mine, ridicându-și privirea. Nu vreau să vorbesc despre asta și în niciun caz nu vreau să vorbesc cu tine despre asta, accentuează.

Înghit în sec, încercând să nu mă panichez. Are o expresie impenetrabilă pe care n-am văzut-o niciodată la el.

– Bine!

Încerc să fiu calmă, dar vocea îmi trădează spaima. Malakai nu pare să observe asta.

A. Stephanie

— Bine? Asta e tot ce ai de zis? Bine?

Mă încrunt nedumerită.

— Ce altceva ar trebui să spun?

— Nu pot să merg la nicio întâlnire, Zhavia! Nu e bine. N-o să fie niciodată bine pentru că nu o să pot să o uit niciodată pe Anna. Şi nici Alek nu o să poată.

Nu e Malakai. E... Malakai, dar alt Malakai. O, nu se poate întâmpla asta! Nu acum. Încerc din răsputeri să-mi amintesc ce mi-a spus Alek despre crizele lui Malakai. Despre ce ar trebui să fac sau să spun, dar mintea mi-e goală şi tot ce simt e spaimă.

— În comparație cu Alek, eu nu pot să-mi pierd timpul cu o ipocrită care poartă un inel de castitate. Mă bucur pentru el. Serios1 Se pare că reuşeşti să-l ții oarecum ocupat, dar ce crezi că o să se întâmple după ce cedezi şi ți-o tragi cu el? Crezi că o să te pună pe un piedestal şi o să se însoare cu tine?

Aş vrea să cred că nu vorbeşte serios, dar nu l-am văzut niciodată atât de nervos, exceptând episodul ăla pe care l-a avut în maşină, atunci când abia ne cunoscusem. Însă Alek era acolo. Iar el ştie cum să se descurce cu Malakai în situațiile astea. Probabil, şi Anna ştia. Dar eu, ce naiba aş putea să fac? Mă priveşte furios, aşteptând un răspuns din partea mea, doar că nu există un răspuns corect la întrebarea lui. Deja ştiu asta. Orice aş spune, doar ar înrăutăți lucrurile, aşa că prefer să tac.

Nu vorbeşte serios.

Nu e Malakai pe care-l cunosc eu.

Nu mi-a mai rămas niciun pic de aer în plămâni, iar acum nu pot să mai inspir. Îmi simt inima bătând anormal de repede şi încerc să nu plâng. Pentru că nu vorbeşte serios.

Se ridică brusc. Mă forțez să mă dau câțiva pași înapoi, departe din calea lui, dar am impresia că nu reușesc să mă mișc deloc. Îl văd când ia cana și conștientizez că zboară pe lângă mine, făcându-se țăndări în peretele din spatele meu, dar rămân împietrită.

– Ai dreptate! reușesc să vorbesc, amintindu-mi că Alek nu a încercat să-l contrazică atunci.

Din contră, a fost de acord cu tot ce a spus până când, în cele din urmă, s-a calmat.

– Ne pierdem timpul unul cu celălalt! îmi încleștez maxilarul.

Mi-e greu să rostesc cuvintele. Mă doare inima. Dar ce altă opțiune am?

Hannah. Cumva, toată discuția asta are legătură cu Hannah, așa că acolo trebuie să mă îndrept.

– Crezi că a uitat-o pe Hannah? Nu, Malakai. Te înșeli. N-o s-o uite niciodată și nici nu cred că vrea. Își pierde timpul cu mine... Încearcă doar să-și țină mintea ocupată, ca să nu se mai gândească la pierdere, la durere, la nimic.

Mi se frânge inima în mii de bucățele. Lacrimile deja îmi încețoșează vederea, dar n-am de gând să le las să cadă. Îmi țin ochii larg deschiși spre o persoană pe care credeam că o cunosc. Știu că... știu că nu e vina lui. Știu că nu vrea asta. Însă asta nu înseamnă că doare mai puțin.

– Nu, n-o să o uit niciodată! clatină din cap.

Nu mai vorbește cu mine. Nici despre Alek. Ce naiba se întâmplă?

– Sau asta îmi tot repet, continuă. Mi se pare că... că încep să o uit. Jur că nu vreau, dar se întâmplă și

nu știu cum dracu' să opresc asta. Nu-mi mai amintesc parfumul ei. Mi se pare că încep să îi uit sunetul vocii...

Oricât mi-ar fi de greu, trebuie să-mi amintesc că Malakai e prietenul meu. Nu contează ce a spus în ultimele minute și nu contează că mi-a frânt inima. Tot ce contează e să își revină.

— E în regulă, Malakai!

Fac un pas spre el, deși poate că nu e cea mai inspirată idee. Se plimbă de nebun prin bucătărie, iar eu încă oscilez între a mă apropia sau nu. Scot telefonul din buzunarul de la spate și îi dau un mesaj lui Alek înainte ca Malakai să înceapă să arunce cu altceva pe lângă capul meu. Nu știu ce altceva să fac.

Kai e la noi și nu e bine. Cred că ar trebui să vii acasă.

Îmi strecor telefonul la loc în buzunar. Decid că e mai bine să risc. Nu-l pot lăsa așa.

— Kai, îi șoptesc, făcând pași mici spre el. Ascultă-mă... Hei...

Îl ating ușor pe umăr. Nu știu ce naiba e în mintea mea. Habar nu am cum o să reacționeze. Ar trebui să îl aștept pe Alek.

— E normal, Kai! Asta-i problema cu amintirile, nu e vina ta. În timp, începi să nu îți mai amintești cele mai banale lucruri. Parfumul ei, sunetul vocii, nuanța exactă a ochilor ei, dar nu e nimic în neregulă cu asta. Amintirile se distorsionează în timp... dar asta nu înseamnă că o uiți pe ea, înțelegi?

Își fixează privirea asupra mea. Respiră sacadat și nu pare deloc stăpân pe sine.

— Dacă o să întâlnești parfumul ăla la o altă persoană, o să îl recunoști dintr-o mie. O să fii uimit de cât de multe lucruri o să îți amintești. Poate o să vezi ceva

şi o să te gândeşti că nuanţa aia s-ar fi asortat cu ochii ei, deşi nu îţi aminteşti exact culoarea. Ce încerc să îţi explic e că nu o uiţi, Malakai. E modul în care mintea noastră ne protejează la un moment dat de durere, dându-ne de înţeles că suntem pregătiţi să trecem mai departe. Eu nu mai reuşesc să-mi amintesc nici măcar zâmbetul surorii mele. Ştiu că era puţin strâmb şi era mereu complexată de asta, dar dacă încerc să-mi amintesc, nu pot să o văd zâmbind efectiv. Dar asta nu înseamnă că am uitat-o, clatin din cap. S-ar putea ca mâine să văd pe cineva zâmbind la fel şi o să-mi zic că zâmbeşte exact cum o făcea Rylee. Pentru că ştiu. În sinea mea, ştiu. Amintirile rămân acolo, dar le blocăm la un moment dat când devin prea greu de suportat.

Încuviinţează, coborându-şi privirea în pământ.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui, expiră încet.

Îmi permit să răsuflu uşurată.

— Bun! Şi nu e nimic greşit dacă vrei să treci mai departe, Kai. Mergi la o întâlnire. Două. Trei. Mai devreme sau mai târziu, cineva o să te surprindă. Cred că şi Hannah şi-ar dori să fii fericit.

— Poate nu azi sau mâine, dar poate cândva...

Cândva sună mai bine decât niciodată. Se aşază pe scaun şi îşi freacă faţa derutat. Încă nu pare a fi complet stăpân pe sine, dar nici nu cred că mai reprezintă vreun risc.

Mă lipesc cu spatele de frigider. Tremur din toate încheieturile. Încerc să respir încet, să mă calmez şi să nu îl scot afară. Cred că sunt cele mai lungi douăzeci de minute din viaţa mea, în care niciunul nu vorbeşte, iar liniştea e prea mult de îndurat.

— Îmi pare rău pentru ce am spus, Zhavia! N-am vrut să te fac ipocrită... şi nici nu cred că Alek încearcă

doar să se culce cu tine, de parcă ar fi o provocare, oftează sacadat.

Ştiu. Mă doare şi nu sunt nici pe departe bine, dar ştiu.

— Ce i-ai spus?

Mi se scurge tot sângele din obraji. Malakai îşi ridică privirea spre uşa bucătăriei, dar eu trebuie să-mi rotesc capul şi nu sunt pregătită să dau ochii cu Alek. Îmi dau seama după vocea lui furioasă că e la câteva fracțiuni distanță de a sări la Malakai. Ştiu că nu o face tocmai din cauza asta... că e vorba de Malakai. Dacă era vorba de altcineva, nu mai stătea la discuții înainte.

Ziua asta devine din ce în ce mai bună.

Îmi şterg lacrimile înainte să mă întorc spre el. Nu vreau să mă mai vadă şi plângând.

— Repetă, Malakai!

Îmi fac curaj să mă rotesc spre el. Privirea i se mai îmblânzeşte când dă ochii cu mine, dar tot îi zvâcneşte maxilarul şi îşi ține mâinile strânse în pumni. Malakai se ridică de pe scaun.

— Dă-mi una şi gata, bine?

Clatin din cap frustrată, rugându-l pe Alek să nu-i asculte prostiile.

— Nu cred că de data asta mai scapi cu atât.

— Bine! pufneşte Malakai. Atunci dă cu maşina peste mine. N-o să mă feresc.

— Încetați! strig, făcând câțiva paşi în față.

Îmi mut privirea de la unul la altul. Amândoi mă privesc surprinşi, de parcă ar fi uitat de prezența mea. Cam ironic, ținând cont de faptul că mă aflu fix între ei acum.

— Trebuie să încetați amândoi, odată pentru totdeauna! mă răstesc. Am înțeles. Ați iubit-o pe Anna. Amândoi! mă răstesc la Alek când îmi dau seama că e pe cale să protesteze. Cât au trecut? Trei ani? întreb fără să aştept vreun răspuns din partea lor, apoi continui: poate că trei ani nu sunt suficienți. Poate că nici zece nu o să fie! Dar pe tine, zic şi îl privesc pe Alek, moartea ei te-a făcut să renunți la tot. Ai devenit alcoolic, pentru numele lui Dumnezeu! Abia mai erai om! Iar tu, mă întorc furioasă spre Malakai, pari că eşti bine, dar, de fapt, eşti departe de aşa ceva. Nici nu încerci să treci peste! Credeam că eşti prietenul meu, ca mai apoi să-mi spui cu prima ocazie că sunt o ipocrită cu care Alek îşi pierde vremea aiurea, ca să nu se mai gândească la Anna.

Privirea lui Alek se întunecă, dar sunt prea furioasă ca să mă opresc.

— Vă înțeleg! mi se frânge vocea. Sau încerc din răsputeri să o fac, dar m-am săturat. Dacă mai aveți de împărțit ceva din cauza Annei, faceți-o acum, vă rog! Vreți să vă luați la bătaie? N-aveți decât! flutur din mână, ferindu-mă din fața lor, însă niciunul nu se urneşte.

Îmi şterg lacrimile cu mâneca puloverului.

— Sunt chiar aici, mă smiorcăi. Şi m-am săturat să stau ca pe ace în preajma voastră, întrebându-mă ce-o să se întâmple data viitoare când unul dintre voi e într-o pasă proastă şi îşi aduce aminte de Anna. Când o să fiu comparată cu Anna. Când...

Mi se frânge vocea.

— Ştim că eşti aici, spun amândoi în acelaşi timp.

Măcar nu sunt invizibilă. Tot e ceva. Îmi frec fruntea cu palmele, ametită din cauza furiei.

— De fapt, Zhavia, cred că era să mi-o iau din cauză că te-am rănit, nu din cauza Annei.

Se apropie amândoi de mine, mult mai calmi.

— Iar fraierul a spus că n-o să se ferească pentru că ştie că o merită, îl completează Alek.

— Ştiu că am adus-o pe Anna în discuție, începe Malakai. Am spus că Alek îşi ține mintea ocupată cu tine ca să reuşească să o uite, dar... Ştiu că nu e nici pe departe o scuză, dar nu vorbeam serios. Ştiu că Alek te...

— Eşti cretin? se răsteşte Alek şi nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată atât de nervos.

Alek mă... ce? Mă ia amețeala.

Simt nevoia să mă feresc din calea lor, dar nu vreau să sară unul la altul, aşa că de data asta o să-mi las temerile la o parte.

— Ştiu că vorbeşti o mulțime de rahaturi pe care nu le crezi, dar termină naibii!

Lui Malakai i s-a scurs tot sângele din obraji, dar îi joacă un zâmbet pe buze, în ciuda faptului că e un moment foarte nepotrivit.

— Am spus că îmi pare rău!

— Şi o să-i mai spui de zece ori dacă e nevoie!

— Alek! oftez. Nu-i nevoie! Ştiu că îi pare rău şi că nu vorbea serios.

— Asta nu-l face mai puțin idiot.

Alek zâmbeşte şi e suficient ca să-mi dau seama că lucrurile sunt pe cale să revină la normal.

— Alek! îi zâmbesc la rândul meu. Gata!

Strâmbă din nas, apoi pufneşte ca un copil nemulțumit.

– Am nevoie să-mi promiteți ceva, îmi rotesc privirea de la unul la altul.

– Știi că fac orice pentru tine, Alek mă prinde de încheietură, lipindu-mă de el.

Nu mă păcălește cu rânjetul lui de milioane.

– Ești cea mai bună prietenă a mea, Zhavia. Fac orice pentru tine, mă asigură Malakai.

Urmează alte câteva secunde în care se omoară din priviri. Mă pufnește râsul.

– Am nevoie să-mi promiteți că nu o să mai săriți niciodată unul la altul din cauza mea.

Alek înghite în sec și își ridică mâna, frecându-și fruntea cu două degete.

– Îmi ceri cam mult, Zhavia. Nu pot să promit că data viitoare când o iau razna...

Mă rotesc spre Malakai, aruncându-i o privire ucigătoare. Cuvintele par să îi rămână în gât.

– Nu pot, Zhav. Dacă te mai rănește vreodată...

Alek doar pune paie pe foc.

– Mi-ați spus că faceți orice pentru mine! mă răstesc. Asta vreau să faceți!

Vreun minut, am impresia că niciunul nu o să cedeze. Pentru că Malakai nu poate face o promisiune știind că nu se poate controla mereu, iar Alek... ei bine, el e doar prea orgolios. N-are nicio scuză.

– Bine! Promit că o să încerc să mă controlez.

Nu mă mai miră faptul că Malakai cedează primul.

– Bine! mârâie și Alek.

Mă doare gâtul de la cât mi-am întors privirea între ei.

— Promite-mi! îl rog.

— Promit! zice cu o expresie posomorâtă. Acum poate să plece?

Clatin din cap. Oricât de mult mi-a fost dor de Alek - deşi l-am văzut azi-dimineaţă -, şi oricât de mult îmi doresc să fim doar noi, nu acum.

— Nu pleacă nimeni, îi asigur pe amândoi. Plănuiam să fac ceva de mâncare, dar m-aţi enervat, aşa că o să mă scoateţi în oraş. Şi o să vă comportaţi frumos.

Îmi încrucişez braţele în sân şi bat nerăbdătoare din picior.

— Da, doamnă! rânjeşte Alek.

— O să fie doamnă când o să faci ceva în privinţa asta, râde Malakai. Până atunci, cred că formula corectă e: *da, domnişoară!*

— Cred că formula corectă e: *ia mai du-te naibii de cretin!* îi răspunde Alek în timp ce mă prinde de talie, trăgându-mă lângă el. Chiar trebuie să îl luăm cu noi? şopteşte deasupra buzelor mele.

Încuviinţez. Mi s-au blocat şi mie cuvintele în gât. Îşi lipeşte buzele de ale mele, sărutându-mă scurt.

— O să... o să vă aştept la... uşă, îl aud mormăind pe Malakai şi presupun că iese din bucătărie.

Nu sunt sigură. Mi-am închis ochii din momentul în care respiraţia lui Alek era prea aproape de buzele mele.

— Eşti bine, Zhav?

Îl privesc cu ochii deschişi doar pe jumătate.

— Ai putea să mă săruți și să lași pălăvrăgeala pe mai încolo?

Alek se uită în jos la mine, pe sub sprâncenele ridicate, iar culoarea irisurilor sale bate în verde azi. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum cu privirea lui zguduitoare, dar tot sunt luată prin surprindere. Mă furnică toată pielea, iar inima mi-o ia razna. A lui continuă să bată regulat sub palma mea, deși nu-mi amintesc când mi-am lipit mâinile de pieptul său. Colțurile buzelor i se ridică încet, o mână e lipită de obrazul meu, mângâindu-l cu degetul mare, iar cealaltă e încolăcită în jurul meu. Își lipește buzele de ale mele, răbdător, tandru și neașteptat. Dintr-odată, nu mă mai pot concentra la nimic altceva. Ochii mi se închid din reflex, iar mâinile mi se ridică, împreunându-se după gâtul lui.

Sărutul lui se adâncește, convingându-mi buzele să se deschidă. Gem involuntar când limba lui o întâlnește pe a mea, copleșită de toate senzațiile pe care le stârnește în mine și cu care nu știu când sau dacă mă voi obișnui. Alek are un talent aparte de a transforma într-o secundă un sărut dulce și inocent într-unul pasional care-mi înmoaie picioarele și mă face să mă las moale în brațele lui. Un sunet jos îi părăsește gâtul pe măsură ce încerc să țin ritmul cu el.

Știu unde o să ajungem și mai știu că exact asta s-ar putea să îi fie intenția, ținând cont de faptul că încă e nervos pe Malakai. N-am făcut sex... încă. Dar nici n-a mai existat vreo limită între noi și-am ajuns să fim extrem de familiari unul cu celălalt în ultima perioadă.

Deși am nevoie de fiecare gram de voință, reușesc să îmi dezlipesc buzele de ale lui.

— Ar trebui să mergem, îi zâmbesc.

— Sau nu?

Strâmbă din nas, făcându-mă să-mi dau ochii peste cap.

— E prietenul tău, îi spun, luându-i obrajii în palme. De fapt, mă corectez, e prietenul nostru. Știu că nu e perfect și că sunt unele lucruri pe care nu le poate controla, dar nu contează.

— Contează, Zhav. Când ajunge să te rănească și... ce dracu' s-a întâmplat acolo?

Își mută privirea spre peretele în care Malakai a izbit cana cu ceai.

— Nimic! îi șoptesc, întorcându-i capul. Nu s-a întâmplat nimic acolo.

— Zhav...

— Alek...

— Bine! cedează. De data asta facem cum vrei tu. Dar dacă mai începe vreodată cu rahaturile lui obișnuite...

— Nu o să te mai chem, pufnesc. Simplu!

— Nu o să ce? își arcuiește o sprânceană. Ai impresia că după criza lui de azi mai rămâi singură cu el?

Îmi încleștez maxilarul.

— Nu mă forța să spun lucruri pe care o să le regret mai târziu, îl rog.

— Cum ar fi?

Îmi unesc buzele într-o linie subțire. Cum ar fi faptul că nu poate nimeni să decidă pentru mine. Că nu mai am cinci ani.

— Te rog! oftez.

Își închide ochii pentru câteva secunde.

– Ai dreptate! încuviințează, sărutându-mă pe frunte. Îmi pare rău!

Îmi lipesc palma de fruntea lui.

– Nu, n-ai febră! constat uimită.

Alek râde scurt.

– Vorbeam serios. Chiar îmi pare rău! Doar că tu eşti pe primul loc în viața mea, Zhav. Nu Malakai.

– Nu e o competiție, îl asigur. Şi nu te pune nimeni să alegi între noi.

– Ştiu, își trece o mână prin păr, obosit. Exact asta nu voiam să se întâmple. De asta m-am mutat.

Îl prind de încheieturi înainte să-şi răvăşească părul complet.

– Nu! îl privesc în ochi. Te-ai mutat pentru că aveai nevoie de spațiu, iar noi nu prea ți l-am oferit în ultima vreme. Poate că am stat prea mult...

– Credeam că nu vrei să spui lucruri pe care să le regreți mai târziu? mă întrerupe.

– A fost şi vina mea, să ştii. L-am întrebat cum a decurs întâlnirea şi dacă voia să vorbească despre asta. N-a fost cea mai inspirată idee.

– Nu încerca să iei vina asupra ta.

– Nu o iau. Spun doar că nu e numai vina lui, atâta tot.

– Mh... sigur! Nu mai stai singură cu el.

Îi eliberez încheieturile ca să-mi strâng mâinile în pumni. Încep să văd prea multe culori în fața ochilor.

— Nu o să ne comportăm cu el de parcă are cinci ani.

— E instabil, Zhav!

— E prietenul nostru!

— Are dreptate, Zhavia!

Îmi strâng ochii cu putere, apoi îi arunc lui Alek o privire ucigătoare. Seara asta decurge din ce în ce mai bine.

— Chiar sunt instabil, şopteşte Malakai, sprijinindu-se de uşa de la bucătărie.

Alek se roteşte spre el, dar nu îl întrerupe.

— Şi nu, continuă Malakai, adresându-i-se. Nu am încetat să-mi iau pastilele. Şi da, mă duc la terapie regulat. Dar înțeleg de ce nu mă vrei în preajma voastră.

Mi se frânge inima.

— N-a spus asta, încerc să-i iau apărarea lui Alek.

— E în regulă, Zhavia! Are dreptate! Cred că mai am nişte probleme de rezolvat, apoi poate o să pot să fiu prietenul pe care îl meriți.

— Kai...

E prea târziu. Malakai se roteşte pe călcâie şi pleacă. Dau să merg după el, însă Alek îşi încleştează degetele în jurul încheieturii mele, oprindu-mă.

— Lasă-l!

— Nu! Cum poți să...

— Zhav...

Încerc să mă smucesc, dar Alek nici măcar nu se clinteşte. Sfârşesc prin a-mi lăsa mâna moale. Nu pot să

îl las pe Malakai să plece aşa, pur şi simplu, cu impresia că Alek nu îl vrea aici.

— Ce naiba te-a apucat? mă răstesc la el.

— O parte din el nu poate să accepte ideea că sunt fericit cu tine, îmi explică cu vocea frântă. Că după ani şi ani, am parte în sfârşit de linişte şi nu mai am coşmaruri care implică moartea Annei. Că nu mă mai învinovățesc pentru moartea ei. Că am trecut de perioada aia în care mă trezeam în mijlocul nopții şi începeam să beau până când eram atât de amorțit, încât uitam să mă mai urăsc pentru câteva ore. Şi da, Zhav... Cred că o parte din el nu se împacă prea bine cu ideea asta.

Îmi eliberează mâna. O ridic ca să îmi şterg lacrimile şi mi-aş dori să am şi ceva la îndemână să-mi lipesc inima care iar s-a frânt.

— Te iubesc, Zhav!

Tocmai mi-a spus că mă iubeşte. Tocmai mi-a spus că mă iubeşte?!

— Iar Malakai are nevoie de timp să accepte asta.

Mă iubeşte?!

Mă apropii de masă, sprijinindu-mă cu mâinile de ea. Mi s-a golit mintea de orice alt gând în cel mai prost moment şi tot ce pot să aud e: te iubesc, Zhav! ca o casetă stricată.

— Îmi pare rău! face un pas spre mine.

Îmi şterg ultimele lacrimi. Sunt în stare de şoc.

— Îți pare rău că mă iubeşti?

Îmi tremură vocea.

A. Stephanie

— Nu! îmi fereşte o şuviţă după ureche. Îmi pare rău că ţi-am spus-o acum. N-a fost cel mai potrivit moment.

Noi doi ar trebui să ştim mai bine decât oricine altcineva că nu există cel mai bun moment. Nu atunci când vine vorba de relaţia noastră.

— Mă iubeşti? repet ca o idioată.

— Mhm! mormăie, dându-mi de înţeles că s-ar putea să nu mai aud prea curând cuvintele astea.

— Bine! şoptesc fără să-mi dau seama.

— Bine? râde.

Îmi dau capul pe spate, căutându-i privirea.

— Nu trebuia să auzi aia, zâmbesc ca toanta. Era mai mult un fel de monolog interior care suna cam aşa: te iubeşte, Zhavia. Alek te iubeşte. Nu te panica că o să fie bine! Dar a ieşit doar bine... Şi eu te iubesc!

Dar el deja ştie asta.

— Bine! îşi arcuieşte o sprânceană.

Îl privesc încruntată.

— Era un monolog interior, răspunde întrebării mele nerostite. Încercam să nu mă panichez.

Nici măcar nu se deranjează să îşi ascundă rânjetul.

— Îţi baţi joc de mine?

Îşi lipeşte fruntea de a mea înainte să îmi răspundă.

— Nu, Zhav! Te iubesc! O să fie bine1 Vedem ce facem cu Malakai.

N-o să înțeleg niciodată cum poate să mă liniștească într-o fracțiune. Mă simt vinovată față de Malakai, dar Alek are dreptate. Iar Malakai e conștient de faptul că mai are încă nişte probleme nerezolvate. Orice ar fi, o să găsim o soluție.

Vreau să îmi înconjor brațele în jurul lui, dar Alek mi-o ia înainte şi se apleacă, strecurându-şi un braț pe după genunchii mei şi celălalt în jurul taliei.

— Ce faci?

— Nu vreau să te dezamăgesc, dar îți stă mai bine în dormitor decât în bucătărie.

Îmi ascund fața la pieptul lui, râzând.

— Zhav? mă întreabă când suntem prin sufragerie.

— Da?

Îmi dau capul pe spate ca să-l pot privi.

— M-ai chemat acasă, îmi zâmbeşte cum nu cred că l-am văzut vreodată.

E un zâmbet nu doar sincer, ci larg şi luminos.

— Da, îi confirm. Te-am chemat acasă.

În mesaj, l-am rugat să vină acasă.

Cred că o să îmi mut şi restul lucrurilor...

Acasă.

Te-am mințit, iar acum o să pleci

Îl sun din nou. Cred că e a cincea oară în ultima jumătate de oră. Deşi, de obicei, nu fac asta – nu-l stresez niciodată cu apeluri – cred că acum chiar sunt îndreptățită. E trecut de ora trei, iar Alek încă nu s-a întors. E trei dimineața. A fost plecat toată ziua şi nu m-a sunat nici măcar o dată. Mi-am spus că o fi apărut ceva, că poate era ocupat şi am încercat să nu îl sun prea des. Dar e trei dimineața, fir-ar să fie! Şi habar nu am unde e, dacă i s-a întâmplat ceva sau... Mă gândesc la tot ce e mai rău.

Privesc în gol, frământându-mi mâinile. A fost din ce în ce mai aerian în ultima perioadă. Distant. Dar mi-am tot repetat că e din cauza romanului care-i dă bătăi de cap. Am fost mult prea fericită că s-a apucat din nou de scris ca să mă mai gândesc la altceva.

Îndată se face trei şi jumătate.

E Valentine's Day! Nu că ar avea vreo importanță, mai ales că Alek nici măcar nu e aici.

Oftez zgomotos şi îl sun din nou. Şi din nou. Până când mi se descarcă bateria şi trebuie să cobor din pat şi să mă aşez pe jos, mai aproape de priză. Îmi las capul pe spate, lipit de perete şi îmi strâng picioarele sub mine. M-am gândit că Malakai s-ar putea să ştie unde e, dar l-am sunat acum o oră şi nu are nici cea mai mică idee. Poate că e timpul să încep să sun pe la spitale, pe la secțiile de poliție... Nu ştiu. Pe mama lui? Pe Serenity?

Am un gol în stomac şi o presimțire proastă.

Îmi dau seama că tot ce pot să fac e să aştept momentan. Şi asta fac, până când, în cele din urmă, aud uşa de la intrare trântindu-se. Răsuflu uşurată şi mă ridic, îndreptându-mă spre uşă. Se aude o bufnitură, apoi Alek începe să înjure şi rămân pe loc, în mijlocul dormitorului, încercând să înțeleg ce se întâmplă.

Am nevoie să-mi adun tot curajul ca să pot să ies din cameră. Ceva e în neregulă şi nu ştiu dacă sunt pregătită pentru asta.

Doar că nu prea am de ales.

Am decis să mă mut împreună cu Alek. Acum ar trebui să îmi asum asta.

Când ies din dormitor, Alek aprinde becul, apoi se împiedică de măsuța de cafea din fața canapelei din sufragerie. Nu e în stare să-şi recapete echilibrul, aşa că se sprijină cu palmele de canapea. Clatin din cap. Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta.

— Alek?

Mă apropii cu teamă. Îmi aruncă o privire peste umăr. Nu e în stare nici măcar să se aşeze pe canapea, aşa că se trânteşte jos, cu spatele lipit de ea. Are ochii injectați - de parcă a băut. Un val de dezamăgire mi se împrăştie prin corp şi nu puțin lipseşte să mă rotesc pe călcâie şi să plec. Sau să încep să țip. Dar nu fac nici una, nici alta. Mai fac câțiva paşi spre el, până când mă las pe vine în fața sa.

— Alek? Ce s-a întâmplat?

Strânge cu putere din ochii. Nici măcar nu poate să mă privească. Recunosc că şi mie mi-e greu să mă uit la el, dar ce ar trebui să fac? Să îl las aici şi să plec? Să pretind că nu l-am văzut?

Mormăie ceva, dar nu înțeleg ce spune. Își freacă fața cu palmele, mai obosit ca niciodată, apoi pare să se ascundă după ele. Privirea îmi cade asupra mâinii sale drepte, unde o porțiune de piele are o nuanță mov, de parcă cineva a încercat să îi ia sânge sau să îi pună o branulă, dar nu a făcut decât să îi spargă o venă.

Înghit în sec, unindu-mi buzele într-o linie subțire.

— Alek?

Mă așez în genunchi, îi prind încheieturile și îi îndepărtez mâinile de pe față.

— Ce s-a întâmplat?

Clatină din cap, semn că nu are nimic să-mi spună. Îl analizez minute în șir, dându-mi seama că m-am înșelat. Nu pare beat, ci doar din cale afară de obosit. De parcă a ajuns la capătul puterilor și nu mai vrea să lupte sau să se ridice vreodată de aici. Mă gândesc la tot ce e mai rău. Nu cred că l-am văzut vreodată așa.

— Trebuie să vorbim! șoptește în cele din urmă.

Încuviințez, încercând să nu o iau razna.

— Credeam că pot face asta, Zhav. Dar m-am înșelat. Nu pot!

Mă încrunt atât de tare încât începe să mă doară capul.

— Despre ce vorbești?

Urmează o liniște apăsătoare, timp în care abia dacă mai îndrăznesc să respir. Îi iau mâinile într-ale mele, deși simt lupta care se dă înăuntrul său și instinctul de a se retrage. Doar că nu o să-i permit.

— Te-am mințit, Zhav.

Îl privesc confuză. Nu la asta mă aşteptam.

— Te-am minţit, iar acum o să pleci. Nu mai pot continua aşa.

Poate că m-am înşelat şi o fi beat, deşi nu miroase deloc a alcool. Mai că îmi vine să râd şi să plâng în acelaşi timp. Ne întoarcem iar de unde am plecat? Ce naiba se întâmplă?

Sigur, o să plec chiar acum. O să mă ridic, o să-mi fac bagajul şi o să plec de parcă nu ne-am cunoaşte. Chiar o să plec fără să-mi iau la revedere. O să mă mut în altă ţară.

Din păcate sau din fericire – încă nu sunt sigură – nu mai sunt Zhavia care eram atunci când l-am cunoscut pe Alek. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat cu ea şi când am pierdut-o, dar ea nu mai există. Iar noua mea variantă nu mai ia de bun orice spune Alek, nu se mai panichează şi nu mai fuge imediat ce lucrurile iau o întorsătură mai puţin fericită.

Sunt speriată, dar nu suficient încât să mă ridic şi să plec.

— Alek! îi şoptesc numele, reuşind să îi atrag atenţia. Ce-ar fi să mergi să faci un duş şi să încerci să îşi revii cât de cât?

Mă priveşte derutat. Nu ştiu ce aştepta de la mine. Să-i spun că plec chiar acum? Să încep să ţip?

M-a minţit. Nu e în regulă, dar nici n-o să o iau razna. Îmi doresc să nu se fi întâmplat, dar nu mai contează.

— Ţi-e foame? Ai nevoie de ceva?

Clatină din cap. Nici nu sunt sigură că a fost atent la ce l-am întrebat. Mă ridic şi îl trag şi pe el după mine, ajutându-l să se ţină pe picioare. Alek are una din

acele zile proaste şi am de gând să rămân alături de el. Orice s-ar întâmpla, o s-o scoatem la capăt. Nu ştiu în legătură cu ce a mințit, dar aş prefera să fie cât de cât în apele lui înainte să încep să-i pun întrebări.

— Mulțumesc! îmi spune în timp ce îmi trec un braț în jurul său, ajutându-l să ajungă la baie.

— Te descurci? îl întreb după ce intrăm în baie, iar el se trânteşte pe capacul de la toaletă.

Nu-mi răspunde, aşa că îi dau drumul la apă şi revin lângă el, împingându-i geaca în jos de pe umeri, ca mai apoi să-i prind marginile tricoului şi să i-l trag peste cap. Nu are nicio vlagă în el şi mi-e din ce în ce mai greu să nu-i arăt cât sunt de speriată.

— Mă descurc, îmi spune nu chiar atât de sigur pe el.

Decid că o să rămân prin preajmă, în cazul în care îşi dă seama că nu se descurcă şi o să mă strige. Dau să ies din baie, dar degetele lui reci se încleştează pe încheietura mea şi mă trage înapoi. Sau asta încearcă să facă, dar nu are forța necesară. Mă dau un pas înapoi, ajungând din nou în fața lui. Îşi înconjoară brațele în jurul meu şi nu ezit nicio secundă să-mi trec mâna prin părul său când îşi lipeşte obrazul de abdomenul meu. Cu cealaltă mână îl mângâi pe spate, încercând din răsputeri să nu plâng.

— Nu pleca, Zhav!

— Nu plec nicăieri, îl asigur.

Cum aş putea să plec? După toate etapele pe care le-am parcurs în relația asta, am ajuns să ştiu mai bine de atât. Mă las în jos până când fețele noastre sunt la acelaşi nivel şi îmi aşez palmele pe obrajii săi.

— Nu plec nicăieri, Alek, repet. Orice ar fi, o s-o scoatem la capăt!

Își închide ochii pentru o fracțiune de secundă, deloc convins de cuvintele mele. Îmi lipesc buzele de ale sale. Nu e nimic pasional în sărutul meu, ci doar garanția faptului că o să fiu aici.

M-am transformat în persoana de care am fugit toată viața. Partea amuzantă e că sunt mai îngrijorată de faptul că Alek arată ca naiba decât de jumătatea lui de confesiune. Sunt conștientă de faptul că s-ar putea să-mi frângă inima în curând, dar tot pentru el îmi fac griji.

Își lasă brațele să îi atârne moi pe lângă corp și mă ridic, convinsă că dacă nu o să ies de aici chiar în secunda asta, o să încep să plâng.

Cred că urmează cea mai îngrozitoare jumătate de oră din viața mea. Am făcut ceai, dar nu l-am băut și acum s-a răcit. M-am așezat pe un scaun, la masa din bucătărie și privesc pierdută în gol. E unul din acele momente în care probabil că aș fi fumat deja un pachet de țigări dacă aș fi fost fumătoare.

Aud când se oprește apa. Aud când se deschide ușa de la baie. Aud când Alek ajunge în dormitor și deschide ușa de la dulap, căutându-și haine. Apoi îl simt când intră în bucătărie, deși stau cu spatele spre ușă. Mi se formează un gol în stomac și mi se face pielea de găină. Îi simt mâinile pe umerii mei și îi aud oftatul adânc.

Poate că ar fi trebuit să plec atunci când am avut ocazia.

Simt un val rece când încetează să mă mai atingă, ca mai apoi să înconjoare masa și să își tragă un scaun lângă mine. Mă rotesc spre el, simțind cum tot curajul mă părăsește, conștientă că nu am nici cea mai mică idee în legătură cu ceea ce urmează să-mi spună. Ar putea fi efectiv orice. S-a schimbat în niște pantaloni scurți și un tricou negru.

Nu arată ca Alek al meu, dar nici chiar atât de rău ca înainte. I-a mai revenit culoarea în obraji, deşi e tot distras şi îngrijorat. Se întinde şi îmi cuprinde mâinile într-ale sale. Nu mă retrag.

— Îmi pare rău, Zhav!

Nu o să încep să plâng de pe acum.

— Pentru ce?

Inspiră adânc, apoi îşi fixează privirea într-a mea.

— Am tras de timp. Şi am mințit, oftează. Te-am mințit pe tine şi pe toți cei din jurul meu. La dracu', m-am mințit până şi pe mine.

— În legătură cu ce, Alek?

Nu-mi pot masca teama din voce. Nici nu mă deranjez s-o fac.

— Tata... tata suferea de cardiomiopatie dilatativă.

Îl văd cum înghite în sec, dar nu sunt pe deplin conştientă de acțiunile sale. Îl simt că mă strânge uşor de mâini, dar am impresia că suntem din filme diferite. Că a rămas undeva departe şi nu mai pot ajunge la el. Că îl privesc în ceață, dar cred că e din cauza lacrimilor mele.

— Asta a dus în cele din urmă la insuficiență cardiacă, continuă resemnat. În cele din urmă, a murit.

Alek e cel care îmi şterge lacrimile. Eu abia dacă îmi mai amintesc cum să respir.

— E genetică, îmi oferă un zâmbet care îmi frânge inima. Iar consumul de alcool, aşa cum o făceam eu, tot acolo te poate duce. Mama a aflat de asta după moartea lui, apoi a insistat să-mi fac tot felul de teste.

Am tot refuzat-o... pentru că nu-mi păsa. Despre asta era vorba atunci când m-ai auzit discutând cu ea. Mi-a spus că nu poate trăi fără să ştie şi că nu e corect nici faţă de tine.

Tot ce pot să fac e să clatin din cap. Nu pot articula niciun cuvânt nenorocit şi m-am săturat să plâng. Alek are nevoie de mine. Nu pot să plâng în continuare, aşa că încerc să mă opresc. Nu pot nici să accept realitatea din spatele cuvintelor sale. Alek nu poate fi bolnav.

— Aşa că mi-am petrecut toată ziua în spital, făcând toate testele lor stupide. Plănuiau să mă ţină peste noapte sub observaţii, dar n-am putut să rămân. Tot ce voiam era să mă întorc la tine.

— Ce ţi-au spus?

Nu-mi recunosc vocea.

Alek ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu am vrut să ştiu dacă au descoperit ceva sau nu.

Mă întreb ce aş fi făcut dacă aş fi fost în locul său, dar nu găsesc un răspuns.

— Alek... O mulţime de oameni suferă de boli ale inimii, bine? Şi duc o viaţă normală.

— Sigur... Asta până când mor mult mai repede decât te-ai aştepta.

— Nu o să mori! spun fără vlagă.

Nu am de unde să ştiu asta. Îi spun ce are nevoie să audă. Sau poate că spun asta pentru că eu am nevoie să o aud. Să mă conving că nu o să i se întâmple nimic.

Îmi amintesc toate momentele în care părea să îl doară ceva. Toate momentele în care a minţit, spunând că era bine.

— Sper! râde sec. M-am tot gândit la asta. În ultima perioadă nu m-am simțit chiar bine. Şi mama avea dreptate. Nu e corect față de tine. Nu pot face asta.

Mă încrunt nedumerită.

— Ce nu poți face?

— Nu pot să te mint, oferindu-ți siguranța zilei de mâine, când adevărul e că habar nu am ce o să se întâmple. Nu poți să rămâi cu mine, Zhav. Şi mai bine pleci acum, înainte să mai încalci şi alte promisiuni. Înainte să faci ceva ce o să regreți, continuă pierdut.

Înainte să mă culc cu el. Despre asta vrea el să vorbească acum?

— Singurul lucru pe care o să-l regret e dacă plec, Alek.

— Nu înțelegi, Zhav? S-ar putea să fiu bolnav.

Încuviințez. Înțeleg implicațiile cuvintelor sale. Cauza morții tatălui său. Spaima pe care o simte mama lui, trăind fără să ştie dacă Alek e bine sau nu.

— Înțeleg, îl asigur. Şi dacă eşti, o să vorbim atunci despre asta. Care e planul pe care trebuie să-l urmezi şi ce opțiuni ai. Dacă ai nevoie de medicamentație, dacă poți să faci şi altceva.

Nu-mi permit să intru în panică. Alek e deja speriat de perspectiva că s-ar putea să fie bolnav.

— Nu e vorba doar de asta, Zhav. În cel mai rău caz, dacă lucrurile o vor lua razna, o să am nevoie de un transplant. Dar nu e doar asta.

Nu e doar asta? Ce poate fi mai mult de atât? Expir încet, ținându-mi gândurile nebuneşti doar pentru mine. Nu ştiu cum o să suport şi ceea ce urmează, dar nu e ca şi când aş avea şi altă opțiune, în afară de a-l asculta în continuare.

A. Stephanie

— N-am vorbit niciodată despre asta...

Îmi ridic sprâncenele, aşteptând să aud ce are de spus. Nu ştiu dacă mă mai poate speria ceva în momentul de faţă. Nu există nimic mai îngrozitor decât perspectiva unui viitor în care Alek nu o să mai fie.

— Ştim amândoi că nu-mi pot imagina viitorul alături de altcineva.

Ştim?

— Şi ştim amândoi că mai devreme sau mai târziu, dacă decizi că vrei să fii împreună cu mine, o să-mi porţi numele?

Nu ştiu cum să reacţionez la cuvintele sale. Am un inel care e mărturia unei promisiuni pe care i-am făcut-o surorii mele. Alek a adăugat altul alături de el – unul mult mai frumos, ce-i drept –, dar să ne căsătorim? Nu m-am gândit la asta. Atunci când l-am cunoscut, Alek abia dacă reuşea să trăiască în prezent. Nu mi-am făcut speranţe de viitor, iar el mă pune acum în postura în care trebuie să mă gândesc la asta.

Nu-mi doresc pe nimeni altcineva. Dacă nu o să mă căsătoresc cu el, probabil că nici nu o voi face vreodată. Sunt chiar atât de pierdută.

— N-am vorbit niciodată despre asta, Zhav. De exemplu, îţi doreşti copii?

Sunt mai confuză ca niciodată. Cum am ajuns să vorbim despre copii? Nici la asta nu m-am gândit niciodată. Adevărul e că tot ce voiam era să termin facultatea fără să îmi complic existenţa, iar acum am ajuns să vorbesc cu Alek – genul de om de care am fugit întreaga viaţă – despre căsătorie şi copii. Schimbă subiectele mult prea repede şi nu îi pot face faţă.

— Nu ştiu, recunosc. Nu m-am gândit la asta.

Încep să înțeleg unde vrea să ajungă. Nu cred că îmi place ideea.

— Dacă sunt bolnav, înghite în sec, iar vocea i se frânge. Dacă... există cincizeci la sută şanse să se moştenească, Zhav. Şi, în momentul de față, nu pot să mă gândesc la asta. Nu cred că aş putea să risc. Adevărul e că nici nu m-am gândit la asta până acum. Habar n-am dacă voiam sau nu. Ştiu doar că nu pot.

Nu crede că ar vrea să aibă un copil, ştiind că ar putea să moştenească boala. Îmi muşc buza de jos în interior, încercând să găsesc cuvintele potrivite, dar discuția asta e prea mult. M-a prins cu garda jos şi habar nu am ce vreau, ce vrea Alek să audă şi nici nu ştiu ce opțiuni am. Îmi dau seama care e singura opțiune din mintea lui Alek, dar e cea imposibilă. Nu o să plec.

Îmi masează încheieturile cu policele, aşteptând să spun ceva.

— Nu-mi pasă de copii acum, Alek! Singurul lucru de care îmi pasă e ca tu să fii bine.

Spunând asta, îmi dau seama că nu mint. Poate că nu procesez informația prea bine şi ar trebui să mă gândesc mai mult la asta, dar nu simt niciun val de dezamăgire. Sunt doar îngrozitor de speriată şi cu greu îmi ignor sângele care-mi vâjâie prin urechi, inima care a început să-mi bată ca la maraton şi palmele care-mi transpiră. Singurul lucru bun e că deja stau pe scaun, altfel picioarele mele cred că ar fi cedat cu mult timp în urmă.

— Spui asta acum.

— Şi rămâne valabil şi pe viitor. Nu copiii sunt singurul scop în viață! râd sincer. Nu-mi pasă de asta, Alek!

— Știu, dar dacă îți dorești un copil, nu-ți pot fura opțiunea asta.

— Tu eşti tot ce îmi doresc!

Își încleștează maxilarul, deloc convins de cuvintele mele.

Clatină din cap cu regret. Îl cunosc suficient încât să știu că o să o țină pe a lui o bună bucată de vreme.

Mă ridic de pe scaun şi fac un pas spre el. Îi cuprind obrajii în palme, dându-i capul pe spate, forțându-l să mă privească.

— Te iubesc, Alek! Nimeni şi nimic nu o să schimbe asta. Orice ar fi, o să ne descurcăm.

Mă prinde de talie, lipindu-şi obrazul de abdomenul meu. Oftează atât de adânc încât mă cutremur. E speriat, chiar dacă nu vrea să o arate. Şi nu-mi rămâne nimic altceva de făcut decât să fiu eu puternică de data asta, pentru toate dățile în care am luat-o la fugă.

Argumente pro și contra

— Nu vreau, clatină din cap.

Inspir. Expir. Am mai avut discuția asta de cel puțin o sută de ori în ultimele zile.

— Te înțeleg, Alek. Chiar o fac! Dar trebuie să afli.

Eu trebuie să aflu. Încep să înțeleg cum s-a simțit mama lui, fără să ştie dacă Alek e bolnav sau nu. Şi nu contează că a încercat să ne ascundă adevărul – şi mie şi ei. Contează doar că şi-a făcut curajul să vorbească despre asta. Încep să cred că Alek nu poate face față singur la toată situația asta.

— Nu pot, Zhav. O să mi se dea viața peste cap.

— Dacă eşti bolnav! mârâi la el.

Nici nu ştiu de cât timp stăm în maşină, în parcarea spitalului. Pur şi simplu, nu vrea să intre şi nu mai am nicio idee cum aş putea să îl conving să facă asta.

— Ştiu că eşti speriat…

— Nu sunt speriat, mă contrazice. Pur şi simplu, nu pot.

Porneşte motorul şi iese de pe locul de parcare, îndreptându-se spre ieşirea spitalului. Expir încet tot aerul pe care îl țineam în plămâni. Nu-l întreb încotro ne îndreptăm. Îl las să îşi facă de cap, călcând accelerația până la fund. Îmi trec centura peste corp şi o închid.

Am întors situația pe toate părțile în ultimele zile, de când mi-a spus și până acum. Nu a fost deloc ușor să îl conving că nu îmi doresc copii. Nu toate femeile sunt menite să fie mame, iar eu nu simt asta ca pe o pierdere în momentul de față. Nu mă gândeam nici înainte la asta. De ce ar trebui să încep să o fac acum? Doar pentru că era o posibilitate pe care acum s-ar putea să nu o mai am?

Tot ce contează e ca Alek să fie bine.

— Bine! cedez, dându-mi seama că nu am cum să o scot la capăt azi.

Mai are nevoie de timp, așa că o să îi mai acord câteva zile, deși mă omoară să nu știu.

— Bine? își rotește capul spre mine, privindu-mă pe sub sprâncenele arcuite.

— Bine! oftez. Hai să mâncăm ceva!

A tras de timp atât de mult, că îndată oricum se apropie ora cinei. Îmi dau seama că am stat în parcare mai mult decât am crezut.

— Ești sigură?

— Vrei să ne întoarcem la spital și de data asta chiar să te dai jos din mașină și să intri?

— Ai dreptate! rânjește. Hai să mâncăm ceva! Și așa îți datorez o cină de Valentine's Day.

Îmi dau ochii peste cap. Credeam că nici măcar nu a știut, iar eu nu am adus asta în discuție. Dar acum, că tot a adus vorba de asta, mi-am amintit că i-am cumpărat ceva. Nu amintesc de cum ne-am petrecut seara aia. Sau ziua. Nu mai spun nimic până când nu ajungem la un restaurant.

— Cred că am terminat rahatul ăla de carte, îmi spune în timp ce stăm la masă, așteptând mâncarea.

Nu stăm cum observ că stau toți cei din jurul nostru. Nu stăm față în față, cu nasurile în telefoane, la distanță. Stăm unul lângă celălalt, iar Alek şi-a tras scaunul cât mai aproape de mine şi nu încetează să mă atingă - pe brațe, pe gât, pe ceafă. Până când nu vine chelnerul să ne aprindă din nou lumânarea de pe masă, nici măcar nu am observat că s-a stins. Alek îmi captează toată atenția, aşa cum o face de fiecare dată.

Rahatul ăla de carte?! Am observat că aşa îi place lui să vorbească despre ce scrie.

— Ultimul tău roman ți-a adus un premiu, îi amintesc.

— Mda... ridică indiferent din umeri. Asta nu înseamnă că îl şi merita.

Îmi dau ochii peste cap.

— Alek...

Îl ating pe antebraț, acolo unde are pielea dezgolită de cămaşa suflecată.

— De fapt, voiam să te rog ceva.

Îmi ridic sprâncenele.

— Sigur! Spune!

— Mă întrebam dacă ai putea să arunci o privire pe el înainte să-l trimit. Pentru că vor să-l publice, dar am impresia că acum ar publica orice doar pentru că are numele meu pe copertă.

Inima începe să-mi bată cu putere. Îmi amintesc că nu de puține ori am încercat să obțin măcar un capitol şi de fiecare dată am primit acelaşi răspuns - că dacă îl vreau, o să îl cumpăr odată cu toată lumea. Atunci m-am enervat, dar mai târziu mi-am dat seama că, pur şi simplu, nu îi place să îşi bage cineva nasul.

— E modul tău de a te revanşa că ai ratat ziua îndrăgostiților? râd.

Are mâna oprită la baza gâtului şi începe să se joace cu părul meu.

— Nu, clatină din cap. E modul meu de a-ți spune că eşti singura persoană în care am încredere. Şi eşti singura la sugestia căreia aş modifica ceva.

E modul lui de a-mi spune că mă iubeşte. Mi-am dat seama că nu e un mare fan al cuvintelor astea două, dar nu mă deranjează.

— O să încerc să îmi eliberez programul, îi zâmbesc, apoi mă rotesc şi iau geanta de pe spătarul scaunului. Durează ceva până când găsesc ce caut. Scot cutia împachetată în hârtie neagră, apoi aşez geanta la loc şi întind cutia spre el.

— Ți-am luat ceva.

— De Valentine's Day?

— De te iubesc şi sper să îți fie folositor, protestez.

Dacă spun da, o să îşi ceară scuze şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e să se simtă prost.

— Bine! se încruntă în timp ce despătureşte hârtia. Nu e un vibrator, nu?

— Nu ştiu. Ți-ar fi folositor?

Chelnerul îşi drege glasul. O, Doamne! Cine ştie de cât timp stă aici. Alek izbucneşte în râs, în timp ce eu îmi cobor privirea ruşinată. Din fericire, se pare că el împărtăşeşte starea de spirit a lui Alek şi zâmbeşte pe sub mustăți.

— Mulțumesc! oftez când îmi aşază mâncarea în față.

Când îmi rotesc privirea spre Alek, ține între degete stiloul de un negru mat de la Montblanc.

— Am observat că mereu scrii cu stiloul. Şi am şi observat că ai capacul rupt la cel pe care îl ai acum.

— Mulțumesc, Zhav! E perfect!

Se roteşte, îl bagă în buzunarul din interior al gecii, apoi se întinde spre mine şi mă ia prin surprindere când mă sărută. Nu îi stă în fire să facă asta în public, dar nu mă plâng.

— Vorbesc serios, şopteşte deasupra buzelor mele. Mulțumesc pentru ultimele zile!

Deschid ochii şi îl privesc. E mult mai odihnit acum şi i-au mai dispărut cearcănele şi roşeața din ochi.

— Nu trebuie să îmi mulțumeşti.

Mă mai sărută o dată, de data asta scurt.

— Gata, Zhav! O să încep sa plâng în curând.

Încep să râd. Nu mi-l pot imagina plângând. Se îndepărtează şi se roteşte spre masă, luându-şi tacâmurile.

— Când ai plâns ultima dată? întreb înainte să gândesc.

Abia când rămâne cu furculița în aer îmi dau seama de prostia pe care am spus-o. Probabil, a fost atunci când a murit Hannah. Probabil, a fost după moartea ei.

— Alek... N-am vrut sa întreb asta. Îmi pare rău!

Îşi aşază furculița pe marginea farfuriei, apoi îşi concentrează toată atenția asupra mea.

— Nu-i nimic, Zhav! rânjeşte. Nu ştii că băieții nu plâng?

Îmi dau ochii peste cap.

— Da, probabil că nu plâng în public, îi răspund.

— Îți amintești seara aia în care m-ai căutat împreună cu Malakai? Seara aia în care am spus o mulțime de rahaturi și ți-am frânt inima?

Încuviințez. N-am cum să nu îmi amintesc seara aia în care m-a acuzat că mi-am tras-o cu Malakai. Când mi-a spus Anna, intenționând să mă rănească.

— Da, păi... Atunci. După ce am plecat de la tine.

Mi se formează un gol în stomac. Nu, nu e un gol. E un crater.

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să vin după tine. Să fac ceva să te opresc.

— Nu-ți bate capul cu asta, Zhav. Știu că drumul nostru a fost cam denivelat, dar a fost doar din cauza mea.

Se înșală. Am și eu partea mea de vină.

— Nu a fost doar din cauza ta, îl asigur. O să se răcească mâncarea și atunci eu chiar o să încep sa plâng, încerc să schimb subiectul.

Alek râde și îmi face semn să mă apuc de mâncat, ceea ce și fac.

Nu mai deschidem niciun subiect sensibil toată seara. Nu mai aduc vorba de spital, de plâns, de drumul nostru denivelat.

Iar câteva ore mai târziu, stau în fața oglinzii din baie. Am făcut un duș, mi-am descâlcit claia de păr și am tras pe mine halatul din satin negru care zăcea în cuier. Arunc o privire la lănțișorul din argint pe care l-am cumpărat înainte de Valentine's Day. Arunc o privire la

el, apoi la mâna mea stângă şi îmi tot mut privirea. E un lucru pe care voiam să îl fac de mult, dar am tot amânat. Ştiu că a venit momentul şi tot aştept să simt regret, păreri de rău, vinovăție. Dar nu se întâmplă nimic. Nu mă simt de parcă încalc vreo promisiune. Scot cu grijă primul inel, apoi pe cel de-al doilea şi îl pun la loc pe cel primit de la Alek. Îl strecor pe cel de la sora mea pe lănțişor şi oftez adânc. Credeam că o să vreau să mi-l pun la gât, însă acum nu mai sunt chiar atât de sigură.

Nu simt nevoia să fac asta.

— Crezi că e o idee bună, Zhav? Adică ştiu că s-ar putea să fiu pe moarte, dar nu trebuie să-mi faci favoruri.

Tresar. Nu l-am auzit când a venit, iar acum stă sprijinit de tocul uşii de la baie, cu brațele încrucişate la piept.

— Nu e amuzant! îi răspund pe un ton mustrător.

Se apropie de mine şi ajung să îi privesc reflexia din oglindă când se opreşte în spatele meu. Îşi întinde brațele pe lângă mine şi îmi prinde mâinile. Vrea să ia lănțişorul, dar clatin din cap.

— Nu? îşi arcuieşte o sprânceană.

— Nu! îi confirm. Credeam că vreau doar să îl mut, dar îmi dau seama că nu îl mai vreau deloc.

Alek rămâne tăcut.

— Eşti sigură?

— Da! Şi nu îți fac niciun favor. Îmi fac mie unul.

Îmi arcuiesc sfidătoare o sprânceană. Alek îmi răspunde cu un zâmbet malefic pe care îl cunosc prea bine ca să rămân neafectată. Îşi coboară capul, lipindu-şi buzele în spatele urechii mele. Coboară spre gât, în

timp ce degetele lui îmi eliberează mâinile şi se mută pe cordonul de la halat.

— Nu vrei să dezbatem subiectul mai întâi?

N-ar fi fost Alek dacă nu m-ar fi întrebat asta. Deşi întrebarea lui e în contradictoriu cu acţiunile sale. Deja a tras de cordonul halatului, iar acum scoate un sunet înfundat când îşi dă seama că nu port nimic pe dedesubt. Las lănţişorul pe masca de la chiuvetă, apoi mă rotesc spre el. Îmi dau capul pe spate, începând să îi deschid nasturii de la cămaşă.

— Ba da! şoptesc zâmbind. Ai argumente pro şi contra?

Îmi trec limba peste buze, aşteptând să spună ceva, dar nu o face. Nici atunci când îi împing cămaşa în jos pe umeri, nici atunci când îi prind marginile tricoului. Îşi ridică braţele, permiţându-mi să i-l scot, apoi le lasă moi pe lângă corp.

— Nu te aud, îi spun cu buzele lipite de ceasul pe care îl are tatuat pe piept.

Îmi trec unghiile peste cerneală. Tresare, iar respiraţia i se accelerează. Îşi revine repede şi îşi mută o mână în părul meu pe care îl strânge în pumn, apoi îmi acaparează buzele cu ale sale. Ăsta e un argument pro. Limba lui alunecând peste a mea, fără niciun pic de răbdare, făcându-mă să îmi tremure genunchii. Îmi porneşte un fior de pe şira spinării pe care îl resimt în tot în corp, ca replicile unui cutremur. Nu ştiu cum face asta, dar de fiecare dată sunt pierdută. Oricât de aproape ar fi, niciodată nu e suficient. Îmi încleştez unghiile în omoplaţii săi, amintindu-i inimii mele să îşi menţină bătăile cât de cât regulate. În următoarea secundă, buzele lui Alek se retrag şi mormăi nemulţumită.

Mă trezesc cu fața spre oglindă, privindu-mi obrajii îmbujorați și buzele umflate. Halatul îmi dispare de pe umeri și sunt goală, cu Alek în spatele meu, care zâmbește. Aș fi așteptat un rânjet arogant, dar privirea lui mă face să tremur din toate încheieturile. Habar nu am dacă ăsta e un argument pro sau contra. Buzele lui Alek alunecă de-a lungul coloanei mele. Respir din ce în ce mai sacadat, iar când îmi dau seama că e în spatele meu, lăsat pe vine, nu mai respir deloc.

Îmi depărtează picioarele și îi simt respirația fierbinte pe pielea mea, făcându-mă să mă cutremur. Buzele sale se lipesc de pielea din spatele genunchiului drept, apoi urcă. Strâng cu putere marginea chiuvetei până când degetele mi se albesc și încep să mă doară, însă e singurul lucru care îmi mai oferă un echilibru cât de cât în momentul de față.

Buzele lui Alek urcă. Și urcă. Până când la un moment dat se opresc, iar următorul lucru pe care îl simt e limba lui umedă în locul intim al ființei mele.

Degetele de la picioare mi se încovoaie și nu sunt deloc mândră de sunetul jos, involuntar care îmi părăsește gâtul. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum cu asta, dar adevărul e că, probabil, o să mă dezechilibrez toată viața atunci când mâinile lui Alek sunt pe mine. Sau buzele. Sau limba. Scâncesc când îi simt un deget alunecând înăuntrul meu și închid ochii, prea rușinată ca să îmi pot privi reflexia din oglindă.

Continui să îi țin închiși minute în șir, până în secunda în care simt toată presiunea acumulată explodând și nici măcar nu e nevoie să mă privesc ca să știu cum arăt. Îmi mușc buza de jos cu putere, dar asta nu mă împiedică să gem sau să îi rostesc numele.

Am mai fost aici. De multe ori. Doar că de fiecare dată ceva mă împiedica să merg mai departe. Poate faptul că nu mă puteam convinge să îmi scot inelul de la Rylee. Poate că încă nu aveam suficientă încredere în Alek încât să mă gândesc la viitor.

Oricare ar fi fost motivul, a dispărut.

— Dacă promiți să zâmbești așa de fiecare dată, o să-mi petrec mai mult timp în genunchi.

Abia acum îmi deschid ochii. Reflexia mea zâmbește cu gura până la urechi, iar Alek s-a ridicat și continuă să stea în spatele meu. Îmi înconjoară talia cu un braț, îmi fereşte tot părul într-o lateralã şi mă muşcă de umăr.

Râzând, ma rotesc cu fața spre el.

— N-o să spun nu, îmi arcuiesc o sprânceană, prinzându-l de mână.

— Zhav?

Nu e nimic altceva decât confuzie în vocea lui. Mi se pare amuzant. Alek nu e aproape niciodată nesigur sau confuz. Continui să îl trag de mână spre dormitor, mai conştientă ca niciodată de faptul că sunt goală. Ar trebui să mă simt nesigură, dar ştiu că dacă o să îl privesc acum, o să îi întâlnesc acea privire strălucitoare, plină de dorință, pe care am văzut-o de multe ori.

— Nu glumeam, îşi drege glasul. Doar pentru că...

Îmi dau ochii peste cap, apoi mă rotesc spre el şi îl prind de umeri, rotindu-l cu spatele spre pat. Îl împiedic să mai spună şi alte tâmpenii. Mă priveşte curios, dar sprânceana arcuită e o provocare nerostită. Îmi lipesc palmele de pieptul său şi îl împing pe pat. Orice voia să îmi spună, s-a răzgândit. Îşi sprijină greutatea în umeri şi nu mă scapă din privire nicio secundă. Mă aplec şi îmi

îndrept mâinile spre nasturii de la blugii negri pe care îi poartă.

Zâmbesc involuntar când îmi amintesc că odată mi-a spus că nu își cumpără niciodată blugi cu fermoar. O ciudățenie pe care nu am înțeles-o niciodată și care până acum nu a făcut nimic altceva decât să îmi îngreuneze viața.

Mă lasă să îi scot blugii, apoi se ridică și mă prinde de talie, trăgându-mă asupra lui. Singurul lucru care mai stă între noi sunt boxerii lui și o, Doamne, ce n-aș da să scape și de ăia odată. Dar Alek nu se grăbește și mă scoate din minți. De parcă nu e deja suficient că inima mea și-a ieșit din ritm acum mult timp și că mă simt de parcă s-ar putea să alunec într-o comă adâncă dintr-o secundă în alta. Îmi înconjor picioarele în jurul său și îmi balansez trupul. Obțin un sunet gutural din partea lui înainte să îmi cuprindă obrajii în palme și să mă forțeze să îl privesc.

Nu-mi place modul ăsta în care se uită acum la mine. Știu când în mintea lui se dă o bătălie și cred că a adunat mai multe motive contra decât pro, în timp ce eu nu am reușit să găsesc nici măcar un motiv pentru care ar trebui să dau înapoi.

— De ce faci asta?

Îmi înclin capul ușor spre dreapta.

— De ce acum?

Știam că s-ar putea să avem discuția asta. Poate că nu am ales cel mai potrivit moment să renunț la inel și la toate prostiile care îmi îngrădeau dreptul de a alege singură ce îmi doresc. Voiam să o fac de mult timp, dar n-am vrut să ne grăbim. N-au trecut nici măcar trei luni de când Alek a apărut la mine acasă.

— Ştim amândoi că nu îmi imaginez viitorul alături de altcineva, îi amintesc. Iar numele tău nu sună chiar atât de rău, rânjesc.

Îşi lipeşte fruntea de a mea. Respiră sacadat. Sau poate că eu sunt cea care nu mai respiră cum trebuie.

— Încerci să mă ceri în căsătorie, Zhav?

Izbucnesc în râs, dar mă opresc după câteva secunde în care Alek nu scoate niciun sunet.

Nu o să înțeleg niciodată cum o glumă nu e o glumă pentru Alek.

Îl cunosc de nici măcar un an. Cum a spus şi el, am parcurs un drum denivelat, dar mai contează prin ce am trecut dacă acum am ajuns aici?

E ciudat cum dacă ar fi avut discuția asta cu vechea Zhavia, ea s-ar fi întrebat ce părere ar avea mama? Ce o să spună Ellie sau Jesse? La naiba, ea probabil că s-ar fi întrebat până şi ce impresie i-ar fi făcut Alek lui Rylee.

Dar eu?

Eu nu trebuie să mă mai întreb, pentru că deja ştiu răspunsul.

— Ai spune da?

Privirea lui mă amețeşte şi cred că nici dacă aş fi consumat alcool nu m-aş fi simțit aşa.

— Da!

Mi se opreşte inima. Nu e niciun pic de nesiguranță în cuvintele sale. Nicio urmă de îndoială.

— Spui asta doar pentru că sunt goală în brațele tale?

— Ştim amândoi că nu îmi imaginez viitorul alături de altcineva, îi amintesc. Iar numele tău nu sună chiar atât de rău, rânjesc.

Îşi lipeşte fruntea de a mea. Respiră sacadat. Sau poate că eu sunt cea care nu mai respiră cum trebuie.

— Încerci să mă ceri în căsătorie, Zhav?

Izbucnesc în râs, dar mă opresc după câteva secunde în care Alek nu scoate niciun sunet.

Nu o să înțeleg niciodată cum o glumă nu e o glumă pentru Alek.

Îl cunosc de nici măcar un an. Cum a spus şi el, am parcurs un drum denivelat, dar mai contează prin ce am trecut dacă acum am ajuns aici?

E ciudat cum dacă ar fi avut discuția asta cu vechea Zhavia, ea s-ar fi întrebat ce părere ar avea mama? Ce o să spună Ellie sau Jesse? La naiba, ea probabil că s-ar fi întrebat până şi ce impresie i-ar fi făcut Alek lui Rylee.

Dar eu?

Eu nu trebuie să mă mai întreb, pentru că deja ştiu răspunsul.

— Ai spune da?

Privirea lui mă ameţeşte şi cred că nici dacă aş fi consumat alcool nu m-aş fi simțit aşa.

— Da!

Mi se opreşte inima. Nu e niciun pic de nesiguranță în cuvintele sale. Nicio urmă de îndoială.

— Spui asta doar pentru că sunt goală în brațele tale?

— Sigur, n-o să spun că asta nu ajută, îmi oferă un rânjet.

Îmi umezesc buzele cu limba. Mă întind şi îi acopăr buzele cu ale mele. Pentru că nu găsesc cuvintele potrivite şi nici măcar nu sunt sigură că există aşa ceva.

S-ar putea să fie bolnav. S-ar putea să nu fie. Dar o s-o scoatem la capăt.

Şi îl iubesc prea mult ca să mă mai sperii atât de uşor.

Mâinile îi urcă încet pe spatele meu şi mă trage mai aproape de el, dar întrerupe sărutul.

— Nu asta îmi doream pentru tine, Zhav.

Cuvintele sale mă iau pe nepregătite. Habar nu am la ce se referă, aşa că nu fac nimic altceva decât să mă încrunt.

— Dar dacă nu te răzgândeşti în următoarele secunde, o să facem dragoste chiar aici.

Şi? Are impresia că mi-aş dori altceva?

Pentru că nici până acum nu am reuşit să găsesc vreun argument contra.

Asta se întâmplă când iei deciziile cu inima?

— O spui de parcă ar fi un lucru rău! râd şi îmi înclin capul suficient cât să îl pot îngropa în scobitura gâtului său.

Încep să îl sărut, urcând spre linia maxilarului, cu palmele sprijinite pe pieptul lui. Îl iubesc atât de mult încât mă sperie. Încât nici nu mai găsesc cuvintele potrivite ca să îi pot explica şi mă rog doar ca el să ştie pentru că am trecut de mult de etapa în care mai puteam vorbi. Atingerea buzelor sale peste ale mele e catifelată, fierbinte, răbdătoare, însă nu pentru mult timp. Zâmbesc când mă rostogoleşte pe spate, ţintuindu-mi braţele de saltea. Îmi aruncă o privire dezaprobatoare, dar ochii îi par grei, încărcaţi cu dorinţă şi nerăbdare.

Mereu m-am bazat pe ritmul inimii sale. De fiecare dată când mă îmbrăţişa şi îmi lipeam obrazul de pieptul său. De fiecare dată când adormeam cuibărită în braţele sale. Şi refuz să renunţ acum. Inima lui Alek nu are cum să fie altfel decât sănătoasă şi poate mă mint singură, dar e singurul lucru care mă împiedică să nu fac o criză şi să îl duc la spital cu forţa.

Îmi concentrez atenţia asupra trăsăturilor lui. Pe forma buzelor sale. Îi urmăresc linia maxilarului. Nu ştiu cât timp trece în care nu fac nimic altceva decât să îl privesc, dar Alek îmi ţine încheieturile cu o mână, în timp ce cu cealaltă mă mângâie pe obraz, pe gât, pe sâni şi coboară spre abdomen. În cele din urmă, când

realizează cât sunt de pierdută, îmi zâmbeşte. E unul din acele zâmbete de care mi-a fost dor şi pe care l-a ținut ascuns în ultimele zile.

— Zhav...

Îmi dau ochii peste cap şi pufnesc.

— Alek... îi şoptesc numele şi mă întind spre el.

Vine în întâmpinarea mea şi nu ştiu dacă eu sunt cea care îl sărută sau care doar îi răspunde la sărut pentru că dintr-odată e prea pasional, prea încărcat cu emoții şi încep să tremur.

— Zhav, eşti bine?

Vocea lui Alek e încărcată cu îngrijorare, dar eu nu mă pot abține şi izbucnesc în râs.

Dacă sunt bine? Nici măcar n-am început. Am nervii întinşi la maximum, mi s-a făcut pielea de găină şi nu mai am niciun control asupra respirației mele.

— Ascultă-mă, Alek...

Îşi arcuieşte o sprânceană întrebător.

— O să facem asta şi o s-o facem acum, sau jur pe ce am mai sfânt că...

— Am înțeles, mă întrerupe.

Sunt pe cale să îl întreb ce a înțeles, dar se năpusteşte asupra buzelor mele şi e peste tot şi nicăieri în acelaşi timp. Îi simt buzele fierbinți peste ale mele, apoi mă muşcă de gât şi coboară spre sâni. Coboară prea mult ca să îmi mai poată ține mâinile imobilizate. Mi le eliberează că să îşi folosească mâna pentru a-mi trasa conturul trupului. Pielea lui arde când îl ating la rândul meu şi îmi ghidez mâinile spre omoplații săi.

Nu cred că am fost vreodată sărutată atât de mult, dar nu mă plâng. Îşi face timp să-mi sărute fiecare

centimetru de piele înainte să acorde din nou atenție buzelor mele. Singurele lucruri care se aud în cameră sunt respirațiile noastre sacadate şi ticăitul ceasului de la încheietura lui Alek, în dreptul urechii mele drepte. Ar fi un moment bun să intru în panică, dar nu se întâmplă. De fapt, nimic nu e aşa cum mi-am imaginat că o să fie.

Alek nu e persoana alături de care credeam că o să găsesc fericirea.

E mai mult de atât. Fiecare ceartă, fiecare pas înapoi şi fiecare lacrimă pe care am vărsat-o pentru el ne-au adus aici. Nu am realizat până acum că tocmai imperfecțiunile sale îl fac atât de perfect pentru mine.

Închid ochii şi inspir adânc. Simt degetul mare al lui Alek pe obrazul meu. Aşteptarea mă omoară. Simt lipsa căldurii corpului său chiar din clipaîn care se îndepărtează. Îl aud deschizând sertarul de la noptiera de pe partea lui de pat, dar nu se mai deranjează să îl închidă.

— Zhav, ai încredere în mine?

Îşi face loc între picioarele mele, dar rămâne suficient spațiu între corpurile noastre. Prea mult spațiu. Chiar e nevoie să mă mai întrebe asta? Încuviințez.

— Uită-te la mine, Zhav!

Îmi deschid ochii.

— Am încredere în tine, dau glas cuvintelor.

Răsuflă uşurat. Nu pot să cred că mai avea vreun dubiu.

— Ai nevoie de ajutor cu ăla?

Îmi rotesc capul spre mâna lui în care ține prezervativul.

— Nu cred că mi-am ieşit chiar atât de tare din mână.

Începe să râdă şi, în sfârşit, să facă şi altceva în afară de a trage de timp. Se ridică în genunchi, rupe ambalajul cu dinții şi îmi rânjeşte când mă sprijin în coate ca să îl privesc.

Anticiparea îmi provoacă un fior pe şira spinării. Se întinde după o pernă pe care mi-o strecoară sub cap cu atenție.

Am impresia că durează ore întregi până când revine asupra mea, deşi sunt sigură că în realitate timpul se măsoară în secunde. Îl simt pe coapsa mea şi plănuiam doar să inspir adânc, dar îmi iese ca un geamăt. Alek înghite în sec. Mă sărută sub ureche şi mă mângâie pe corp, încercând, probabil, să mă relaxeze. Mă prinde de una dintre mâini şi mi-o ridică deasupra capului, în timp ce cu cealaltă se poziționează între picioarele mele. Îmi muşc buza de jos, îmi încleştez degetele cu ale sale şi îl strâng uşor.

Nu se balansează brusc, dar senzația e nouă şi ciudată când se împinge în mine. Aerul mi se blochează în plămâni, obrajii îmi iau foc şi nu fac altceva decât să îl privesc cu ochi mari. Îl strâng cu putere de mână, iar el mă strânge la rândul lui, ancorându-mă în realitate. Mă sărută pe frunte şi încerc să îmi concentrez atenția pe gura lui şi nu pe senzația de disconfort care se accentuează pe măsură ce Alek se împinge în mine. Scâncesc, gem şi scot alte sunete pe care nu le recunosc.

— Respiră! vocea lui e doar o şoaptă, dar e suficientă cât să mă aducă cu picioarele pe pământ.

Încerc să fac ce mi-a cerut şi inspir adânc, apoi expir dintr-odată de parcă oftez.

— Sunt bine! răspund întrebării sale nerostite.

Își lipește fruntea de umărul meu, iar picioarele mi se strâng involuntar în jurul lui când se împinge în mine pentru ultima dată – sper –, apoi rămâne nemișcat. Unghiile de la mâna mea liberă se înfig acum în pielea de pe spatele lui, trăgându-l mai aproape. Mă relaxez treptat și slăbesc strânsoarea în care l-am imobilizat. Alek își îndoaie o mână de la cot, în dreptul capului meu și îmi fereşte părul de pe față. Mă sărută și închid ochii, îmbătată cu senzațiile care mă acaparează.

Îl simt mișcându-se încet, de parcă s-ar teme să nu mă rănească. Am nevoie de puțin timp să mă obișnuiesc cu senzația de prea plin dinăuntrul meu, dar când în cele din urmă o fac, sunt capabilă să mă relaxez, să îi cuprind obrajii în palme și să îi răspund la sărut.

— Zhav?

— Sunt bine! îl asigur pentru că îmi dau seama că el are nevoie să audă asta.

Iar în timp ce Alek își stabilește un ritm lent, mă încercă cea mai ciudată senzație posibilă. Durerea se combină cu presiunea care mi se clădește în abdomen și mă simt amețită. Aș vrea să îmi țin ochii deschiși și să îl privesc la infinit, dar din când în când nu mă pot concentra suficient și îi închid, arcuindu-mi spatele și ridicându-mi șoldurile, în întâmpinarea lui. Respirația lui fierbinte mă izbește în valuri când îmi geme în ureche. Îmi trec degetele prin părul lui și zâmbesc pierdută.

— O schimbare pe peisaj, Zhav?

Mă încrunt, nesigură la ce se referă. Îi studiez expresiile faciale, dar rânjetul și o sprânceană arcuită pot să însemne multe lucruri pentru Alek.

— Vrei să stai deasupra? devine mai explicit.

— Dumnezeule, nu!

Alek începe să râdă şi mă sărută din nou. De data asta, când îi simt mâinile şi gura pe trupul meu, nu mă mai doare nimic.

— Răspunsul pe care îl aşteptam era: da, Alek! Dar fie. Data viitoare!

Data viitoare! Inima mea se entuziasmează ca o idioată.

— Data viitoare! şoptesc vlăguită.

Alek e efectiv singurul om capabil să-mi facă cu ochiul în timp ce... ei bine... după ce tocmai m-a dezvirginat, în timp ce încă îşi balansează şoldurile şi se împinge în mine, ceea ce şi face.

Îmi înalț capul şi îl muşc de umăr. Geme şi îşi mută mâinile pe coapsele mele, ridicându-mi picioarele în jurul lui. Ritmul lui se schimbă, devenind din ce în ce mai alert. Odată cu asta se înteţeşte şi presiunea care începea să se acumuleze în mine. Încerc să îmi îngrop capul în scobitura umărului său, dar îmi cade pe spate. Am ochii închişi şi mă dezintegrez sub Alek. E o senzație nemaipomenită, pe care n-am mai simțit-o vreodată. Încă tremur de plăcere, deşi sunt vlăguită. Mă îndrăgostesc de fiecare sunet care îi părăseşte gâtul, de fiecare mişcare şi de fiecare privire pe care mi-o oferă. Mă urmează la scurt timp şi se prăbuşeşte cu fruntea lipită de umărul meu. Respirația lui fierbinte îmi arde pielea, reuşind să mă excite în continuare. Îmi aşez brațele în jurul său şi îl țin aşa, până când i se potoleşte ritmul respirației. Sau poate că eu am nevoie de asta.

Îşi ridică privirea, îmi cuprinde obrajii în palme şi mă sărută. Dumnezeule! Nu m-a sărutat niciodată atât de mult. Niciodată! Îl simt cum se retrage lent din mine şi suspin între buzele sale.

— Mă întorc imediat, mă asigură în timp ce se dă jos din pat cu spatele, fără să mă piardă din priviri.

Îmi duc mâinile pe obraji, simțindu-i în flăcări. Nu se încurcă prea mult timp la baie, iar când revine mă găseşte stând în acelaşi loc.

— Îmi pare rău dacă am greşit cu ceva!

Clipesc nedumerită şi mă ridic spre tăblia patului. Alek se apropie încet şi se întinde lângă mine, ridicându-şi brațul.

— Despre ce vorbeşti?

Trag cearşaful peste noi şi îmi ridic privirea spre el, sprijinindu-mi bărbia pe pieptul său.

— Nu ştiu nici eu, îmi zâmbeşte, mângâindu-mi părul. Doar mă asiguram.

Chiar pare să îl macine lucrul ăsta. Nu râd, deşi mă abțin cu greu.

— Termină! îl rog. A fost perfect! Tu eşti perfect! accentuez.

— Evident că sunt.

Îmi dau ochii peste cap.

Mă cuibăresc la pieptul său. Şi îl aud bubuindu-mi în timpan. Ritmul constant al inimii sale.

— Alek?

— Mh?

Sunetul îi reverberează în piept.

— Căsătoreşte-te cu mine!

— Zhav...

Mă ridic şi îl privesc serioasă. Nu-mi pot explica ce a fost în mintea mea acum două secunde, dar ştiu ce e în inima mea. Nu pot să cred că tocmai am spus asta, dar ştim amândoi că viața e destul de imprevizibilă. El a

pierdut-o pe Hannah. Eu am pierdut-o pe Rylee. Dar în niciun caz nu o să ne pierdem unul pe celălalt.

— Zhav, chiar încep să cred că te sperie gândul că s-ar putea să mor şi îmi faci favoruri.

Scrâşnesc din dinți.

— Nu o să mori, idiotule! Şi ți-am mai spus: nu îți fac niciun favor. Te iubesc! E chiar atât de simplu. Nu pot trăi fără tine.

— Ştiu că sexul a fost grozav, dar...

Îl privesc furioasă. El mă priveşte amuzat.

— Du-te naibii! pufnesc.

— O să aştept un inel, cade pe gânduri. Şi...

Mă întind şi îl sărut înainte să îşi ducă gândurile la final. Îşi strecoară limba în gura mea într-o fracțiune de secundă şi ne luptăm amândoi pentru control până când ajung să îmi încolăcesc picioarele în jurul său. Eu sunt cea care cedează şi îşi domoleşte ritmul.

Îmi strânge părul în pumn, dându-mi capul pe spate.

— S-ar putea să mor, Zhavia, mă priveşte mai serios ca niciodată.

— Şi eu s-ar putea să mor, mârâi la el nervoasă.

— Eu am mai multe şanse să mor mai repede decât tine.

Simt nevoia să îl lovesc şi să îl sărut în acelaşi timp. Mă scoate din minți.

— Am înțeles. O să murim amândoi într-o bună zi. Mai ai şi alte argumente?

Mă studiază, căutând nişte răspunsuri, dar nu ştiu care sunt întrebările. Îi susțin privirea, dar nu mai sunt nervoasă.

— Tu chiar mă iubeşti! o spune de parcă are o revelație.

De parcă până acum s-a îndoit de asta. Ştiu prin ce a trecut. Ştiu că a rămas cu impresia că e greu de iubit. Că nimeni nu o să îl aleagă pe el, aşa cum e el. Dar o să îi dovedesc contrariul.

— Nu numai că te iubesc, clatin din cap. Nu îmi imaginez viața alături de altcineva. Dacă aş putea să am pe oricine altcineva, te-aş alege tot pe tine. Numai pe tine! Pentru că eşti perfect, pentru că eşti suficient şi pentru că nicio persoană nu mă completează aşa cum o faci tu. Nu există nicio persoană mai importantă în universul meu decât Alekzandre Callaghan.

Înghite în sec de câteva ori.

— Eşti sigură că nu e din cauza sexului grozav?

Îi strălucesc ochii într-un mod neobişnuit. Şi nu de dorință sau pasiune, ci i se umezesc.

— Sigur, nu o să spun că asta nu ajută, îi servesc replica lui, încercând să mai destind atmosfera.

Degetele îi alunecă pe obrazul meu.

— Îmbracă-te! îmi spune serios.

— Unde mergem? mă încrunt.

— Te iubesc, Zhav! Nu mai vreau să aştept. Într-o zi jur că o să ai parte de nunta pe care o meriți, dar azi o să facem o mică excursie. Sună-l pe Malakai!

— Unde mergem? insist. Malakai? De ce să îl sun pe Malakai?

— Las Vegas! rânjește. În vreo șase ore ar trebui să fim acolo. Și sună-l pe Malakai pentru că mi se pare că avem nevoie de un martor.

— E nebunie curată!

— Mă tem că asta o să ai la casă.

Chiar e nebunie curată. Vegas? Să ne căsătorim? Acum? Acum!

— Mă duc să mă îmbrac, îl sărut scurt, apoi sar din brațele sale, din pat și mă îndrept spre baie.

Asta se întâmplă când iei deciziile cu inima? Un val de adrenalină pune stăpânire pe mine și nu mă pot gândi la nimic altceva decât că, în vreo șase sau șapte ore, o să fiu soția lui Alek.

Cu ce ar trebui să mă îmbrac? Habar nu am.

Ce naiba fac?

Ce naiba...

La naiba!

Mă căsătoresc cu Alek!

Alek nu merită asta

— Chiar speram să nu mă fi trezit degeaba, dar recunosc, Zhavia... Nu la asta mă aşteptam.

Malakai rânjeşte şi mai ia o gură din Mai Tai-ul pe care l-a comandat. Eu trasez cu arătătorul marginea paharului meu de Cosmopolitan. N-am sunat pe nimeni altcineva. Sinceră să fiu, nici nu am simțit nevoia să o fac. Ştiu că mama mi-ar fi spus că am luat-o razna. Ellie mi-ar fi spus că, deşi mereu a susținut relația dintre mine şi Alek, să mă gândesc şi să nu mă arunc cu capul înainte. Probabil, singura persoană care m-ar fi înțeles este fratele meu, dar nu l-am sunat. Nunta lui e la sfârşitul săptămânii şi nu am vrut să îi distrag atenția.

Aşa că sunt aici, împreună cu Malakai, la barul hotelului unde ne-am cazat. Alek era prea obosit şi a rămas în cameră. Când am ieşit de la duş, deja dormea şi nu am vrut să-l trezesc. Nici măcar nu sunt sigură că se simte bine. Îmi doresc mai mult decât orice să pot vorbi despre asta cu Malakai, dar nu cred că Alek i-a spus, iar eu nu pot să-i calc încrederea în picioare.

— Ştiu, îi zâmbesc la rândul meu. Sinceră să fiu, nici măcar eu nu mă aşteptam la asta.

Biroul unde se eliberează certificatele de căsătorie se deschide abia dimineață. Nici măcar nu ştiam că avem nevoie de un astfel de certificat înainte să mergem la o capelă.

Malakai vrea să ştie cum am ajuns aici, în Vegas, gata să mă căsătoresc cu Alek. Aşa că îi povestesc.

Nu mă crede că eu sunt cea care i-a propus asta. Ridic din umeri, unindu-mi buzele într-o linie subțire.

Își suflecă mânecile de la cămașa neagră pe care o poartă și se sprijină relaxat cu spatele de spătarul scaunului. Mi-a fost dor de el. De Malakai cu care pot să vorbesc. De versiunea lui care e prietenul meu. Am încercat să îl sun după scena de la noi din apartament, dar nu mi-a răspuns și m-am simțit abandonată. Deși știu că nu mi-e dator cu nimic.

— Ți-am simțit lipsa! recunosc.

Oftează adânc. Chiar i-am simțit lipsa și nu mai am de gând să trăiesc fără să le spun oamenilor ce simt cu adevărat. Și am avut zile în care m-am simțit atât de vinovată și am fost atât de prost dispusă încât până și Alek și-a dat seama că nu eram în regulă cu ce s-a întâmplat între el și Malakai.

— N-am mințit atunci când am spus că ești cea mai bună prietenă a mea, Zhavia. De fapt, ești singura mea prietenă. Și știu că asta sună ciudat pentru că nu ne cunoaștem de foarte mult timp, iar Alek e cel mai bun prieten al meu...

— Dar am avut cele mai dubioase și profunde conversații pe care le-am avut vreodată, îl completez.

Îmi face cu ochiul și își ridică paharul.

— Mulțumesc pentru toate lucrurile pe care mi le-ai spus atunci, Zhavia! M-am gândit mult la asta și cred că aveai dreptate. O s-o iubesc mereu pe Anna, dar poate că e cazul să încerc să trec mai departe.

— Asta înseamnă că pot să îți fac cont pe Tinder? râd.

Malakai își trece o mână prin păr și ridică nepăsător din umeri.

— O spui de parcă singura speranță pe care o mai am e o aplicație tâmpită.

— Şi nu e aşa? mă prefac surprinsă.

— Pun pariu pe ce vrei că pot să conving pe oricine din barul ăsta să iasă cu mine.

E atât de multă aroganță în vocea lui încât cu greu reuşesc să nu râd.

— O, câtă modestie! bolborosesc în timp ce scanez din priviri barul.

Câteva mese sunt ocupate de cupluri. În colțul din stânga e un bărbat de vreo treizeci de ani care e atât de concentrat la laptopul său încât nu mai vede nimic altceva în jur. În dreapta mea, aproape de perete stă o femeie – nu-i pot ghici vârsta –, picior peste picior şi un pahar de cocktail în față. Un grup de şapte fete gălăgioase îl țin ocupat pe barman încă de când am ajuns aici şi probabil că deja sunt bete. Ar fi prea uşor. Apoi o observ. O blondă minionă care pare să fi venit împreună cu ele, dar care stă cu brațele încrucişate la piept, privindu-le dezamăgită. Arată de parcă au forțat-o să le însoțească şi nici nu văd vreun pahar în fața ei. E plictisită şi cred că abia aşteaptă să plece de aici, dar nu cred că împreună cu un tip.

— Ea, îi şoptesc lui Malakai, făcându-i semn cu bărbia spre blondă.

Malakai îşi arcuieşte o sprânceană şi rânjeşte.

— Mă şi cronometrezi, Zhavia? mă întreabă în timp ce aruncă o privire la ceasul de pe încheietură.

— Surprinde-mă! îi răspund în timp ce se ridică.

Mă aştept să se răzgândească în orice moment. Nu l-am văzut niciodată pe Malakai... interacționând. Doamne, asta sună atât de ciudat! Dar într-o secundă e

lângă mine, iar în următoarea își trage un scaun lângă ținta lui, chiar în mijlocul fetelor gălăgioase. Ea l-a observat încă de când s-a ridicat de la bar. De fapt, cred că e singurul lucru care i-a atras atenția și a făcut-o să nu mai pară atât de plictisită. La urma urmei, poate că m-am înșelat și e prea ușor. Poate, trebuia să o aleg pe femeia singură din dreapta mea, dar deja e prea târziu.

Oftez și îmi termin băutura, aruncând din când în când o privire asupra lui Malakai. Pare relaxat, dar are brațele încrucișate la piept, încercând să își păstreze spațiul personal. Încep să râd când observ că nu a reușit să îi atragă atenția doar blondei, ci și a prietenelor ei, însă privirea lui e concentrată asupra ei, de parcă restul nu mai există. Aproape că mă simt vinovată. Poate că o să iasă ceva din asta, dar poate că nu. Oricare ar fi rezultatul, sper ca într-o zi Malakai să privească pe cineva de parcă e centrul universului său fără să glumească. Iar fata aia... fata aia o să fie a naibii de norocoasă.

Nu mai norocoasă decât mine, evident.

Nu știu cu ce îi sunt datoare lui Malakai – nu s-a deranjat să menționeze ce vrea în cazul în care câștigă pariul –, dar e clar că tocmai a câștigat.

Cer nota, achit și băutura lui Malakai, apoi mă îndrept spre lift. Intru în cameră cât de silențios pot. Nu vreau să-l trezesc pe Alek, și deși reușesc să nu fac zgomot și să nu mă împiedic de nimic, Alek aprinde veioza de pe noptieră.

— Vino aici, Zhav! are vocea încărcată cu somn, ademenitoare și joasă.

Mă descalț și mă îndrept spre pat cât de drept pot. Nu din cauză că m-am ametit – nici măcar n-am băut altceva în afară de paharul ăla –, dar Alek are pe el doar pantaloni scurți de trening care nici măcar nu îi stau pe talie așa cum ar trebui. Privirea îmi alunecă

pe corpul lui. Când îi întâlnesc din nou privirea, Alek rânjeşte.

— Am băut ceva cu Malakai la bar, îi explic. Apoi l-am lăsat cu un grup de... admiratoare, adaug când găsesc cuvântul potrivit.

Se ridică, sprijinindu-şi greutatea în coate. Îmi scot cerceii, în timp ce Alek mă urmăreşte cu privirea, apoi îmi aşez un genunchi pe pat. Alek se roteşte, mă prinde de talie şi mă rostogoleşte pe spate.

— Admiratoare? îşi arcuieşte o sprânceană. Sper că nu te referi la cățele, Zhav.

Îmi dau capul pe spate şi râd. Alek profită şi îşi îngroapă fața în scobitura gâtului meu. Îşi ia tot timpul din lume să mă sărute chinuitor de lent.

— Cred că e şi ăsta un mod de a o spune, încă râd.

— Mh... mormăie înțelegător. Eu chiar mă referam la animale. Câinii au o slăbiciune pentru el.

Mâinile sale se strecoară pe sub tricoul meu şi-l ridică până sub sâni. Simt furnicături la ceafă când coboară şi îşi lipeşte buzele de abdomenul meu.

Dar apoi se ridică dintr-odată şi ajunge deasupra mea. Îl privesc întrebător, analizându-i trăsăturile.

— Nu te-ai răzgândit, nu?

— Nu, Alek! îi zâmbesc. Nu m-am răzgândit. De ce? Tu te-ai răzgândit?

Îşi mută o mână pe obrazul meu, privindu-mă serios. Înghite în sec înainte să îmi răspundă.

— Nu! se încruntă. De ce naiba m-aş răzgândi? Eşti tot ce vreau, Zhav.

— Mai spune-mi! chicotesc.

Îmi sărută linia maxilarului.

— Ca după să-mi spui că m-am înmuiat şi să mă părăseşti? Nu, mersi!

Îmi dau ochii peste cap. În momentele de genul ăsta, în care Alek e... Alek, sunt de-a dreptul surprinsă că a fost în stare să-mi spună că mă iubeşte. Probabil că de asta am şi fost atât de şocată şi am reacționat aşa cum am făcut-o. Mereu îmi serveşte câte o replică idioată ca să îşi protejeze sentimentele. Cred că urăşte să fie vulnerabil, mai ales în fața mea. Şi nu-l condamn. A mai trecut odată prin asta şi deja ştiu cum s-a sfârşit.

— Nu te-aş părăsi niciodată, îl asigur şi o s-o fac ori de câte ori e nevoie.

Vreau să mă căsătoresc cu el. Vreau să am copii cu el.

Înțepenesc. Trebuie să derulez înapoi.

— Zhav, ce s-a întâmplat?

Îl privesc îngrozită, deşi nu a greşit cu nimic. Încerc să deschid gura, să găsesc o explicație, să spun ceva. Orice. Dar am rămas fără aer. Inima-mi bate cu putere şi cu greu mă abțin să nu plâng.

Nu era un gând serios. Nu mă gândesc la asta. Ce naiba e în neregulă cu mine?

— Zhav?

Clatin din cap. Se ridică îngrijorat şi îmi întinde mâna. I-o cuprind cu un gest mecanic şi mă ridic la marginea patului. Înghit în sec şi îmi retrag mâna doar ca să o pot strânge în pumn. Unghiile îmi intră în carne şi doare, dar am nevoie să mă trezesc la realitate.

Alek nu merită asta.

Mi-a spus de la început. Mai mult sau mai puțin, dar a fost sincer. Așa că ce naiba e în neregulă cu mine? I-am spus că nu îmi pasă. Că nu îmi doresc asta.

— Te doare ceva? Ai nevoie de ceva?

Mă doare inima mea cretină și trădătoare. Mă urăsc pentru că m-am gândit la asta.

— Cred că am o migrenă, mint.

Vinovăția își face loc în golul din stomac. Urăsc să îl mint, dar e mai bine decât să îi spun adevărul – decât să îi spun la ce mă gândeam. Nu am mai scoate-o niciodată la capăt. Pur și simplu, știu asta! Îi spun adevărul și s-a terminat. Pentru că o să se încăpățâneze.

Nu îmi pasă de copii.

Ce naiba e în neregulă cu mine?

Nu. Îmi. Pasă.

— Cred că am niște aspirină prin ghiozdan.

Dacă își dă seama că mint, nu o arată. Încuviințez absentă, în timp ce Alek își ia ghiozdanul pe care l-a aruncat pe jos și îi răstoarnă conținutul. Se întoarce cu două pastile și un pahar cu apă. Le iau fără să clipesc.

— Poate ar trebui să te întinzi, îmi spune în timp ce așază paharul pe noptieră.

Poate că ar trebui să-mi dea cineva una ca să nu mă mai gândesc la toate prostiile. Nu e o prostie... Dar, în același timp, e. Pentru că îi știu punctul de vedere în legătură cu subiectul ăsta. Și i-am promis că nu contează. Nu înțeleg ce m-a apucat acum.

Mă întind și cu greu reușesc să nu mă întorc cu fața spre cameră în secunda în care Alek se întinde lângă mine. Nu pot să îl privesc acum. O să își dea seama că am mințit.

— Zhav, ce naiba se întâmplă? mă întreabă după ce îşi întinde braţul, dar nu mă refugiez în braţele sale aşa cum o fac de fiecare dată.

— Nimic! mint din nou.

Simt o durere în piept. Mă apropii şi îmi lipesc obrazul de pieptul său, înconjurându-l cu braţul. Picioarele noastre ajung încolăcite, iar în secunda în care Alek începe să mă mângâie pe păr şi mă sărută pe creştet, mă înec în vinovăţie.

— Te iubesc! îi spun de parcă încerc să mă scuz.

— Dar îţi provoc migrene?

— Nu e niciun dar, accentuez. Te iubesc şi atât!

Şi e suficient. Nu? În cazul în care Alek chiar e bolnav şi nu o să putem avea niciodată copii, nu o să ajungem unul dintre acele cupluri care divorţează din cauza asta.

— Zhav... în cazul în care minţi, oftează oarecum împăcat, mai ai câteva ore să te răzgândeşti. Şi o să înţeleg dacă faci asta.

Îmi încleştez maxilarul. Trebuia să îmi dau seama că nu o să ţină povestea cu migrena. Nu-mi amintesc ultima dată când am avut una şi, cu siguranţă, nu s-a întâmplat de când l-am cunoscut pe Alek.

— Nu se răzgândeşte nimeni, îi spun furioasă, deşi sunt furioasă pe mine, nu pe el.

— Nici eu n-am mai fost niciodată căsătorit, râde. Doar aşa, în cazul în care îţi făceai griji de asta. Dar o s-o scoatem la capăt, Zhav. Îţi promit!

Da, o s-o scoatem la capăt. Nu e vina lui că mintea mea o ia razna din când în când.

— Serios? Chiar îmi făceam griji pentru asta, Alek.

Mă strânge mai tare la pieptul său. Închid ochii şi inspir încet. Trupul lui e cald, familiar şi aş putea să stau aici pentru totdeauna.

— Ştiu că o s-o scoatem la capăt. Când deschid la birou să ne luăm odată certificatul ăla?

— La opt. Dar am făcut o cerere online. N-ar trebui să pierdem prea mult timp pe acolo.

Alek mereu se gândeşte la toate. Iar eu mă gândesc numai idioţenii.

— Tot mai trebuie să alegi o biserică pentru după.

— Nu-mi pasă, ridic din umeri. Atât timp cât eşti lângă mine, chiar nu îmi pasă.

Inima mea şi-a revenit la normal, iar pulsul mi-a încetinit. Încă mă simt vinovată din cauza gândurilor pe care le-am avut, dar nu mai simt nevoia să plâng.

— Sper că nu asta o să spui şi când trebuie să alegi unde mergem în luna de miere.

— U-unde? mă bâlbâi.

— În luna de miere, repetă calm. Cred că aşa i se zice.

Încep să îmi transpire palmele. Nu m-am gândit atât de departe.

— La vară, când intru în vacanţă.

Îl simt dând încet din cap.

— Oricând! Oriunde!

A. Stephanie

Ultima dată când mi-am dorit atât de tare ca timpul să treacă mai repede a fost când Alek a plecat şi mi-a promis că se va întoarce peste nouă luni. Îmi doresc să se facă odată opt, să ne luăm certificatul, să mergem la o biserică - oricare - şi să nu mai stau ca pe ace. Pe cât de mult îmi doresc asta, tot atât de mult mă tem.

— Nu mă părăsi! îl aud şoptind înainte să adorm.

Nu o s-o fac. Niciodată!

De ce naiba plângi acum, Zhav?

Pentru şaptezeci de dolari pe care Alek i-a plătit cu cardul, a devenit oficial. M-am uitat minute în şir la certificatul pe care l-am primit în mai puțin de o oră. Nu îmi vine să cred.

Alek mă priveşte cu un zâmbet strengăresc şi o sprânceană arcuită.

— Da! răspund sigură pe mine, privindu-l în ochi.

Chipul îi e străbătut de surprindere. Nu era sigur că nu o să mă răzgândesc. Aproape că îi arunc o privire dezaprobatoare. Aproape. În secunda asta nu-l pot privi decât cu dragoste, zâmbind.

Poate că am fugit în Vegas, dar am vrut o biserică simplă. Ştiu că e doar o formalitate. Deja suntem căsătoriți, dar Alek a insistat. Iar Malakai i-a ținut partea.

— În sfârşit! exclamă Malakai, aplaudând.

E singura persoană prezentă în afară de preotul care mai mult ca sigur şi-a obținut titlul pe vreun site online.

— Sărut-o, fraiere!

Îmi dau capul pe spate şi râd.

— Ştiu că ții la el, îmi şopteşte Alek, apropiindu-se de mine. Dar am putea să îl omorâm?

Nu îi amintesc că a fost propunerea lui să îl chemăm pe Malakai, nu a mea. Însă Malakai e o parte importantă din viața noastră, în ciuda neînțelegerilor dintre ei. Nu știu ce s-a întâmplat aseară, însă Malakai era singur azi dimineață când a ieșit din camera de hotel. Am simțit un gol ciudat în stomac și cu greu am reușit să nu îi arunc un zâmbet trist sau compătimitor. Sunt sigură că Malakai are ritmul său de vindecare și, din punctul meu de vedere, aseară chiar a făcut câțiva pași înainte.

— Nu vorbești serios! îi zâmbesc.

Încă mai am impresia că visez și că o să mă trezesc în curând.

Dar apoi buzele lui Alek le ating pe ale mele ușor, mai mult tachinându-mă și abia dacă îmi mai amintesc cum să respir. Închid ochii instinctiv. Are o mână așezată sub urechea mea, în timp ce cu degetul mare îmi mângâie maxilarul.

Inimile noastre bat aproape una de alta.

Săruturile lui Alek sunt salvare și damnare în același timp. Căldura se răspândește prin mine în valuri și nu mă pot îndepărta decât prea târziu. Când deja sunt beată.

— Vrei să mergem la KFC sau Mc? îmi șoptește amuzat.

Nu-mi vine să cred că mă întreabă asta. Alek nu spune și nu face niciodată ceea ce mă aștept.

— Chiar vrei ca asta să fie prima noastră ceartă? răspund râzând.

Și doar să se știe, n-aș fi ales niciodată KFC.

— Destul de corect, îmi face cu ochiul. Hai doar să plecăm de aici!

Încuviințez și mă îndrept spre Malakai, în timp ce Alek rămâne să discute cu așa-zisul preot despre cât are de achitat. Nici nu a vrut să audă când i-am propus să împărțim cheltuielile - mă scoate din minți când face asta. Știu că are mai mulți bani decât mine - câștigă din scris, iar familia lui oricum e mai înstărită decât a mea -, dar nu trebuie să plătească el pentru tot.

— Felicitări, Zhavia!

Malakai mă trage într-o îmbrățișare. Mă bucur că am reușit să ajungem până aici fără ca vreunul dintre ei să o ia razna. Mă așteptam în orice moment la Malakai și eram pregătită pentru asta. Cred că și Alek era. Însă nu s-a întâmplat.

— Mulțumesc! chicotesc.

Mă retrag din brațele sale, căutându-i privirea.

— Cred că pot să încep să-ți spun doamna Callaghan, râînjește.

— Poți să nu, încerc să par furioasă, dar adevărul e că nu sună rău.

Sună așa cum nu m-am așteptat vreodată.

Brațele lui Alek mă înconjoară și îmi dau capul pe spate din instinct, sprijinindu-l pe umărul său.

— Sper că următoarea oprire e un cazinou pentru că nu am bătut atâta drum degeaba, spune Malakai.

— Nu încurajez asta, îmi dau ochii peste cap. O să pierzi și o să dai vina pe mine că nu te-am oprit.

— N-ai deloc încredere în mine, Zhavia! pufnește îmbufnat.

— În voi, îl corectez. N-am încredere să vă las de capul vostru.

Alek mă sărută pe creştet.

— Vii cu no!, răsuflarea lui fierbinte mă gâdilă în ureche. Problemă rezolvată.

Mă prinde de mână, trăgându-mă după el. Nici nu mă mai deranjez să protestez.

L-aş urma oriunde, cu ochii închişi.

Am lăsat fereastra deschisă, iar acum aerul răcoros îmi dezmiardă spatele. Sunetul ploii e ca muzica de fundal, liniştitor şi calm.

M-am distrat cu Alek şi Malakai, dar am decis să mă retrag în camera de hotel la un moment dat şi să citesc noua carte a lui Alek. Mi-am trimis-o pe Kindle şi cred că am mai bine de două ore de când nu mi-am dezlipit ochii de la ecran. Nu e de dragoste, evident. E despre un băiat care e bântuit de fantoma iubitei sale moarte şi, într-un fel, îmi frânge inima. N-am ajuns nici măcar la jumătate şi nu cred că o să o pot termina în seara asta. Îl regăsesc pe Alek în pasajele descriptive, în personajul principal şi e dureros. Îl iubesc şi mai mult - dacă e posibil - pentru că a avut suficient de multă încredere în mine încât să mi-o dea înainte să vadă lumina tiparului.

— Cu asta îți pierzi tu timpul?

Vocea lui mă face să tresar şi scap Kindle-ul din mână. Eram atât de concentrată încât nici măcar nu l-am auzit când a intrat în cameră.

Mă rotesc cu un zâmbet pe buze. Alek e deasupra mea, fața fiindu-i scăldată în lumina de afară. Picături

de apă îi curg din vârfurile părului pe fruntea mea. Se apleacă şi mă sărută.

— Nu-mi pierd timpul! protestez. Acum pleacă! Am treabă, râd.

Clatină dezaprobator din cap, îşi duce mâinile la spate şi îşi trage tricoul ud peste cap. Înghit în sec.

— Cred că ți-am spus să nu mai stai cu fereastra deschisă, Zhav, mormăie în timp ce merge să o închidă.

Mi-a spus. Într-o altă viață, în care abia reuşeam să stăm unul în preajma celuilalt mai mult de câteva minute fără să ne insultăm.

— Şi nu-ți mai bate capul cu aia, îmi spune serios. Am decis că nu o s-o public, la urma urmei.

Mă încrunt, ridicându-mă în şezut. Aprind veioza de pe noptieră şi-l privesc serioasă.

— Cred că ți-am mai spus că lumea are nevoie de mai multă înțelepciune à la Alekzandre Callaghan, îi amintesc. Şi mi se pare că ai ceva de spus, Alek. Că n-ai scris doar ca să evadezi din realitate.

Se aşază pe marginea patului. Mă mut în spatele lui, înconjurându-l cu brațele şi îmi lipesc obrazul de pielea lui fierbinte. Îşi aşază mâinile peste ale mele, dar îl simt încordat.

— Nu, Zhav! N-am mai simțit nevoia să evadez de mult timp. De când te-am cunoscut pe tine.

Inima mea se entuziasmează ca o idioată.

— Dar e... prea personal, oftează.

— Personal înseamnă că ai ceva de spus, îl sărut pe omoplatul drept. Încă nu am ajuns la sfârşit, aşa că nu ştiu cum se termină...

— Păi...

— Nu! ridic vocea. Nu vreau să știu!

Râde scurt.

— Alek? șoptesc cu teamă.

M-am gândit la ceva aproape toată ziua, doar că nu știu cum să îi spun și lui.

— Da? își rotește capul, arcuindu-și o sprânceană. Ce-am făcut?

Mă foiesc, strecurându-mă pe sub brațul său până când ajung cu capul în poala lui. Își apleacă privirea spre mine și ochii lui frumoși mă privesc curioși și amuzați în același timp. Începe să se joace în părul meu, zâmbind.

Închid ochii, amânând momentul.

— Serios, Zhav! Ce am făcut?

— N-ai făcut nimic! râd. Doar că... m-am gândit la ceva azi.

Îmi deschid ochii și îl privesc.

— Deja vrei să divorțăm?

— Poți să fii serios pentru o secundă?

Își unește buzele și tace. Încearcă să fie serios. Chiar încearcă, dar e Alek.

— Te-ai gândit vreodată să-ți mai faci un tatuaj?

Asta e. Am întrebat. Acum pot să-mi sap o groapă în pământ și să mor liniștită acolo.

— Vrei să-mi tatuez numele tău? râde. Pe fund?

Scrâșnesc din dinți.

— Chiar nu poți să fii serios, nu?

Se aplecă şi îmi sărută vârful nasului. Mă strâmb şi dau să mă ridic, dar mă cuprinde cu braţul, trăgându-mă înapoi.

— Gata! mă asigură. O să fiu serios. La ce te-ai gândit?

Trag aer în piept.

— Ştiu că ar trebui să ne luăm verighete la un moment dat, încep. Şi deşi, crede-mă, e singurul inel pe care chiar aş mai putea să-l port...

Mi-e greu să îi cer asta. Mă sperie şi pe mine gândul.

— Ai prefera un tatuaj în schimb? vocea îi sună surprinsă.

— Mă gândeam că am putea să ne tatuăm verighetele, o spun în cele din urmă. Dacă vrei, evident. Ştiu că e puţin cam... brusc? Şi definitiv, poate. Dar era doar o idee, încep să vorbesc din ce în ce mai repede. Nu trebuie să facem asta dacă nu vrei.

Mi se formează un gol în stomac. Chiar e definitiv! Ar fi mai mult decât un tatuaj, la urma urmei.

— Zhav...

Mă ridic şi îi cuprind obrajii în palme, forţându-l să mă privească. Cunosc acel ton pe care tocmai l-a folosit şi nu o să-l las să meargă acolo.

— O să fii bine! îi şoptesc. Nu o să mori! Nu înaintea mea, oricum!

Pentru că nu aş putea să trăiesc fără el. Îl admir pentru puterea pe care a avut-o ca să treacă peste moartea Annei, dar eu nu aş putea să trec vreodată prin asta.

Nu mai există nimic după Alek.

E complet nesănătoasă gândirea asta, dar nu îmi pasă.

Nu mai există nimic după Alek.

Închide ochii şi oftează adânc.

— Uită-te la mine, Alek!

Pare să facă un efort ca să mă privească.

— Chiar vrei asta, Zhav?

Încuviinţez.

— Doar dacă vrei şi tu.

Îi înfloreşte un zâmbet pe buze.

— Îmi pare rău doar că nu m-am gândit eu la asta! îmi mângâie obrazul.

Îl sărut, pierzându-mă din nou. Dar nici nu mai vreau să revin vreodată cu picioarele pe pământ.

Nu iau toate deciziile astea pentru că mă tem că s-ar putea să moară. Le iau pentru că îl iubesc şi nu mai pot să-mi imaginez viaţa altfel.

— Haide! îl prind de mână, ridicându-mă din pat.

Îşi ridică mirat sprâncenele, dar mă urmează.

— Unde mergem?

Îi arunc o privire peste umăr.

— Cred că m-ai molipsit cu impulsivitatea aia atât de specifică ţie, râd. Unde crezi că mergem?

— Vrei să ne tatuăm verighetele? Acum?

Mă bucur că mai reuşesc să-l iau prin surprindere din când în când.

— Da! îi confirm, dându-i drumul la mână ca să merg să-mi caut hainele.

— Recunosc, Zhav... Nu credeam că o să vrei vreodată să îți faci un tatuaj, îmi spune în timp ce-şi ia un tricou curat din ghiozdan.

Nu credeam că o să fac multe lucruri vreodată.

Dar apoi l-am cunoscut pe Alek, iar toată viața mea a fost dată peste cap, în cel mai bun mod posibil.

— Ai o influență proastă asupra mea! ridic din umeri.

În mai puțin de zece minute suntem în maşină, iar Alek caută un salon de tatuaje care să fie deschis la ora asta.

— Zhav! îmi şopteşte numele, împreunându-şi degetele cu ale mele.

— Ce am făcut? îmi întorc capul, lipindu-mi obrazul de scaun.

Alek îmi aruncă o privire pe fugă, pastrându-şi apoi atenția la drum.

— Ştiu că nu îți spun că te iubesc suficient de des. Vreau doar să ştii că atunci când m-ai cunoscut, eram într-un loc destul de întunecat şi m-ai salvat, Zhav. Nu doar că am vrut să devin omul pe care îl meriți, dar m-ai făcut să...

Îşi drege glasul. Nu îl întrerup. Oricum nu sunt în stare să articulez niciun cuvânt.

— Am înțeles, reia, în cele din urmă, că dacă trecutul meu ar fi fost diferit, s-ar putea să nu te fi întâlnit niciodată. Aş putea să trec din nou prin tot ce am trecut atât timp cât ştiu că la final o să fii acolo.

Nu pot împiedica lacrimile să-mi curgă pe obraji şi sfârşesc prin a le şterge şi a-mi trage nasul.

— De ce naiba plângi acum, Zhav?

E amuzat şi îngrijorat în acelaşi timp.

— Pentru că, mă smiorcăi, asta faci tu. Ştiu că mă iubeşti, chiar dacă nu o spui prea des. Dar apoi, o dată la ceva timp, începi să spui lucruri de genul care-mi frâng inima şi mă fac fericită în acelaşi timp şi jur că nu cred că e posibil să te iubesc mai mult decât o fac, dar în fiecare zi îmi dovedeşti contrariul.

— Deci mai bine tac, concluzionează Alek.

Îl strâng uşor de degete.

— Alek?

Mormăie ceva indescifrabil.

— Nu te-aş lăsa niciodată să treci prin ce-ai trecut. Nu singur!

— Ştiu, un colţ al buzelor i se arcuieşte zeflemitor.

— Te iubesc, arogantule!

— Ştiu şi asta, doamnă Callaghan.

Acum un minut plângeam, acum nu-mi pot şterge zâmbetul de pe chip.

Cam asta-i viaţa alături de Alek şi nici nu-mi doresc altceva.

Vrei să divorțăm?

— Încearcă să mi te fure, îi şoptesc în timp ce îmi lipesc fruntea de umărul său.

Alek râde scurt şi îşi răsfiră degetele pe spatele meu, trăgându-mă mai aproape.

— Cine încearcă să mă fure?

Vocea lui şoptită îmi provoacă fiori pe şira spinării.

— Aş spune că toate femeile singure din încăperea asta, dar nu pot să bag mâna în foc nici pentru cele căsătorite, râd la rândul meu.

Îmi amintesc criza de gelozie pe care aproape am făcut-o în acea zi în fața bibliotecii. Îmi amintesc vag cum m-am simțit atunci când m-am întâlnit cu Serenity pentru prima dată şi nu ştiam cine e. Amintiri dintr-o altă viață.

Acum, deşi sunt conştientă de cum îl privesc cam toate femeile din încăperea asta, nu îmi pasă. Nu mai simt nicio durere în piept şi niciun junghi de gelozie. Poate nu atât de intens, oricum. Alek nu şi-a dezlipit privirea de mine întreaga seară şi ori nu a observat că e privit, ori pur şi simplu nu îi pasă. Ar trebui să mă obişnuiesc cu asta. Țin minte inimioara desenată pe paharul lui de cafea când ne-am întâlnit de Crăciun. Am observat cum îl priveşte adolescenta de la casieria supermarketului de unde ne facem cumpărăturile.

E imposibil să nu întorci privirea după el dacă îl vezi. Dar e imposibil să-ți mai dezlipești privirea acum. E îmbrăcat în negru din cap până în picioare și n-am reușit să-l conving să își ia o cămașă de alta culoare. Nici nu prea m-am străduit. Negrul e culoarea lui.

— N-am observat, răspunde și îmi dezlipesc fruntea de umărul lui, dându-mi capul pe spate ca să îl privesc.

Nu-mi vine să cred că e al meu. Că Alekzandre Callaghan e soțul meu. Degetele sale lungi îmi așază după ureche o șuviță răzleață care mi s-a desprins din coc.

Teoretic, suntem la nunta fratelui meu și dansăm. Practic, suntem într-un univers în care nu mai există nimeni și nimic altceva și doar ne ținem în brațe. Ritmul melodiei e lent și, deși Alek e un dansator bun - mi-a demonstrat asta acum câteva melodii - acum doar mă ține în brațe. Îmi mut mâna pe umărul său, iar privirea îmi cade imediat pe verigheta tatuată pe inelar care se zărește doar vag sub inel. E o linie neagră, simplă. Alek mi-a explicat că pe degete tatuajele se șterg mult mai repede și că nici nu mai arată în timp ca la început. Așa că am optat pentru o linie care îmi înconjoară degetul. Sau un cerc. Nici nu știu exact cum să-l numesc. Verigheta lui e mai groasă decât a mea.

— Sau nu vrei să îmi răneşti sentimentele.

Îmi unesc buzele într-o linie amuzată.

— Există o singură femeie în tot universul la care sunt atent și se întâmplă să fie soția mea. Se întâmplă să o mai țin și în brațe acum.

Îmi ridic sprâncenele mirată. Iar trece printr-o faza din aia în care spune lucruri care-mi fac genunchii să tremure.

— Şi m-am gândit toată seara în ce colț aş putea să o atrag, să o dezbrac şi să o fac să-mi geamă numele.

Nu mai contează. Şi-a revenit la acel Alek pe care-l cunosc prea bine.

— Şi ai găsit o soluție să pui fantezia asta în practică?

Nu ştiu de ce intru în jocul lui, dar o fac. Poate, pentru că am încetat de mult să mă mai ascund după degete. Să nu-mi mai exprim sentimentele şi să nu mai spun ce gândesc.

— Mh, mormăie atât de specific lui. Cred că am o idee.

Îmi mângâie brațul în treacăt, apoi îşi împleteşte degetele cu ale mele. Ne înțelegem din priviri. Îmi dau seama că în următorul minut nu o să mai fim aici, aşa că îl strâng de mână şi îl urmez imediat ce se desprinde de mine. Nu se grăbeşte. Mă priveşte cu ochi încărcați de dorința care se reflectă şi în ai mei. Îl urmez fără să îl întreb unde mergem. Puțin îmi pasă. Alek îmi oferă zâmbetul lui năucitor şi simt fluturi în stomac.

Mă atrage până la urmă într-un foişor afară. E răcoare, dar nu chiar frig, iar lumina care ajunge până aici e slabă şi suntem feriți de privirile celorlalți. Mâinile lui sunt pe trupul meu imediat ce rămânem singuri, limba i se împleteşte cu a mea şi sfârşesc cu lenjeria în buzunarul pantalonilor săi, urcată pe balustrada de lemn a foişorului. Nu e unul dintre acele momente în care se comportă de parcă avem tot timpul din lume. E pasional, haotic, grăbit şi nici nu mi-aş dori altceva în momentul ăsta. Îmi încleştez degetele de la o mână pe balustradă, în timp ce cu cealaltă mă agăț de gâtul său. Scoate un prezervativ din sacou şi e amuzant când mă gândesc că a anticipat asta. Îi fac loc între picioarele mele, încercând să îmi păstrez echilibrul.

Degetele sale îmi frământă încet coapsele, apoi le mută şi îmi cuprinde obrajii în palme. Când începe să îşi balanseze şoldurile, îmi dau capul pe spate, iar una dintre mâinile sale ajunge pe ceafa mea. Ne pierdem aici, iar orgasmul îmi aduce numele său pe buze, mă lasă fără respiraţie şi cu oasele treci. Îmi mut braţele în jurul său, în timp ce Alek are faţa îngropată în scobitura gâtului meu şi continuăm să stăm aşa, cu respiraţiile întretăiate. Se retrage leneş din mine, dar nu se îndepărtează.

— Ai un coş de gunoi chiar în spatele tău, reuşesc să articulez.

A fost ultimul lucru pe care l-am mai observat înainte ca buzele sale să îmi fure raţiunea.

— Mulţumesc! râde.

Îşi scoate prezervativul, se îndreaptă spre coş şi îşi închide nasturii de la blugii negri - nici pantalonii de costum n-am reuşit să-l conving să-i îmbrace - în timp ce revine spre mine. Până şi simplul lui gest mi se pare al naibii de irezistibil.

Mă prinde de talie şi mă ridică, aşezându-mă cu picioarele pe podea. Îmi aranjez rochia, apoi întind mâna şi aştept. Îşi arcuieşte întrebător o sprânceană.

— Cred că ai ceva ce-mi aparţine, îi amintesc, făcând referire la lenjeria mea pe care o are în buzunar.

— Mh... Nu cred.

Mă sărută, distrăgându-mi atenţia.

— Ce-am găsit al meu să fie! rânjeşte.

Îmi dau capul pe spate, râzând.

— Nu s-a întâmplat să-i găseşti pur şi simplu.

— Bine! ridică din umeri. Ce-am furat al meu să fie!

Îmi dau seama că e serios şi că nu am nicio şansă să recuperez nimic. Îi închid ultimii doi nasturi de la cămaşă pe care nici nu-mi amintesc când i-am desfăcut şi îi zâmbesc pierdută.

Mi-a furat inima. Asta a furat, iar când mi-am dat seama, deja era prea târziu.

Nu aş schimba nimic dacă aş putea. Atunci nu am înțeles, dar acum îmi dau seama că Alek avea nevoie de timp departe de mine, să îşi facă ordine în viață. Să se găsească pe el. Şi mă bucur că a plecat şi a revenit fiind Alek care stă acum în fața mea.

Care e soțul meu. Nu o să mă obişnuiesc niciodată cu ideea.

Alek îşi scoate telefonul din buzunar şi se încruntă.

— Ar trebui să răspund.

Îmi zâmbeşte, dar îmi dau seama că îl îngrijorează ceva.

— Merg să o caut pe mama, mă ridic pe vârfuri şi îl sărut.

Apoi plec, oferindu-i intimitate, deşi nu a cerut-o direct.

Spre surprinderea mea, părinții mei sunt aici. Pe tata mă aşteptam să îl întâlnesc, însă nu eram chiar atât de sigură în privința mamei. Nu cred că e împăcată sută la sută cu relația dintre Jesse şi Eliana, dar odată şi odată va trebui să înțeleagă că nu poate controla fiecare aspect al vieții noastre.

Ar trebui să mă preocupe reacția ei când îmi va vedea inelul. Tatuajul de dedesubt. Dar am decis că nu am nimic de ascuns şi că nu sunt datoare nimănui cu explicații privind fericirea mea.

Îi găsesc pe ai mei împreună cu părinții Elianei. Decid că nu vreau să îi întrerup şi ies afară. Dau peste fratele meu şi proaspăta lui soție şi îmi spun că mai bine întrerupeam discuția părinților decât să le întrerup lor intimitatea.

— Chiar mă întrebam dacă o să vă dezlipiți unul de celălalt la un moment dat, râde Jesse când mă vede.

Simt cum obrajii mei capătă o nuanță de roşu. Ridic inocent din umeri, apropiindu-mă de ei. Eliana, poate că e mai mare decât fratele meu cu câțiva ani, însă arată ca o adolescentă într-un corp de femeie. Decolteul şi talia îi sunt puse în valoare prin decolteul corsetului, iar trena rochiei e simplă. Părul ei şaten e prins într-o coafură complicată, iar ochii îi sunt scoşi în evidență de machiajul simplu. Nu am petrecut foarte mult timp cu ea, dar mi-e dragă.

— Râde ciob de oală spartă! îi răspund în cele din urmă.

— Las-o în pace! Şi eu aş vrea să respir liniştită, dar ți-ai găsit!

Nu mi l-am imaginat niciodată pe fratele meu atât de îndrăgostit. Atât de dependent de o altă persoană.

Dar nu sunt în măsură să râd de el.

Am propriul drog de care sunt dependentă.

— Mă simt nedorit, se bosumflă Jesse.

— În plus, îl corectează Eliana.

— Zece minute, îi şopteşte, apoi o sărută şi pleacă, dar nu înainte de a se opri în fața mea câteva secunde.

Pare pierdut, dar fericit. Nu-mi dau seama ce e în mintea lui.

— Ştiu că nu vrei probabil să vorbeşti despre asta, dar n-am putut să nu observ tatuajele voastre.

Mai am puțin şi îmi acopăr fața cu mâinile.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Ziua asta e despre voi, îl asigur.

— Te cunosc cât de cât, Zhavia. Ştiu că nu ai fi făcut niciodată asta dacă nu îți doreai cu adevărat. Şi mă bucur că ai ajuns aici, ținând cont de cum au decurs lucrurile ultima dată când ne-am văzut.

Alek şi Carter. Îmi amintesc destul de bine, deşi nici acum nu am aflat ce a spus Carter de l-a făcut pe Alek să reacționeze aşa cum a făcut-o. Dar am pus punct undeva şi am luat-o de la capăt. Nu mai vreau să mă gândesc la trecut.

— Am înțeles un lucru important de atunci şi până acum, îi replic. Mai bine spus, am acceptat un lucru important, mă corectez. Oricât de siropos sună, nu pot şi nici nu vreau să trăiesc fără Alek, Jesse. Îl iubesc.

Sunt două cuvinte simple, dar ştiu că mă înțelege.

— Eu când ți-am spus că te iubeşte, era să îmi dai una, îmi aminteşte. Dar m-am înşelat, să ştii.

Îmi ridic sprâncenele mirată.

— Nu te iubeşte. Te venerează.

Îmi dau ochii peste cap iritată, deşi cuvintele sale ating o coardă sensibilă.

— De când ai devenit atât de înțelept?

Drept răspuns, doar îmi rânjeşte arogant.

— Iar prietenele soției mele par să îl venereze pe el, aşa că aş avea grijă dacă aş fi în locul tău.

Îmi face cu ochiul, apoi dispare. Mă îndrept spre Eliana râzând. Ea mă priveşte suspicios, fără să îmi înțeleagă reacția.

— Glumea, mă asigură Eliana, încercând să mă liniştească. Recunosc, prietenele mele singure au pus ochii pe el, dar...

Ridică din umeri, încercând să îşi facă ordine în gânduri şi să îşi aleagă cuvintele potrivite ca să mă liniştească. E amuzantă îngrijorarea ei, dar nejustificată.

— E în regulă! o asigur. Eu şi Alek... Drumul nostru până aici a fost oricum, numai simplu nu. A trebuit să ne redescoperim, să fim sinceri cu noi înşine şi să nu ne mai ascundem după deget, îi explic. Am trecut prin multe uşi trântite, lacrimi şi cuvinte aruncate la nervi. Dar nu ne-am fi căsătorit niciodată dacă vreunul dintre noi mai avea vreo urmă de îndoială. Aşa că nu, nu-mi fac griji, râd, deşi poate par sărită de pe fix. Alek... e complicat, zâmbesc cu gândul la el. Are ziduri în jurul lui şi dacă vreodată va permite altcuiva să le escaladeze, în afară de mine, va însemna că între timp s-au construit altele între noi. Va însemna că undeva, ceva a mers prost. Dar nu există niciun zid între noi acum.

Altă dată mi-aş fi spus că vorbeşte naivitatea din mine. Că doar visez la cai verzi pe pereți. La femeia niciodată înşelată. Nu am de unde să ştiu asta. Dacă Alek va simți nevoia vreodată să compenseze pentru ceva. Mă raportez strict la prezent. În viitor, se pot schimba şi se pot întâmpla multe. Dar acum, în momentul de față, nu stă nimic între noi. Pur şi simplu, ştiu că Alek nu ar face asta.

— Sper nici să nu existe vreodată, îmi răspunde simplu, dar acceptându-mi răspunsul. Prietenele mele vor fi dezamăgite, te asigur, îmi face cu ochiul.

Vreau să îi spun cât de mult mă bucur pentru Jesse că a apărut în viața lui. Că sper ca nici între ei să nu se construiască vreodată un zid, dar două brațe se încolăcesc în jurul meu şi uit să mai respir, pierdută în mirosul meu preferat.

Sunt lipită de pieptul lui şi în siguranță.

— Vă întrerup? întreabă Alek, apoi mă sărută pe creştet.

Eliana zâmbeşte, mutându-şi privirea de la unul la celălalt.

— Înțeleg, îmi face cu ochiul.

Nu ştiu cum. Poate din cauză că eu mă las încet pe spate, sprijinindu-mă de Alek. Poate îmi citeşte dragostea şi încrederea în privire. Poate vede ceva în modul în care mă priveşte el. Chiar nu ştiu.

— Şi nu, i se adresează lui Alek. Probabil, Jesse o să apară şi el în orice... Nu mai contează, râde, privind undeva în spatele nostru unde, probabil, fratele meu tocmai şi-a făcut apariția. Mă bucur că te-am cunoscut, Zhavia!

— Cum rămâne cu mine? întreabă Alek arogant.

— În altă viață, puştiule!

Eliana e sigură pe ea, dar îi tremură puțin vocea. Nu o condamn.

— Visează în continuare! răspunde Alek şi nu trebuie să îl privesc ca să ştiu că tocmai i-a făcut cu ochiul.

Oftez dramatic, Eliana îşi dă ochii peste cap, ne urează distracție plăcută, apoi pleacă.

— Cum îți sună o plimbare cu persoana ta preferată din univers? îmi şopteşte Alek la ureche.

Mă furnică fiecare terminație nervoasă.

— De vis! şoptesc înapoi. Păcat că nu există o asemenea persoană, îl tachinez.

Nu-mi pot da seama dacă parfumul său pe care-l inspir provine chiar de la el sau e îmbibat în pielea mea.

— Dar cu soțul tău? Sau nici el nu există?

Mă rotesc încet în brațele sale.

— O! zâmbesc. Există! E arogant, complicat, irezistibil. Nu ştiu dacă l-ai întâlnit.

Mă uit peste umărul său, prefăcându-mă că încerc să zăresc pe cineva. Îl aud pufnind şi mă trezesc lipită de el, cu brațele sale în jurul meu şi respirația lui fierbinte arzându-mi pielea de pe gât.

— Sună a fantezie, şopteşte cu buzele lipite de pielea mea.

— Te asigur că e cât se poate de real.

— Atunci n-am nicio şansă în fața ta, oftează dezamăgit.

— Probabil că nu. Dar aş putea să-mi pierd timpul cu tine până îl găsesc.

Îi simt buzele arcuindu-i-se.

— Zhav! îmi oftează numele. Te iubesc!

Aş putea să număr pe degetele de la o singură mână dățile în care chiar a rostit cuvintele astea. Ştie că acum mi se zguduie lumea sub picioare, dar brațele sale sunt aici să mă prindă dacă mă clatin.

M-a prins cu garda jos şi nu pot decât să gem înfundat.

Nu îi răspund. Ştie prea bine că îl iubesc. Cât îl iubesc! Şi sunt destul de convinsă că nu mi-a spus-o doar ca să îi răspund la rândul meu.

— Soțul meu n-ar spune niciodată asta, îmi revin.

— Scuză-mă, dar soțul tău e un bou.

Izbucnesc în râs, dându-mi capul pe spate ca să îl privesc. Se dă un pas în spate, îşi dă sacoul jos şi mi-l aşază pe umeri.

— Are zile şi zile, ridic din umeri, prinzându-l de mână.

— Stânga sau dreapta? mă întreabă când reuşim să ajungem la capătul unei alei, vreun sfert de oră mai târziu în care niciunul dintre noi nu a vorbit, ci doar ne-am respirat unul pe celălalt.

Nu pot să cred că îşi aminteşte că obişnuiam să fac asta cu Rylee. Ziua în care am condus şi am făcut asta cu el nu a decurs prea bine, dar îşi aminteşte.

— Dreapta! răspund pentru că da, sunt chiar atât de previzibilă.

Nu-l întreb dacă e bine. Ştiu că dacă vrea să aducă ceva în discuție, o să o facă.

Continuăm să ne plimbăm vreo jumătate de oră, până când încep să mă plâng că mă dor picioarele. Se pare că asta îl forțează să îşi pună gândurile în ordine mai repede.

— Zhav…

Mă opresc, rotindu-mă cu fața spre el. Nu descifrez nicio emoție pe chipul lui şi încep să îmi transpire palmele.

— Alek?

Îi zvâcnește maxilarul și mă strânge de degete.

— Mă gândeam că ai vrea să știi...

Înghit în sec.

— Ai putea să divorțezi de mine acum.

Sunt atât de nedumerită încât nici nu pot să reacționez în vreun fel. În orice fel.

— Poftim?

— Sau am putea să facem un copil. E alegerea ta.

Am putea să ce?

— Despre ce vorbești?

Mă privește serios, dar nu durează mult. Amuzamentul înflorește pe fața lui și nu știu dacă e momentul potrivit să îi dau una sau să mai aștept puțin.

— Telefonul pe care l-am primit mai devreme, decide să îmi explice în cele din urmă. Era de la spital. Au venit toate rezultate. Se pare că o să mai rămân prin preajmă o perioadă.

Spital?!

Rezultate?!

Nici măcar nu știam că a mers la control iar. Am încercat să îl conving să mergem, dar a tot repetat că nu e pregătit să afle.

Dar a mers. Nici măcar nu sunt nervoasă că nu mi-a spus sau că a mers fără mine.

Alek nu are nimic!

Alek nu o să moară!

De asta a spus că pot să divorțez de el acum dacă vreau. Sau că putem face un copil.

De parcă lucrurile astea nu ar fi la poli opuşi.

Uşurarea îmi curge prin vene, dar mă simt de parcă plămânii mi se umplu cu apă şi nu pot respira. Simt că mă scufund, că mă înec.

Dar în secunda următoare degetele sale lungi îmi mângâie obrajii şi ies dintr-odată la suprafață. Dintr-odată, respir normal pentru prima dată de când mi-a spus că s-ar putea să fie bolnav.

— Vrei să divorțezi, nu-i aşa? mă întreabă în timp ce îmi şterge lacrimile ce nici măcar nu am conştientizat că mi se scurg pe obraji.

— Idiotule! ridic vocea la el. Idiotule! repet, clătinând din cap.

— Ştiu, încuviințează încet. Sunt un idiot, dar vrei să divorțăm?

Până când nu repetă asta din nou nici măcar nu îmi dau seama că vorbeşte serios. Chiar vrea să ştie ce e în mintea mea acum, dar nu găsesc cuvintele necesare să îi explic. Fața lui frumoasă e străbătută de un chin pe care nu-l exprimă în cuvinte. Îmi vine să-l omor doar pentru că îi trece aşa ceva prin minte.

Fac un pas spre el şi îi prind obrajii în palme, forțându-l să mă privească. Inspir adânc înainte să vorbesc.

— Alekzandre Callaghan! mârâi la el. M-am căsătorit cu tine pentru că aş putea să pierd orice pe lumea asta, dar nu pe tine. Dumnezeule, nu pe tine! Şi ştiu că un certificat nu îmi oferă siguranța asta, nu ține moartea la distanță şi nu ne oferă siguranța zilei de mâine, dar aş merge până în iad şi înapoi pentru tine. Apoi aş merge din nou dacă ar fi necesar şi jur că ştiu că dependența mea față de tine nu e sănătoasă, dar nu-mi

pasă. Mai întreabă-mă o dată dacă vreau să divorțăm și o să te strâng de gât!

Expresiile lui Alek se schimbă de la o secundă la alta, iar în final înghite în sec, privindu-mă de parcă abia mă vede pentru prima dată. Nu fac niciun comentariu despre faptul că ochii îi strălucesc vag în lumina felinarelor.

— Vrei să mă omori, ca mai apoi să mergi în iad să mă cauți? își arcuiește o sprânceană.

Asta a reținut el din tot ce am spus?

Își drege glasul, văzând că îl privesc nervoasă.

— Știu ce simți, Zhav. Doar că nu știu cum naiba se face că tu poți să o exprimi mult mai bine decât mine. De fiecare dată! accentuează.

Măcar m-a ascultat. Și nu e adevărat. Când vrea, Alek poate să își exprime sentimentele, deși cumva mă bucur că nu o face prea des. Probabil, mi-ar ceda inima la un moment dat dacă l-aș auzi zilnic.

Inspir adânc și expir încet, cu privirea pierdută în a sa. Nu l-am văzut niciodată plângând și nu vreau să îl văd acum. Nu din cauza unor cuvinte pe care i le-am spus.

Nimeni nu ar trebui să plângă din cauză că e iubit.

— Hai să facem un copil! îi fac cu ochiul.

Glumesc! Nu vreau un copil. Nu acum! Dar, cândva...

Îmi prinde mâna și o ridică în dreptul buzelor sale. Atingerea e caldă și abia o simt.

Expresia lui Alek e serioasă, dar se îmblânzește când se uită la mine.

Modul în care Alek se uită la mine e diferit de cum privește el restul lumii.

Nu există niciun zid între noi și, privindu-l, înțeleg că nici nu o să construim vreodată unul.

— Te aleg pe tine, Zhav! O să te aleg în fiecare zi. Și nu pentru că mi-ai salvat viața fără să știi. Nu pentru că ai reîntregit bucăți despre care nici măcar nu știam că erau sfărâmate. Ci pentru că ești tu.

O să îmi cedeze inima. Nu mai rezistă mult. O să mor nu din lipsă de iubire, ci din prea multă.

Mi se pare un mod bun de a muri.

— Hai să facem un copil! râde și mă ia de mână.

Îl urmez fără să știu unde mergem.

Indiferent că destinația e raiul sau iadul, atât timp cât Alek mă ține de mână, aș putea merge oriunde.

Încetează să te mai droghezi, Zhar

Nu am simțit nimic.

Pentru o secundă, nu a fost nimic altceva decât gol. Vid. Nimic.

Când mi-au spus că ea nu mai era, nu am simțit nimic până când nu am înțeles ce se întâmpla. Realitatea s-a prăbuşit peste mine şi a fost a naibii de grea.

M-am revanşat pentru acea secundă în care nu am simțit nimic. Am turnat în mine ură, violență, furie, încercând să simt ceva, dar nimic nu mai era aşa cum ar fi trebuit. Încercând să-mi amintesc, m-am autodistrus. Sau poate că încercam doar să uit. N-aş putea spune sigur, sincer. Am atât de multe goluri în memorie încât am ajuns să cred că am trăit încă o viață. Că pe parcurs am dezvoltat încă o personalitate cu care am trăit pentru o perioadă.

Am tot aşteptat să se întoarcă. Prima dată când am intrat în apartament şi ştiam că nu o să fie acolo... că nu o să se mai întoarcă niciodată, mi-am dorit să mor. Simplu! Zăceam zile în şir în dormitorul ei, aşteptând ca la un moment dat să apară.

Până când, în cele din urmă, s-a întors.

Doar că nu aşa cum am sperat eu să o facă.

S-a întors, sub formă de spirit şi neființă. S-a întors să mă înnebunească, nu să mă iubească.

S-a întors!

Dar nu mai era ea.

Cartea lui Alek a fost lansată săptămâna asta. Am pierdut şirul. Nu mai ştiu de câte ori am citit-o, dar continui să o fac. Iubesc fragmentele de jurnal ale personajului principal. Mă deprimă, mă fac să plâng, să sufăr... dar sunt o parte din Alek şi, cu cât le citesc mai mult, cu atât am impresia că le înțeleg mai bine. Trebuie să desprind realitatea de ficțiune. Să ghicesc cât e personajul şi cât e Alek, dar mi-e din ce în ce mai clar.

Las cartea pe noptieră şi mă dau jos din pat. Încă mai am de împachetat pentru luna noastră de miere, dar nu mă pot gândi la asta acum. În timp ce fac duş, nu mă pot gândi decât la suferința lui Alek şi la cât de multe lucruri au rămas nespuse între el şi Hannah.

Îmi privesc reflexia pierdută din oglindă când îmi aud numele strigat. Mi se face pielea de găină şi, fără să vreau, zâmbesc ca o idioată.

— Fata mea cu veştile rele, Alek rânjeşte în timp ce intră în baie. Aici erai?

Brațele sale se strecoară în jurul meu şi mă sărută pe umăr.

Fata cu veştile rele? Nu mi-a mai spus de mult timp aşa.

Fata lui cu veştile rele... Pot să trăiesc cu asta.

— Cum a mers?

Strâmbă din nas.

— O țin pe a lor că acum e cea mai bună perioadă să-mi pierd timpul prin țară, întâlnindu-mă cu... fanii? Întreabă nesigur pe el. Au propus să amânăm luna de miere, râde.

Am putea face asta dacă ar fi în interesul lui, dar Alek deja a luat o decizie şi nu vreau să devin încă o persoană care-i toacă nervii.

— Nu le-ai explicat că sunt cea mai înfocată fană a ta? îmi dau capul pe spate, lipindu-mă de pieptul lui.

Privirea lui se îmblânzeşte. Nu o să înțeleg niciodată cum poate să devină atât de moale în preajma mea, dar nu mă plâng.

— Ai de gând să faci ceva să mă convingi de asta?

Mă priveşte cu o sprânceană arcuită şi un zâmbet provocator.

— M-am căsătorit cu tine, îi amintesc în timp ce îmi strecor mâna între corpurile noastre lipite, căutându-i nasturii de la blugi.

— Ți-am spus să nu te mai droghezi, Zhav! Acum uite unde ai ajuns.

Mă muşcă uşor de umăr în timp ce mâna mea alunecă pe erecția lui. Închide ochii şi geme înfundat, lipindu-şi mai apoi fruntea de umărul meu.

— Nu sunt convins chiar sută la sută.

Mă dezlipesc lent de el şi mă rotesc. Îmi ridică bărbia cu un deget. Abia dacă îi simt atingerea, dar gestul e suficient ca să îmi dau capul pe spate şi să îl privesc. Nu mai pot să respir normal. Închid ochii încă dinainte să mă sărute aşa cum anticipez, doar că nu asta face. Mă sărută pe frunte, pe nas, pe maxilar. Când îl privesc din nou, sunt deja buimacă. Dacă aşa vrea să joace, n-am nimic împotrivă. Prosopul care îmi înfăşoară trupul cade la picioarele mele înainte să mă las în genunchi în fața lui. Inima-mi sare peste o bătaie când îi privesc din nou ochii grei, încărcați cu dorință.

— Vrei să ieşim să luăm ceva de mâncare? mă întreabă ceva mai târziu, în timp ce stăm întinşi în pat.

Îşi îngroapă faţa în scobitura gâtului meu, în timp ce îmi mângâie braţul.

— Cred că da, mormăi somnoroasă.

Nici măcar nu s-a înserat, dar Alek are efectul ăsta liniştitor asupra mea. Însă nu-mi permit să dorm. Mi-am propus să ajungem undeva, deşi nu ştiu dacă o să fie prea încântat de idee.

— Zhav?

Îmi deschid ochii şi mă rotesc uşor spre el.

— Da?

— Am putea să vorbim despre ceva?

Aşa îi place lui să vorbească, în timp ce zăcem goi şi epuizaţi.

— Ştii că nu trebuie să mă întrebi asta. Ce se întâmplă?

Mă gândesc că are legătură cu cartea lui şi cu faptul că va trebui să călătorească, dar deja m-am împăcat cu ideea. Nici măcar nu a vrut să audă că iau în calcul posibilitatea de a rămâne acasă, dar mă gândesc că poate vrea să amânăm luna de miere. Şi n-am nimic împotrivă.

— M-am gândit că...

Face o pauză, nesigur pe el. M-am obişnuit cu momentele astea, deşi tot mi se mai par bizare. Îmi aşez mâna pe obrazul lui şi îl sărut pe nas.

– La ce te-ai gândit?

– Dacă vrei o nuntă... Știi tu, tradițională, rânjește. Am putea face asta.

Îl privesc cu ochi mari, surprinsă. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Știu că mi-a promis că o vom face așa cum trebuie, dar între timp nu doar că toată lumea a aflat că ne-am căsătorit – inclusiv mama –, dar nici nu am simțit că îmi lipsește ceva. Mama a fost surprinsă și nu prea. Nu știu ce a vorbit cu Alek. Nici prima dată când s-au întâlnit, nici luna trecută când am fost în vizită la ai mei, dar relația dintre ei e bună. Și niciunul nu are de gând să îmi spună. Atât timp cât nu își sar unul celuilalt la gât, pot să le accept secretele.

Eu nu știu exact unde mă situez cu mama lui Alek. A fost prima și singura persoană pe care a sunat-o ca să îi spună că nu e bolnav și că totul se datora consecințelor alcoolului – de altfel, era și singura persoană în afară de mine care mai știa de asta. Alek a decis că ar fi mai bine să nu îi spună lui Malakai, convins că îi ajung problemele pe care le are. I-ar fi spus dacă n-ar fi avut de ales și ar fi fost bolnav, dar nu a vrut să rişte degeaba.

Însă mama lui ne-a vizitat la începutul verii, iar atitudinea ei a fost complet diferită față de ultima dată când ne-am întâlnit. Încă nu e convinsă că nu am de gând să îi frâng inima lui Alek, dar, momentan, mă acceptă și nu mă mai privește cu răceală. E mai bine decât nimic!

– Nu vreau, îi răspund.

– Nu vrei? își arcuiește o sprânceană.

Clatin din cap.

– Nu, momentan nu vreau. Nu m-am gândit la asta. Știu că ai spus atunci că într-o zi o s-o facem așa

cum ar trebui, dar... Noi nu suntem aşa cum ar trebui, Alek, râd. Şi nu aş schimba absolut nimic.

— Anunţă-mă dacă te răzgândeşti!

Încuviinţez scurt înainte să mă sărute. Nu m-aş ridica niciodată de aici dacă aş avea de ales, dar chiar nu am. Nu azi!

— Mergem să luăm ceva de mâncare?

— Mai voiam să îţi spun ceva, de fapt.

Se freacă stingher la ceafă. Îmi ridic sprâncenele, curioasă.

— Mai în glumă, mai în serios – e atât de solemn că încep să râd – ştiu că am vorbit despre copii, continuă, deşi clatină amuzat din cap, drept răspuns la criza mea de râs care mi se curmă brusc când îi aud restul cuvintelor.

Expir şi inspir încet.

— Nu te panica, Zhav! zâmbeşte. Nu ştiam nici eu ce dracu' se întâmpla atunci cu mine şi nici nu e ceva la care m-am gândit. Ştiam doar că era o opţiune pe care nu voiam să ţi-o răpesc în cazul în care... Ştii tu... în cazul în care eram pe moarte. Dar cum nu sunt...

Îi arunc o privire urâtă. Îmi face din ochi, zâmbind.

— În orice caz, reia... nici acum nu ştiu exact. Sunt un dezastru, Zhav. Abia dacă-mi amintesc cum să respir dacă nu sunt în preajma ta. Probabil, aş fi un tată îngrozitor.

Mă pregătesc să-l contrazic, însă mă întrerupe înainte să am timp să spun ceva:

— Dar, voiam doar să ştii că dacă te trezeşti într-o dimineaţă şi-ţi spui că *vreau să am un copil cu idiotul ăsta...*

Alek nu e pregătit pentru un copil. Nici eu nu sunt. Şi, deşi e amuzant de privit cum se chinuie să îşi facă ordine în gânduri, decid că e mai bine să-i curm suferința.

— Alek, nu vreau un copil. Nu acum, oricum. Promit că o să apelez la tine dacă mă răzgândesc.

Răsuflă uşurat.

— Bun! îşi revine cât ai pocni din degete. Acum hai să mergem să mâncăm!

Poate că ar fi trebuit să-l las să se mai chinuie câteva minute. Încerc să mă ridic, dar Alek nu e pregătit să îmi dea drumul şi mă trage înapoi în brațele sale. Nu vorbeşte, dar nici nu e nevoie să o facă. Mă sărută de-a lungul coloanei şi doar mă strânge în brațe.

— Mulțumesc! îi şoptesc.

Că se tot gândeşte la toate în locul meu. Nu-mi răspunde, ci doar îşi îngroapă fața în părul meu.

Jumătate de oră mai târziu, am reuşit să mai fac un duş şi să mă îmbrac. Stau pe canapeaua din sufragerie, aşteptând ca Alek să se îmbrace şi privesc încruntată casca de motociclist de pe măsuța noastră de cafea.

— Eşti gata?

Vocea lui mă face să-mi ridic privirea. Privesc când la el, când la casca de pe masă.

— Da! răspund uşor nesigură.

— În legătură cu aia, mă priveşte cu un zâmbet inocent. Maşinile mă scot din sărite, ridică din umeri şi se apropie de mine. N-am condus niciodată altceva în afară de un motor. Asta până să o cunosc pe Hannah, îmi şopteşte, aşezându-se pe vine în fața mea.

Nu-i mai tremură vocea când îi rosteşte numele. Poate că încă i se mai formează un gol în stomac, dar sper că nu i se mai frânge inima ca atunci când l-am cunoscut. Pentru că Hannah va avea mereu un loc în inima lui şi ştiu că e loc pentru amândouă acolo. Credeam că nu pot lupta împotriva fantomelor, dar nici nu e nevoie. Mă pot împrieteni cu ele.

Îmi ia mâinile în ale sale, privindu-mă în ochi.

— După accidentul lui Malakai, Hannah nu mai voia să audă de ele. Aşa că, de dragul ei, am decis să renunț şi să-mi iau naibii o maşină. S-a temut mereu că o să mor din cauza vitezei sau neatenției pe motor, iar în final, ea a fost omorâtă în timp ce era într-o maşină. Ştiu că n-ar fi de acord cu mine, dar aparent ai şanse la fel de mari să mori indiferent de ce conduci.

— Dar încă mai avem o maşină, nu? Pentru că nu ştiu zău dacă sunt pregătită să învăț să conduc un motor, îi zâmbesc.

Aş putea să îi țin o teorie. Pe de o parte, sunt de acord cu Hannah. Pe de altă parte, sunt de acord cu Alek. Nu credeam vreodată că o să fiu împărțită între ei doi.

— Da! râde. Încă mai avem. Ține, spune şi îşi retrage o mână doar ca să scoată cheile de la maşină din buzunar.

Le întinde spre mine.

— Mulțumesc!

Conduc destul de rar, dar deja ştie asta.

Trag aer în piept şi încerc să îmi găsesc curajul necesar ca să îi spun la ce mă gândesc încă dinainte să vină acasă.

— Zhav? Eşti în regulă? N-o să mor, mă asigură.

– Știu. Nu despre asta e vorba.

– Atunci?

Mă scufund în ochii lui tot mai mult pe zi ce trece.

– Vreau să mergem la ea, îi spun atât de încet încât abia îmi aud vocea.

Își arcuiește o sprânceană, dar nu-mi dau seama ce simte în secunda asta.

– Înțeleg dacă îți cer prea mult și nu mă vrei acolo. Voiam doar să... Nu știu cum să îți explic de ce vreau să fac asta. Știu doar că simt nevoia să o fac. Și cred că și tu ar trebui să mergi și să îi spui tot ce a rămas de spus. Știu că mă iubești, Alek. N-are nimic de-a face cu asta.

Înghite în sec, iar atenția mi-e atrasă de mărul lui Adam care i se mișcă încet.

– Lasă-mă să văd dacă am înțeles, îmi răspunde mult mai calm decât m-am așteptat. Vrei să mergem la mormântul Annei?

Încuviințez.

– Bine! îmi răspunde simplu și se ridică încet, încă ținându-mă de mână.

– Bine?! întreb suspicioasă.

– Da! ridică din umeri. Nu o să spun că înțeleg în totalitate de ce vrei să faci asta. Pentru că nu înțeleg. Dar bine! O să mergem acolo.

– Nu trebuie să mergem dacă nu vrei, Alek.

– Vreau, mă asigură. Și nu neapărat pentru că mai am ceva să-i spun. De fapt, se corectează, cred că am să îi spun câteva lucruri. N-am făcut nimic altceva

decât să-mi vărs furia asupra ei în locul ăla. Poate că e timpul să mă duc să-mi cer iertare.

Încep să mi se adune lacrimi în ochi, dar în niciun caz nu o să plâng.

— Zhav...

— Nu, clatin din cap. Nu îmi vine să plâng pentru că sunt supărată. Sau nervoasă. Doar că... îmi dau seama ce mult te-ai schimbat. Și e unul dintre acele momente în care mă înec în iubirea pe care ți-o port, râd.

— Nu m-am schimbat, Zhav, îmi zâmbește, așezându-și mâinile pe talia mea. Doar mi-ai amintit cine eram înainte să am inima frântă.

Mâinile i se mută pe obrajii mei și mă ridic pe vârfuri ca să îl sărut încă dinainte să se aplece el. Când se îndepărtează, lasă în urma lui un amalgam de senzații și emoții care mă amețesc de parcă aș fi beată.

— Hai să mergem! se rotește și își ia casca de pe măsuță.

N-am întrebat, dar cumva îmi era clar că nu o să luăm mașina.

Încuviințând, îl urmez spre ieșire.

— Și acum ce? îl întreb după ce ajungem în parcare și mă uit la motorul negru pe care l-a parcat lângă Jeep.

— Acum urci în spatele meu și începi să mă pipăi!

Îmi dau ochii peste cap, unindu-mi buzele într-o linie subțire ca să nu râd, deși nu prea reușesc.

— Visează în continuare!

— Nu mai am la ce să visez, Zhav. Nu când te am pe tine.

— Te-ai înmuiat, Callaghan! spun încercând să nu-mi pierd echilibrul din cauza cuvintelor sale.

— Poate! recunoaşte. Puţin! Dar a meritat! În plus, divorţurile sunt costisitoare, aşa că nu-mi fac griji.

Mă ajută să urc în timp ce îmi explică unde şi cum să îmi ţin picioarele şi îmi întinde o cască, dar aud prea puţin din ceea ce îmi spune. Încerc să fiu atentă, dar vocea lui mă face pe mine să visez cu ochii deschişi.

— Nu mă ascultaţi, doamnă Callaghan! râde.

Afişez o expresie inocentă şi îmi strecor braţele în jurul lui.

Nu ştiu ce am făcut ca să îl merit pe Alek, dar aş face acel lucru de un infinit de ori, indiferent în ce ar consta. Poate că a fost o greşeală pe care am făcut-o, ca mai apoi să sufăr din cauza lui, dar a meritat. Poate, a fost un lucru bun pentru care acum sunt răsplătită. Orice ar fi fost, aş face-o din nou.

— Eşti sigură că nu vrei să mergem cu maşina?

— Da, sunt sigură!

Nu sunt sigură. Nu m-am urcat niciodată pe un motor, împreună cu un tip tatuat şi violent pe care îl iubesc şi care, prin nu ştiu ce minune, ar face orice pentru mine.

Închid ochii. N-am nevoie să văd, ci doar să simt. Să-l simt. Aşa că în loc să-mi fac griji că aş putea să mor, decid să mă bucur de călătorie. Încep să înţeleg destul de repede de ce Alek detestă să conducă o maşină.

— Zhav?

A. Stephanie

Îi aud vocea ca prin vis. Îmi dau seama că a oprit mult mai repede decât mă aşteptam şi poate că a fost mai bine că am ţinut ochii închişi pe parcurs.

— Mai eşti acolo?

Mă dezmeticesc când îmi dau seama că Alek se dă jos. Îmi ridic viziera doar ca să-i arunc o privire încruntată, apoi îmi dau casca jos.

— Cred că... cred că vreau să facem asta mai des, recunosc.

Îşi dă capul pe spate şi râde, apoi îmi întinde o mână, ajutându-mă să cobor.

— Speram că o să spui asta. Nu credeam, dar speram.

— Sunt plină de surprize, pufnesc.

Îl urmez printre pietrele funerare. Nu mi-am imaginat niciodată că o să vreau să fiu aici, dar o fac pentru Alek. A ajuns, în sfârşit, în punctul în care îşi poate încheia socotelile cu trecutul, să nu îşi mai verse ura şi furia asupra Annei şi aş vrea ca ea să ştie. Că nu ea l-a distrus, ci moartea ei. Orice s-ar fi întâmplat cât timp ea era în viaţă, înainte de toate, a fost cea mai bună prietenă a lui. Alek trebuie să fie în stare să vină aici pentru a preţui momentele pe care le-au împărtăşit şi tot ce a însemnat pentru el, nu numai ca să îşi amintească suferinţa prin care a trecut atunci când Hannah nu a mai fost. Cred că e timpul să se întoarcă aici şi să-i vorbească prietenei sale, nu fetei pe care a ajuns să o blesteme şi să o urască.

Hannah Sanders

Mă înghite golul care mi se formează în stomac şi nu-mi pot împiedica lacrimile să mi se scurgă pe obraji.

Alek mă strânge de mână, în timp ce privește pierdut la piatra de mormânt.

— Ai iubit-o! îi amintesc. A fost cea mai bună prietenă a ta. Trebuie să ți-o amintești așa, Alek!

Mă ridic pe vârfuri, îl sărut pe obraz apoi dau să plec, dar Alek își întărește strânsoarea în jurul degetelor mele.

— Poți să rămâi, Zhav! N-am nimic să-i spun din ce tu nu ar trebui să auzi.

— Știu, îl asigur. Nu o să fiu prea departe.

Mă sărută pe frunte înainte să îmi elibereze mâna.

Mă îndepărtez cu pași mici, fără nicio direcție anume. Îmi pare atât de rău! e tot ce pot să îi spun. Poate că o să vin într-o zi să stăm de vorbă, doar noi două, dar nu azi.

Azi vreau doar ca Alek să-și amintească de faptul că nu a urât-o. Că a fost importantă pentru el. Că și-a gestionat prost durerea și furia mai apoi.

Mă plimb încet, apoi mă întorc în locul unde a parcat. Nu știu dacă trece jumătate de oră sau o oră și nici nu mă grăbesc nicăieri, dar când, în cele din urmă, se întoarce, Alek e calm și împăcat cu sine.

— Acum știe, îmi șoptește, cuprinzându-mi obrajii în palme. Știe tot. Mi-am cerut scuze. La cum o știu, deja m-a iertat de mult.

Vreau să îmi cer scuze dacă l-am târât aici împotriva voinței sale, dar nu apuc să o fac.

— Aveam nevoie de asta, Zhav. Și partea amuzantă e că nici măcar nu mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie...

– Ştiu, îmi trec mâna prin părul lui.

– Mulțumesc! îşi lipeşte buzele de ale mele în treacăt.

Nu cer mai mult decât e dispus să-mi ofere în secunda asta.

– Unde mergem?

Ridic din umeri.

– Ştii că nu contează atât timp cât sunt cu tine, îi răspund.

– Serios! Încetează să te mai droghezi, Zhav!

Îi dau un pumn în umăr. Îşi freacă teatral locul în care l-am lovit, apoi mă ia în brațe.

N-aş înceta.

Nici dacă aş şti cum să o fac.

Drogul meu preferat îi poartă numele şi e mai puternic decât orice altceva.

Epilog
Alekzandre

— Haide, sărbătoritule! Trezeşte-te!

Mă sărută de-a lungul maxilarului, coboară spre gât şi se opreşte pe claviculă.

Mă trezesc. Nu deschid ochii, dar sunt treaz de-a binelea când îi simt mâna alunecând pe pieptul meu.

Nu-mi amintesc mereu unde sunt. Mă urăsc pentru asta, dar o parte din mine are impresia că o să adorm într-o zi şi o să mă trezesc din nou în iad. Că realitatea o să se prăbuşească din nou asupra mea şi o să îmi dau seama că Zhavia nu a fost nimic altceva decât o plăsmuire a minții mele. Un mod teribil de a face față unei realități dureroase în care continuam să mă scufund şi să mă înec.

Uneori mă trezesc cu mult timp înaintea ei şi petrec câteva ore bune privind-o cum doarme liniştită. Nu ştiu cum poate face asta când ştie cu ce nebun s-a căsătorit, dar nu pot decât să zâmbesc ca un idiot când o privesc şi îmi dau seama că e toată a mea. Dar înainte de asta, zăbovesc o secundă în iad. Nu-mi amintesc unde sunt. Nu-mi amintesc că Zhavia m-a scos de acolo.

E fata mea cu veştile rele!

E soția mea!

— Alek...

Vocea ei şoptindu-mi numele e cel mai frumos vers care există.

– Sunt treaz, mormăi încă somnoros, rotindu-mă spre ea.

Deschid ochii şi primul lucru pe care îl văd sunt ochii ei mari, căprui, în care mă pierd. Mă priveşte de parcă nu există nimeni altcineva în universul ei. Şi ştiu că mi-a repetat în nenumărate rânduri că nu există şi că sunt cel mai important din viața ei, dar nu o merit. Probabil, nu o să o merit niciodată.

Bătăile inimii mi se calmează încetul cu încetul. Dragostea din ochii ei înlătură orice îndoială cu care mă mai trezesc câteodată.

Că nu o merit.

Că nu sunt suficient de bun pentru ea.

Că nu o să fiu niciodată omul pe care îl merită.

Mintea mea e un loc întunecat, iar ea e singura lumină care pătrunde acolo.

Îmi mângâie obrazul lent, chinuitor.

– La mulți ani! îmi şopteşte înainte să îşi lipească buzele de ale mele.

N-am visat niciodată la rai. Oamenii ca mine nu-şi fac speranțe deşarte. Dar în secunda asta sunt mai aproape de rai decât aş putea fi vreodată şi îmi dau seama că a meritat să trec prin iad. Dacă o să ajung din nou aici, cu ea, m-aş întoarce acolo dacă ar fi nevoie.

Azi ne-a expirat timpul. Nici nu îndrăzneam să visez în acea seară când ea era beată şi am rugat-o să mă aştepte că peste nouă luni o să fim aici.

Zhav a reuşit să decidă în cele din urmă unde voia să mergem în luna de miere. Deloc surprinzător, i-a

luat mai mult timp decât atunci când o întreb de unde vrea să comandăm de mâncare. A ales Maldive. Nu mă omor după ocean, dar mă omor după ea. Şi nu mă plâng când mă trezesc dimineața cu ea dezbrăcată în brațele mele şi oceanul dincolo de balconul camerei noastre de hotel.

— Alek?

Vocea ei mă scoate din visare. Mă mai pierd în gânduri din când în când, dar ea e singura care e prezentă acolo. Era o perioadă în care mă pierdeam în gânduri, iar Zhav nici măcar nu era prezentă în ele. Era doar Hannah şi atât, dar ea nu e în mintea mea azi. N-a mai fost demult. Am făcut pace cu ea. Cu trecutul!

A trebuit să mă distanțez de Zhavia. Să mă adun. Să învăț să fiu prezent. Ştiu că i-am dat viața peste cap, dar singurul lucru pe care îl regret e că am făcut-o să plângă şi să sufere.

— Sunt aici, o asigur.

Îmi strecor limba în gura ei, lipind-o de mine. Trupul ei e catifelat, fierbinte şi mă ține ancorat în realitate.

— Observ, râde când se îndepărtează ca să respire.

Îmi trec degetele prin parul ei şi mă opresc la baza gâtului.

— Mulțumesc! îmi amintesc să îi răspund în cele din urmă.

În ultimii ani, m-am izolat de ziua mea. Mi-am închis telefonul, m-am urcat în maşină şi am plecat. Ca să nu mai aud cuvintele astea tâmpite.

Nu aveam niciun motiv să mă bucur că trăiam.

— Ți-am luat ceva, îmi spune cu un zâmbet jucăuș pe față.

Îmi arcuiesc o sprânceană. Îi simt inima bătându-i cu putere, iar respirația i se accelerează. Câteodată am impresia că pun paie pe foc dacă, pur și simplu, respir în preajma ei.

— Mh... mormăi. E cam greu să concurez cu tine, Zhav. Mai ales dezbrăcată în brațele mele.

Își ascunde capul la pieptul meu.

— Eu nu sunt un cadou, o aud protestând.

Nu, Zhavia nu e un cadou.

E un miracol!

— Și vorbesc serios. Ți-am luat ceva.

N-am nevoie de nimic, dar nu am de gând să îi fur bucuria de a-mi cumpăra ceva.

Se ridică brusc, lăsându-mă singur în pat. Sunt pe cale să protestez, să o trag înapoi, dar nu mă așteptam să plece atât de repede, iar acum nu îmi rămâne decât să o privesc cum se plimbă dezbrăcată prin cameră.

Când se întoarce, ține în mână o cutie neagră de catifea și un plic.

— Sper că alea nu sunt actele de divorț, o privesc amuzat.

Își dă ochii peste cap și se bosumflă.

— Ai vrea tu, Callaghan! pufnește în timp ce se întoarce lângă mine.

Mă repoziționez, sprijinindu-mă cu spatele de tăblia patului. Îmi întinde întâi cutia, așa că o iau. Uneori, chiar nu ghicesc ce e în mintea ei, iar acum e unul dintre acele momente.

Sunt butoni negri, pătrați, pentru cămașă.

Mă încrunt nedumerit.

– Nu-ți place stilul meu vestimentar?

– Concentrează-te, deşteptule!

Asta încerc să fac. În secunda în care-mi întorc privirea asupra ei, îmi dau seama că e agitată.

– Zhav?

– Te iubesc! îmi aminteşte, iar inima mea sare peste o bătaie de fiecare dată când o aud spunând asta. M-ai întrebat odată dacă eu cred că merită să plătesc cu fericirea mea pentru a celor din jurul meu. Răspunsul e nu, nu cred. Dar există o persoană pentru care cred că merită să plătesc prețul ăsta dacă ar fi vreodată nevoie, Alek, iar acea persoană eşti tu.

Dau să o întrerup, dar clatină din cap şi mă prinde de mână. Nu spun nimic. Oricum nu ştiu ce naiba aş putea să spun.

Oftează adânc, apoi reia:

– Mi-ai spus că o singură dată s-a întâmplat să te pui pe tine înaintea altcuiva, să nu încerci să laşi de la tine, să te schimbi sau să mai pierzi bucăți din tine şi s-a întâmplat, pur şi simplu, să fiu eu acea persoană. Nu vreau să te pui vreodată pe locul al doilea, Alek. N-o să te las.

Îmi încleştez maxilarul, decis să o contrazic, dar tot nu mă lasă. Se apropie şi îşi lipeşte buzele de mine cu tandrețe. Înainte să-mi dau seama ce fac, mă pierd cu mâna în parul ei şi mi se amestecă gândurile.

– Mi-am dat seama că nu prea eşti fanul bijuteriilor, râde.

A. Stephanie

Are dreptate. Nu port nici măcar o brățară sau vreo prostie de genul.

– Așa că am optat pentru butoni. Știu, nu prea are sens. Gândește-te că sunt echivalentul inelului pe care l-am primit de la tine!

Are sens. Are mai mult sens decât crede ea și nu pot și nici nu îmi permit să mă înmoi mai mult decât am făcut-o deja pentru că o să mă transform naibii într-un pămpălău, dar nu am cum. Nu știu cum.

– E promisiunea mea față de tine, Alek. Îți promit că o să fiu fata ta! La naiba, deja sunt fata ta!

A fost fata mea încă de prima dată când m-a sunat, dar eu eram prea pierdut să anticipez asta, iar ea mai târziu a început să lupte împotriva a tot ceea ce simțea pentru mine.

– O să te aleg pe tine, îmi zâmbește cald și sincer. Și nici nu prea e o alegere, sincer. Pur și simplu...

– Nu poți să trăiești fără mine, râd, deși în interior sunt o legumă.

Mă aleg cu un pumn în umăr.

– O să te acuz de violență domestică! mă plâng.

Mă ignoră și îmi întinde plicul. Chiar nu știu ce naiba aș putea să găsesc în el. Am râs cu actele de divorț, dar sunt atât de speriat că într-o zi o să își dea seama că nu sunt așa cum mă vede ea, încât îmi tot fac filme.

– Deschide-l! mă îndeamnă.

O fac, dar îmi cam tremură degetele. Se cuibărește la pieptul meu și îmi ridic mâna ca să îi fac loc, apoi scot orice surpriză mă așteaptă din plic.

Sunt al dracului de confuz.

Mă uit la o poză cu vechiul meu motor din liceu. Adică, seamănă cu el, dar e...

— Am găsit pe cineva care se ocupă cu recondiționări, îmi explică. Am vorbit cu mama ta, Malakai a fost şi l-a luat, apoi... ei bine, vezi ce a ieşit.

Am nevoie să închid ochii pentru câteva secunde să mă adun.

Când îi deschid, privesc pierdut poza încă o dată.

Nu pot decât să o strâng în brațe. Mi se blochează cuvintele în gât. Nu pot să cred că a făcut asta pentru mine. Nici nu mă interesează ce a ieşit. Simplul fapt că acceptă nebunia asta... N-am murit de la vreo boală de inimă, dar sigur o să fac un preinfarct într-o zi.

— Nici măcar nu ştiu ce să spun, Zhav.

— Nu trebuie să spui nimic, Alek, râde şi se întinde ca o pisică leneşă, apoi îmi ia plicul şi poza din mână şi le aruncă jos, lângă pat, doar ca să se urce deasupra mea.

Îi cuprind obrajii în palme, întâlnindu-i privirea.

— Te aşteaptă acasă! Era cam greu de strecurat în bagaj.

Acasă!

Un loc pe care nu credeam că o să-l găsesc vreodată.

Un loc care nici măcar nu ştiam ce înseamnă până când nu am cunoscut-o pe ea.

Vreau să îi spun cât de mult înseamnă pentru mine. Cât de mult o iubesc. Cum m-aş întoarce în iad pentru ea.

A. Stephanie

Dar ea deja știe asta, așa că o rostogolesc, lipind-o cu spatele de saltea.

– Nu! își ascunde fața în mâini când degetele mele se adâncesc în pielea ei fierbinte, iar buzele-mi coboară spre sâni. Voiam să mergem la plajă, geme când îmi fac loc între picioarele ei.

– Mhm! o aprob, convins că numai la asta nu se mai gândește acum. Te iubesc! îi amintesc înainte să-mi îngrop capul între picioarele ei.

E un moment foarte prost să îi amintesc asta. Nu o fac prea des, iar atunci când o fac știu că i se clatină lumea de sub picioare.

– Alek...

Îmi geme numele.

E fata mea cu veștile proaste.

A mea!

Și e nebună pentru că s-a căsătorit cu mine, dar e a mea și nici măcar vechiul meu prieten, diavolul, n-o va putea lua de lângă mine.

CUPRINS

Adevărul e că Alek ar putea fi oriunde 5
Sunt suficient de idioată încât să risc din nou? 13
Urăşte-mă, dar lasă-mă
să-ți demonstrez că eşti totul! 25
Limite?! Ce limite? 37
Nu l-aş răni niciodată 53
Nu te-aş răni niciodată 67
Spre stele 79
E greu să construieşti ceva din nimic,
dar nu imposibil 91
Dacă aş putea să am pe oricine,
te-aş alege tot pe tine 105
S-ar putea să vrei să stai jos, Zhav 115
Nu încă 127
E prea devreme 139
Acasă 151
Te-am mințit, iar acum o să pleci 175

Argumente pro și contra 187
Asta se întâmplă când iei deciziile cu inima? 201
Alek nu merită asta 211
De ce naiba plângi acum, Zhav? 221
Vrei să divorțăm? 231
Încetează să te mai droghezi, Zhav 247
Epilog 261